

ספר שמואל א

נערך על ידי מיכאל משה הורן

עלי ושמואל פרקים א - ח

פרשת חנה א, א - ב, י

פרק א

העליה לרגל לשילה א-ג

(א) וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הַרְמְתִים צוֹפִים מֵהָר אֶפְרָיִם וְשֵׁמוֹ אֶלְקָנָה בֶּן יִרְחֵם בֶּן אֵלִיהוּא בֶּן תַּחוּ בֶן צוּף אֶפְרָתִי :

(ב) וְלוֹ שְׁתֵּי נָשִׁים שֵׁם אַחַת חַנָּה וְשֵׁם הַשֵּׁנִית פְּנִנָּה וַיְהִי לַפְּנִנָּה יְלָדִים וּלְחַנָּה אֵין יְלָדִים :

(ג) וַעֲלָה הָאִישׁ הַהוּא מֵעִירוֹ מִיָּמִים מִיָּמָה לְהַשְׁתַּחֲוֹת וּלְזַבַּח לַיהוָה צְבָאוֹת בְּשֵׁלָה וְשֵׁם שְׁנֵי בָנֵי עָלִי חֲפָנִי וּפְנַחֵס כְּהֵנִים לַיהוָה :

צערה של חנה ד-ח

(ד) וַיְהִי הַיּוֹם וַיִּזְבַּח אֶלְקָנָה וַנִּתֵּן לַפְּנִנָּה אֶשְׁתּוֹ וּלְכָל בְּנֵיהָ וּבָנוֹתֶיהָ מְנוֹת :

(ה) וּלְחַנָּה יָתֵן מְנָה אַחַת אֶפְיִים כִּי אֶת חַנָּה אָהַב וַיְהִי סָגֵר רַחֲמָה :

חנה אהב וה' סגר - אבל ה' סגר, או אפילו שה' סגר.

(ו) וַכַּעֲסַתָּה צָרְתָּה גַם כַּעַס בַּעֲבוּר הַרְעַמָּה כִּי סָגֵר יְהוָה בְּעַד רַחֲמָה :

גם כעס - חוזרת ומכעיסה אותה.

בעבור הרעימה - כדי להרגיזה. וחז"ל (ב"ב טז): פירשו שלשם שמיים נתכוונה, שכאשר תתרגז חנה תתעורר להתפלל לה'.

סגר ה' בעד רחמה - 'בעד' ענינו 'כנגד' או 'ממולי' ולא כמו 'תמורת'.

(ז) וַכֵּן יַעֲשֶׂה שְׁנָה בְּשָׁנָה מִדֵּי עֲלֹתָהּ בְּבֵית יְהוָה כִּן תִּכְעַסְנָה וְתִבְכְּנָה וְלֹא תֹאכַל :

וכן עשה - נתן לחנה 'מנה אחת אפים', כמו שאמר לעיל. וכמנהגו הקבוע של אלקנה כך מנהגה הקבוע של פנינה להכעיס את צרתה.

(ח) וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁה חַנָּה לָמָּה תִבְכִּי וְלָמָּה לֹא תֹאכְלִי וְלָמָּה יָרַע לְבַבְךָ הַלּוֹא אָנֹכִי טוֹב לְךָ מֵעֲשָׂרָה בָּנִים :

אלקנה שואל שלש שאלות: 1. למה תבכי 2. למה לא תאכלי 3. למה ירע לבבך. הוא יודע את התשובה לשאלותיו, וא"כ כוונתו לשלילה, כאומר: 1. אל תבכי 2. אכלי 3. אל ירע לבבך. עשרה בנים - לשון ריבוי.

ראוי לשים לב: האם דברי עלי מנחמים את חנה.

נדרה של חנה ט-יא

(ט) וַתִּקַּם חַנָּה אַחֲרַי אֶקְלָה בְּשֵׁלָה וְאַחֲרַי שְׁתֵּה וְעָלִי הַכֹּהֵן יֵשֵׁב עַל הַפֶּסֶא עַל מְזוֹזֹת הַיִּכְל וַיְהִי הַיּוֹם :

אחרי אכלה - והרי בפסוק ז אמר שלא אכלה? ואולי נעתרה לשאלתו-בקשתו של אלקנה 'למה לא תאכלי' ואכלה. או נפרש: אחרי זמן האכילה.

(י) וְהָיָא מָוֶת נָפֶשׁ וַתִּתְפַּלֵּל עַל יְהוָה וּבָכָה וַתִּבְכֶּה :

(יא) וַתִּדְרֹךְ נִדְרֵי וַתֹּאמֶר יְהוָה צְבָאוֹת אִם רָאִה תִרְאֶה בְּעֵינֵי אֲמֹתָי וּזְכַרְתִּינִי וְלֹא תִשְׁכַּח אֶת אֲמֹתָי וְנִתְּנָה לְאֲמֹתַי זֶרַע אֲנָשִׁים וְנִתְּנִיו לַיהוָה כֹּל יְמֵי חַיָּיו וּמִוֹרָה לֹא יַעֲלֶה עַל רֹאשׁוֹ : זרע אנשים - בן זכר.

מורה - תער. מושג זה כבר היה אצל שמשון עיין שופטים פרק מורה לא יעלה - הקדישה אותו כנזיר מבטן.

עלי וחנה יב-יט

(יב) וְהָיָה כִּי הִרְבֵּתָה לְהִתְפַּלֵּל לִפְנֵי יְהוָה וְעָלִי שָׁמַר אֶת פִּיהָ :

שומר את פיה - ממתין שתסיים את תפילתה, או נפרש: שומר את תנועות פיה בכדי לדעת מה היא מתפללת.

(יג) וְחָנָה הִיא מְדַבְּרֶת עַל לְבָהּ רַק שְׁפִתֶיהָ נְעוֹת וְקוֹלָהּ לֹא יִשְׁמַע וַיַּחֲשֹׁבָה עָלַי לְשִׁכְרָה :

ויחשבה עלי לשכרה - שכן דרך השכור לנענע פיו מבלי שיאמר דבר.

(יד) וַיֹּאמֶר אֵלֶיהָ עָלִי עַד מָתַי תִּשְׁתַּכְּרִין, הַסִּירִי אֶת יַיִנְךָ מֵעַלְיָי :

תשתכרין - תעשי מעשי שכורה.

(טו) וַתַּעַן חָנָה וַתֹּאמֶר לֹא אֶדְנִי אִשָּׁה קִשְׁת רוּחַ אֲנֹכִי וַיִּין וְשִׁכָר לֹא שְׁתִּיתִי, וְאֲשַׁפֵּךְ אֶת נַפְשִׁי לִפְנֵי יְהוָה :

לא אדוני - לא כדבריד, אדוני. אלא: אשה וכו'.

(טז) אֵל תִּתֵּן אֶת אֲמֹתַי לִפְנֵי בַת בְּלִיעֵל, כִּי מֵרַב שִׁיחֵי וְכַעֲסֵי דִבַּרְתִּי עַד הַנָּה :

בת בליעל - היא צרתה פנינה.

(יז) וַיַּעַן עָלַי וַיֹּאמֶר לְכִי לְשָׁלוֹם, וְאֵלֶיךָ יִתֵּן אֶת שְׁלֹתְךָ אֲשֶׁר שְׁאַלְתָּ מֵעַמּוֹ :

שלתך - שאלתך, והיינו בקשתך.

(יח) וַתֹּאמֶר תִּמְצָא שְׁפָחֶתְךָ חֵן בְּעֵינַיִךְ, וַתִּלְדְּ הָאִשָּׁה לְדָרְכָה וַתֹּאכַל וּפְנִיָהּ לֹא הָיוּ לָהּ עוֹד :

תמצא שפחתך חן - להמשיך ולבקש עלי רחמים.

ותאכל - את המנה שנתן לה אלקנה, ובפסוק ט' אכלה מעט ועתה אכלה הכל (רד"ק).

פניה לא היו - לא היתה יותר עם פנים עצובות.

(יט) וַיִּשְׁכַּמוּ בַבֶּקֶר וַיִּשְׁתַּחֲוּוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשְׁבּוּ וַיִּבְּאוּ אֶל בֵּיתָם הֲרַמְתָּה וַיִּדַע אֱלֹקֵיךָ אֶת חָנָה

אֲשֶׁתוֹ וַיִּזְכְּרָה יְהוָה :

ויזכרה ה' - כמו שבקשה 'וזכרתני ולא תשכח את אמתך'.

לידת שמואל והגמלו כ-כג

(כ) וַיְהִי לְתַקְפוֹת הַיָּמִים וַתַּהַר חָנָה וַתֵּלֶד בֶּן וַתִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ שְׁמוּאֵל כִּי מִיְהוָה שְׁאַלְתִּיו :

לתקופות הימים - כאשר נשלם הקפת וסיבוב ימי ההריון.

כי מה' - כי אמרה מה'.

מה' שאלתיו - מה' בקשתיו.

(כא) וַיַּעַל הָאִישׁ אֱלֹקָהּ וְכָל בֵּיתוֹ לְזִבְחַ לַיהוָה אֶת זֶבַח הַיָּמִים וְאֶת נִדְרוֹ :

זבח הימים - הזבח שהיה רגיל לזבוח כל הימים.

(כב) וְחָנָה לֹא עָלְתָה כִּי אָמְרָה לְאִשָּׁה עַד וַיִּגְמַל הַנַּעַר וַהֲבֵאתִיו וַנִּרְאֶה אֶת פְּנֵי יְהוָה וַיֵּשֶׁב שָׁם

עַד עוֹלָם :

וחנה לא עלתה - באותה שנה.

אמרה לאישה עד וכו' - אמרה לאישה לא אעלה עד וכו'.

יגמל - יפסיק לינוק, והוא אחר כד חודש.

ונראה - ירָאָה.

(כג) וַיֹּאמֶר לָהּ אֶלְקָנָה אִישָׁה עָשִׂי הַטּוֹב בְּעֵינַיִךְ שְׂבִי עַד גְּמֹלְךְ אֹתוֹ אַךְ יָקָם יְהוָה אֶת דְּבָרוֹ

וַתֵּשֶׁב הָאִשָּׁה וַתִּינָק אֶת בְּנָהּ עַד גְּמֹלָהּ אֹתוֹ :

יקם ה' את דברו - בנבואה ביד עלי שאמר 'יתן את שלתך', או שהוא לשון תפילה.

שמואל 'שאול לה' כד-כח

(כד) וַתַּעֲלֶהּ עִמָּה כַּאֲשֶׁר גְּמַלְתוּ בְּפָרִים שְׁלֹשָׁה וַאֲיִפָּה אַחַת קָמַח וְנֹבֵל יַיִן וַתְּבָאָהּ בֵּית יְהוָה

שְׁלוֹ וְהַנְּעָר נָעַר :

והנער נער - והנער עדיין נער קטן.

(כה) וַיִּשְׁחָטוּ אֶת הַפֶּר וַיָּבִיאוּ אֶת הַנְּעָר אֶל עָלִי :

הפר - הפר הראשון מתוך השלושה, או נפרש שכוונתו למין הפר והיינו הפרים.

(כו) וַתֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי חַי נַפְשְׁךָ אֲדֹנָי אֲנִי הָאִשָּׁה הַנֹּצֵצַת עִמָּכָה בָּזָה לְהַתְּפַלֵּל אֶל יְהוָה :

הנצבת - שהייתי נצבת.

(כז) אֶל הַנְּעָר הַזֶּה הַתְּפַלְּתִי וַיִּתֵּן יְהוָה לִי אֶת שְׂאֵלְתִי אֲשֶׁר שְׂאֵלְתִי מֵעַמּוֹ :

(כח) וְגַם אֲנֹכִי הִשְׂאֵלְתִּהּ לַיהוָה כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר הָיָה הוּא שְׂאוֹל לַיהוָה וַיִּשְׁתַּחֲוּ שָׁם לַיהוָה :

השאלתהו - לשון נופל על לשון: ה' נתן את שאלתי ואני משאילה אותו לה'.

וישתחו - יש שלש אפשרויות לפרש מי השתחוה: 1. שמואל השתחוה (רש"י). 2. עלי השתחוה (רלב"ג). 3.

אלקנה השתחוה (רש"י).

פרק ב

תפילת חנה א-י

(א) וַתִּתְפַּלֵּל חַנָּה וַתֹּאמֶר עֲלֵךְ לִבִּי בַּיהוָה רָמָה קָרְנֵי בַּיהוָה רָחַב פִּי עַל אוֹיְבֵי כִּי שְׁמַחְתִּי בִישׁוּעָתֶךָ :

עלך - כמו עלז, וענינו שמחה.

רמה קרני - מקור הביטוי מבעלי החיים שהחזק והמנצח בקרניו את מתנגדיו הרי רמו וגבהו קרניו, וכמו 'וקרני ראם קרניו בהם עמים ינגח' (דברים לג יז).

רחב פי - עד עתה לא היה לה מלהשיב, אך כאשר נושעה התרחב פיה.

אויבי - היא פנינה, ואמרה בלשון רבים לכלול כל מי שהיצר לה בהיותה עקרה.

(ב) אֵין קְדוֹשׁ בַּיהוָה כִּי אֵין בְּלִתֶּךָ וְאֵין צוּר פֶּאֱלֵהִינוּ :

צור - חזק, שבכוחו לשנות הטבע.

(ג) אֵל תִּרְבּוּ תִדְבְּרוּ גְבוּהָ גְבוּהָ יֵצֵא עֵתְק מִפִּיכֶם כִּי אֵל דְּעוֹת יְהוָה וְלֹא {וְלוֹ} נִתְּכָנוּ עֲלֵלוֹת :

יצא עתק - נמשך לעיל, אל תדברו... ואל יצא עתק מפיכם.

עתק - דברי חוצפה.

נתכנו - משרש 'תכני', וענינו הערכה שקילה ומנין. וכמו 'מתכונת הלבנים' (שמות). ואף כאן: ה' הוא היחידי שיכול לשקול את מעשי האדם ואת גמולם.

עלילות - מעשים.

(ד) קִשֶׁת גְּבוּרִים חֲתִים, וְנִכְשָׁלִים אָזְרוּ חֵיל :

קשת גבורים חתים - קשתות הגבורים נשברים.

ונכשלים אזרו חיל - אותם שהיו נכשלים מעתה אזרו חיל.

אזרו חיל - החיל הוא אזורים.

(ה) שְׁבַעִים בִּלְחָם נִשְׁכְּרוּ וּרְעֵבִים חָדְלוּ, עַד עֵקְרָה יִלְדָה שְׁבַעָה וְרַבַּת בָּנִים אֲמַלְלָה :

שבעים בלחם נשכרו - אותם שהיו שבעים הוצרכו לעבוד כשכירים בעד לחם.

ורעבים חדלו - אותם שהיו טורחים כדי להשביע עצמם, הפסיקו מלרעב.

עד עקרה ילדה שבעה - כוחו של ה' רב עד כדי שאותה שהיתה עקרה תוכל ללדת שבעה.

שבעה - לשון ריבוי.

רבת בנים אמללה - אותה שהיתה רבת בנים, יכולה להיות הרצון ה' לאומללה.

אומללה - כרותה.

(ו) יְהוָה מְמִית וּמְחַיֶּה, מוֹרִיד שָׁאוֹל וַיַּעַל :

שאוול - מקום עמוק באדמה, מקום הקבר.

(ז) יְהוָה מוֹרִישׁ וּמַעֲשִׂיר מִשְׁפִּיל אֶף מְרוֹמִים :

מורישי - עושה את האדם לרש.

(ח) מְקִים מַעֲפָר דָּל מֵאֲשַׁפֶּת יָרִים אֶבְיוֹן לְהוֹשִׁיב עִם נְדִיבִים וְכֶסֶף כְּבוֹד יִנְחָלֶם, כִּי לִיהוָה

מִצְקֵי אֶרֶץ וַיִּשֶׁת עֲלֵיהֶם תִּבֵּל :

מאשפת ירים אביון - מגלי האשפה שעליו יושבים האביונים ירים אותם ה'.

נדיבים - שרים.

כסא כבוד - כסא מלוכה.

מצוקי ארץ - עמודי הארץ, כמו ויציקו את ארון - ויעמידו את הארון (שמואל ב טו כד).

(ט) כגלי חסידיו ישמר ורשעים בחשך ידמו, כי לא בכח יגבר איש :

ישמור - שלא ימעדו.

ורשעים - אבל הרשעים.

ידמו - יכרתו.

לא בכח יגבר איש - על אויביו, אלא בישועת ה'.

(י) יהנה יחתו מריביו עליו בשמים ירעם יהנה ידיו אפסי ארץ ויתן עז למלכו וירם קרן משיחו :

ה' יחתו מריבו - מריבי ה' יחתו.

יחתו - ישברו.

עליו בשמים ירעם - על כל אחד מהמריבים ה' ירעים מן השמים.

ה' ידיו אפסי ארץ - ה' ישפוט עד קצות הארץ.

ויתן עז למלכו - ה' יתן חוזק למי שאותו ימליך על ישראל.

וירם קרן משיחו - ה' ירים את קרן המלך שנמשח בשמן.

(יא) וילך אלקנה הרמתה על ביתו והנער הזה משרת את יהנה את פני עלי הכהן :

(יב) ובני עלי בני בלעל לא ידעו את יהנה :

(יג) ומשפט הכהנים את העם כל איש זבח וזבא נער הכהן כבשל הבשר והמזלג שלש השנים בידו :

(יד) והפה בכיור או בדוד או בקלחת או בפרור כל אשר יעלה המזלג יקח הכהן בו ככה יעשו לכל ישראל הבאים שם בשלה :

כיור, דוד, קלחת, פרור - סוגי סירים שונים.

(טו) גם בטרם יקטרון את החלב וזבא נער הכהן ואמר לאיש הזבח תנה בשר לצלות לכהן ולא יקח ממנו בשר מבשל כי אם חי :

נער הכהן מבקש בשר לפני הקטרת האמורים מכיון שאסור לאכול בשר לפני הקטרת האמורים. האיש הזובח מציע לתת לבשר מבושל אך הנער מסרב לקחת בשר מבושל ותובע בשר חי שאותו יצלה בעצמו.

(טז) ויאמר אליו האיש קטר יקטרון פיום החלב וקח לך פאשר תאנה נפשך ואמר לא כי עתה תתן ואם לא לקחתה בחזקה :

האיש הזובח אומר לנער הכהן שקודם יקטיר את החלבים ואז יתן לו בשר, הנער עונה לאיש שלא יקטיר עכשיו, אלא האיש יתן עכשיו.

(יז) ותהי חטאת הנערים גדולה מאד את פני יהנה כי נאצו האנשים את מנחת יהנה :

(יח) ושמואל משרת את פני יהנה נער חגור אפוד בד :

אפוד בד -

(יט) ומעיל קטן ותעשה לו אמו והעלתה לו מימים מימה בעלותה את אישה לזבח את זבח הימים :

(כ) וברך עלי את אלקנה ואת אשתו ואמר ישם יהנה לך זרע מן האשה הזאת תחת השאלה אשר שאל ליהנה והלכו למקומו :

(כא) כי פקד יהוה את חנה ותהר ותלד שלשה בנים ושתי בנות ויגדל הנער שמואל עם יהוה :
(כב) ועלי זקן מאד ושמע את כל אשר יעשון בניו לכל ישראל ואת אשר ישפכו את הנשים
הצבאות פתח אהל מועד :

(כג) ויאמר להם למה תעשון בדברים האלה אשר אנכי שמע את דבריכם רעים מאת כל
העם אלה :

(כד) אל בני כי לוא טובה השמעה אשר אנכי שמע מעברים עם יהוה :

(כה) אם יחטא איש לאיש ופללו אלהים ואם ליהוה יחטא איש מי יתפלל לו ולא ישמעו
לקול אביהם כי חפץ יהוה להמיתם :

(כו) והנער שמואל הלך וגדל וטוב גם עם יהוה וגם עם אנשים :

(כז) ויבא איש אלהים אל עלי ויאמר אליו כה אמר יהוה הנגלה נגליתי אל בית אביך
בהיותם במצרים לבית פרעה :

(כח) ובחר אתו מכל שבטי ישראל לי לכהן לעלות על מזבחי להקטיר קטרת לשאת אפוד
לפני ואתנה לבית אביך את כל אשר בני ישראל :

(כט) למה תבעטו בזבחי ובמנחתי אשר צויתי מעון ותכבד את בניך ממני להבריאכם
מראשית כל מנחת ישראל לעמי :

(ל) לכו נאם יהוה אלהי ישראל אמור אמתתי ביתך ובית אביך יתהלכו לפני עד עולם ועתה
נאם יהוה חלילה לי כי מכבדי אכבד ובזי יקלו :

(לא) הנה ימים באים וגדעתי את זרעך ואת זרע בית אביך מהיות זקן בביתך :

(לב) והבטת צר מעון בכל אשר ייטיב את ישראל ולא יהיה זקן בביתך כל הימים :

(לג) ואיש לא אכרית לך מעם מזבחי לכלות את עיניך ולאדיב את נפשך וכל מרבית ביתך
ימותו אנשים :

(לד) וזה לך האות אשר יבא אל שני בניך אל חפני ופינחס ביום אחד ימותו שניהם :

(לה) והקימתי לי כהן נאמן כאשר בלבבי ובנפשי יעשה ובניתי לו בית נאמן והתהלך לפני
משיחי כל הימים :

(לו) והיה כל הנותר בביתך יבוא להשתחות לו לאגורת כסף וכפר להם ואמר ספחני נא אל
אחת הכהנות לאכל פת להם :

פרק ג

(א) והנער שמואל משרת את יהוה לפני עלי ודבר יהוה היה יקר בימים ההם אין חזון נפרץ:

(ב) ויהי ביום ההוא ועלי שכב במקומו ועינו {ועיניו} החלו כהות לא יוכל לראות:

(ג) ונר אלהים טרם יכבה ושמואל שכב בהיכל יהוה אשר שם ארון אלהים:

נר המנורה עדיין לא כבה.

(ד) ויקרא יהוה אל שמואל ויאמר הנני:

(ה) וירץ אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויאמר לא קראתי לך וישכב:

(ו) ויסף יהוה קרא עוד שמואל ויקם שמואל וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויאמר

לא קראתי בני שוב שכב:

(ז) ושמואל טרם ידע את יהוה וטרם יגלה אליו דבר יהוה:

(ח) ויסף יהוה קרא שמואל בשלשית ויקם וילך אל עלי ויאמר הנני כי קראת לי ויבן עלי כי

יהוה קרא לנער:

(ט) ויאמר עלי לשמואל לך שכב והיה אם יקרא אליך ואמרת דבר יהוה כי שמע עבדך וילך

שמואל וישכב במקומו:

(י) ויבא יהוה ויתיצב ויקרא בפעם בפעם שמואל שמואל ויאמר שמואל דבר כי שמע עבדך:

שמואל לא אמר 'דבר ה' כי שומע עבדך', מכיון שהיה עדיין ירא להזכיר השם (רד"ק).

(יא) ויאמר יהוה אל שמואל הנה אנכי עשה דבר בישראל אשר כל שמעו תצלינה שתי

אזניו:

תצלינה - תצללנה.

(יב) ביום ההוא אקים אל עלי את כל אשר דברתי אל ביתו החל וכלה:

(יג) והגדתי לו כי שפט אני את ביתו עד עולם בעון אשר ידע כי מקללים להם בניו ולא כהה

בם:

מקללים - מזולזלים, מתייחסים כדבר קל ולא כמכובד.

מקללים להם - מקללים לי, אלא ששינה מפני הכבוד.

כהה - החשיך, לא החשיך את פניהם בתוכחה.

(יד) ולכן נשבעתי לבית עלי אם יתכפר עון בית עלי בזבח ובמנחה עד עולם:

(טו) וישכב שמואל עד הבקר ויפתח את דלתות בית יהוה ושמואל ירא מהגיד את המראה

אל עלי:

(טז) ויקרא עלי את שמואל ויאמר שמואל בני ויאמר הנני:

(יז) ויאמר מה הדבר אשר דבר אליך אל נא תכחד ממני כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף אם

תכחד ממני דבר מכל הדבר אשר דבר אליך:

כה יעשה לך אלהים וכה יוסיף - כך יעשה לך רעה וכך יוסיף ברעה.

(יח) ויגד לו שמואל את כל הדברים ולא כחד ממנו ויאמר יהוה הוא הטוב בעינו יעשה:

(יט) ויגדל שמואל ויהוה הנה עמו ולא הפיל מכל דבריו ארצה:

(כ) וידע כל ישראל מדן ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא ליהוה:

(כא) וַיִּסֹף יְהוָה לְהִרְאֶה בְּשֵׁלֶה כִּי נִגְלָה יְהוָה אֶל שְׁמוּאֵל בְּשֵׁלוֹ בַּדָּבָר יְהוָה :

פרק ז

(א) וַיְהִי דְבַר שְׁמוּאֵל לְכָל יִשְׂרָאֵל וַיֵּצֵא יִשְׂרָאֵל לְקִרְיַת פְּלִשְׁתִּים לְמַלְחָמָה וַיַּחֲנוּ עַל הָאֲבָן הָעֶזְרָה וּפְלִשְׁתִּים חָנוּ בְּאַפֶּק :

(ב) וַיַּעֲרְכוּ פְּלִשְׁתִּים לְקִרְיַת יִשְׂרָאֵל וַתִּטֹּשׁ הַמְּלָחָמָה וַיִּנְגְּף יִשְׂרָאֵל לַפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים וַיִּכּוּ בַּמַּעֲרָכָה בְּשִׂדְהַ כְּאֲרֻבַּעַת אֲלָפִים אִישׁ :

(ג) וַיָּבֵא הָעָם אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל לָמָּה נִגְּפֵנוּ יְהוָה הַיּוֹם לַפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים נִקְחָה אֵלֵינוּ מִשְׁלַח אֶת אַרְוֹן בְּרִית יְהוָה וַיָּבֵא בְּקִרְבָּנוּ וַיִּשְׁעֵנוּ מִכַּף אֲבִינּוּ :

(ד) וַיִּשְׁלַח הָעָם שְׁלֵחַ וַיִּשְׂאוּ מִשָּׁם אֶת אַרְוֹן בְּרִית יְהוָה צָבָאוֹת יוֹשֵׁב הַכְּרָבִים וְשָׁם שְׁנֵי בָנָי עֲלֵי עֵם אַרְוֹן בְּרִית הָאֱלֹהִים חֲפְנֵי וּפִינְחָס :

(ה) וַיְהִי כִּבּוּא אַרְוֹן בְּרִית יְהוָה אֶל הַמַּחֲנֶה וַיִּרְעוּ כָּל יִשְׂרָאֵל תְּרוּעָה גְדוֹלָה וַתְּהִם הָאֲרָץ :

(ו) וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת קוֹל הַתְּרוּעָה וַיֹּאמְרוּ מָה קוֹל הַתְּרוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בַּמַּחֲנֶה הַעֲבָרִים וַיִּדְעוּ כִּי אַרְוֹן יְהוָה בָּא אֶל הַמַּחֲנֶה :

(ז) וַיִּרְאוּ הַפְּלִשְׁתִּים כִּי אָמְרוּ בָּא אֱלֹהִים אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמְרוּ אוּי לָנוּ כִּי לֹא הִיָּתָה כְּזֹאת אֶתְמוּל שְׁלֹשׁ :

(ח) אוּי לָנוּ מִי יִצְלֵנוּ מִיַּד הָאֱלֹהִים הָאֲדִירִים הָאֵלֶּה אֵלֶּה הֵם הָאֱלֹהִים הַמַּכִּים אֶת מִצְרַיִם בְּכָל מִכָּה בַּמִּדְבָּר :

(ט) הַתְּחִזְקוּ וְהִיוּ לְאֲנָשִׁים פְּלִשְׁתִּים פֶּן תַּעֲבֹדוּ לַעֲבָרִים כַּאֲשֶׁר עֲבַדְתֶּם וְהִיָּתְתֶם לְאֲנָשִׁים וְנִלְחַמְתֶּם :

(י) וַיִּלְחַמוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּנְגְּף יִשְׂרָאֵל וַיִּנְסוּ אִישׁ לְאֹהֲלָיו וַתְּהִי הַמִּכָּה גְדוֹלָה מְאֹד וַיִּפֹּל מִיִּשְׂרָאֵל שְׁלֹשִׁים אֶלֶף רַגְלֵי :

(יא) וַאֲרוֹן אֱלֹהִים נִלְקַח וּשְׁנֵי בָנָי עֲלֵי מֹתוֹ חֲפְנֵי וּפִינְחָס :

(יב) וַיִּרְץ אִישׁ בְּנִימָן מִהַמַּעֲרָכָה וַיָּבֵא שְׁלֵחַ בַּיּוֹם הַהוּא וּמִדִּיּוֹ קָרְעִים וְאֲדָמָה עַל רֹאשׁוֹ :

(יג) וַיָּבֹא וְהִנֵּה עֲלֵי יוֹשֵׁב עַל הַכִּסֵּא יָד דָּרָךְ מִצַּפָּה כִּי הִנֵּה לְבוֹ חֶרֶד עַל אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וְהָאִישׁ בָּא לְהַגִּיד בְּעִיר וַתִּזְעַק כָּל הָעִיר :

(יד) וַיִּשְׁמַע עֲלֵי אֶת קוֹל הַצִּעָקָה וַיֹּאמֶר מָה קוֹל הַהֲמוֹן הַזֶּה וְהָאִישׁ מָהֵר וַיָּבֵא וַיִּגַּד לְעֲלֵי :

(טו) וְעֲלֵי בִּן תְּשָׁעִים וּשְׁמֹנֶה שָׁנָה וְעֵינָיו קָמָה וְלֹא יָכוֹל לָרְאוֹת :

(טז) וַיֹּאמֶר הָאִישׁ אֶל עֲלֵי אֲנֹכִי הִבָּא מִן הַמַּעֲרָכָה וְאֲנִי מִן הַמַּעֲרָכָה נִסְתִּי הַיּוֹם וַיֹּאמֶר מָה הָיָה הַדָּבָר בָּנָי :

(יז) וַיַּעַן הַמַּבְשֵׁר וַיֹּאמֶר נֹס יִשְׂרָאֵל לַפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים וְגַם מִגַּפְּהָ גְדוֹלָה הִיָּתָה בָּעָם וְגַם שְׁנֵי בָנֵיךְ מֹתוּ חֲפְנֵי וּפִינְחָס וְאַרְוֹן הָאֱלֹהִים נִלְקַחָה :

(יח) וַיְהִי כִּהִזְכִּירוּ אֶת אַרְוֹן הָאֱלֹהִים וַיִּפֹּל מֵעַל הַכִּסֵּא אַחֲרֵיכֵן בְּעֵד יָד הַשַּׁעַר וַתִּשְׁבֵּר מִפְּרֻקְתּוֹ וַיָּמָת כִּי זָקֵן הָאִישׁ וְכָבֵד וְהוּא שָׁפֵט אֶת יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה :

מִפְּרֻקְתּוֹ - עֵצֶם הַצּוּוֹאֵר .

(יט) וְכָלְתוּ אִשָּׁת פִּינְחָס הָרֹה לָלֶת וְתִשְׁמַע אֶת הַשְּׁמוּעָה אֶל הַלְקַח אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וּמֵת חַמִּיָּה וְאִישָׁה וְתִכְרַע וְתִלָּד כִּי נִהְפְּכוּ עָלֶיהָ צָרִיָּה :
לָלֶת - לָלֶדֶת.

נִהְפְּכוּ עָלֶיהָ צָרִיָּה - 'כִּשֶׁם שִׁישׁ צִירִים לָדֶלֶת הַבַּיִת, כִּד יֵשׁ צִירִים לְרַחֵם הָאִשָּׁה' בַּכּוֹרוֹת מֵה : .
(כ) וְכָעֵת מוֹתָה וְתִדְבַּרְנָה הַנְּצֻבוֹת עָלֶיהָ אֶל תִּירָאִי כִּי בֶן יִלְדֶת וְלֹא עָנְתָה וְלֹא שָׁתָה לְבָה :
כַּעֲיִן זֶה הִיָּה אֲצֵל רַחֵל יְוִיָּהִי בְּהַקְשָׁתָהּ בְּלִדְתָהּ וְתִאֲמַר לָהּ הַמְּנִלְדֶת אֶל תִּירָאִי כִּי גַם זֶה לְךָ בֶּן בְּרֵאשִׁית לָהּ, יִז .

(כא) וְתִקְרָא לְנֶעַר אִי כְבוֹד לְאֹמֵר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל אֶל הַלְקַח אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וְאֶל חַמִּיָּה וְאִישָׁה :

(כב) וְתִאֲמַר גְּלָה כְבוֹד מִיִּשְׂרָאֵל כִּי נִלְקַח אֲרוֹן הָאֱלֹהִים :

פרק ה

- (א) וּפְלִשְׁתִּים לָקְחוּ אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיָּבֵאוּהוּ מֵאֲבוֹן הָעֵזֶר אֲשֶׁר־דָּדָה :
- (ב) וַיִּקְחוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיָּבִיאוּ אֹתוֹ בַּיַּת דָּגוֹן וַיִּצְיִגוּ אֹתוֹ אֶצֶל דָּגוֹן :
- (ג) וַיִּשְׁכְּמוּ אֲשֶׁר־דָּדָה מִמַּחֲרַת וְהִנֵּה דָגוֹן נֹפֵל לְפָנָיו אֲרֻצָּה לְפָנֵי אֲרוֹן יְהוָה וַיִּקְחוּ אֶת דָּגוֹן וַיֵּשְׁבוּ אֹתוֹ לְמִקְוֵמוֹ :
- (ד) וַיִּשְׁכְּמוּ בְּבֹקֶר מִמַּחֲרַת וְהִנֵּה דָגוֹן נֹפֵל לְפָנָיו אֲרֻצָּה לְפָנֵי אֲרוֹן יְהוָה וְרֹאשׁ דָּגוֹן וּשְׁתֵּי כַּפּוֹת דָּדָיו כְּרֻתוֹת אֶל הַמַּפְתָּן כִּי דָגוֹן נִשְׂאָר עָלָיו :
- (ה) עַל כֵּן לֹא יִדְרָכּוּ כַּהֲנֵי דָגוֹן וְכָל הַכֹּהֲנִים בַּיַּת דָּגוֹן עַל מַפְתָּן דָּגוֹן בְּאֲשֶׁר־דָּדָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה :
- (ו) וַתִּכְבַּד יָד יְהוָה אֶל הָאֲשֶׁר־דָּדָה וַיִּשְׁמַם וַיִּנַּח אֶתְּם בְּטַחֲרִים אֶת אֲשֶׁר־דָּדָה וְאֶת גְּבוּלְיָהָ :
- (ז) וַיִּרְאוּ אַנְשֵׁי אֲשֶׁר־דָּדָה כִּי כֵן וְאָמְרוּ לֹא יֵשֵׁב אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּנוּ כִּי קִשְׁתָּה יָדוֹ עָלֵינוּ וְעַל דָּגוֹן אֱלֹהֵינוּ :
- (ח) וַיִּשְׁלְחוּ וַיֹּאסְפוּ אֶת כָּל סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים אֲלֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ מַה נַּעֲשֶׂה לְאֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמְרוּ גַם יִסֹּב אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּסְבוּ אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל :
- (ט) וַיְהִי אַחֲרַי הַסִּבּוֹ אֹתוֹ וַתְּהִי יָד יְהוָה בְּעִיר מְהוּמָה גְּדוֹלָה מְאֹד וַיִּנַּח אֶת אַנְשֵׁי הָעִיר מִקְטוֹן וְעַד גְּדוֹל וַיִּשְׁתַּרְוּ לָהֶם טַחֲרִים :
- (י) וַיִּשְׁלְחוּ אֶת אֲרוֹן הָאֱלֹהִים עֲקָרוֹן וַיְהִי כִּבּוֹא אֲרוֹן הָאֱלֹהִים עֲקָרוֹן וַיִּזְעְקוּ הָעֲקָרָנִים לֵאמֹר הַסִּבּוֹ אֵלַי אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְהַמִּיתֵנִי וְאֶת עַמִּי :
- (יא) וַיִּשְׁלְחוּ וַיֹּאסְפוּ אֶת כָּל סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ שְׁלַחוּ אֶת אֲרוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיֵּשֵׁב לְמִקְוֵמוֹ וְלֹא יָמִית אֹתִי וְאֶת עַמִּי כִּי הִיְתָה מְהוּמַת מְוֹת בְּכָל הָעִיר כְּבָדָה מְאֹד יָד הָאֱלֹהִים שָׁם :
- (יב) וְהָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא מָתוּ הִכּוּ בְּטַחֲרִים וַתַּעַל שׁוֹעֵת הָעִיר הַשְּׂמִימִים :

פרק ו

(א) וַיְהִי אַרְוֹן יְהוָה בְּשִׂדָּה פְּלִשְׁתִּים שְׁבַעַה חֲדָשִׁים :

שִׂדָּה - ארץ.

(ב) וַיִּקְרְאוּ פְּלִשְׁתִּים לַכְּהֲנִים וְלַקְּסָמִים לֵאמֹר מַה נַּעֲשֶׂה לְאַרְוֹן יְהוָה הוֹדַעְנוּ בָּמָה נִשְׁלַחְנוּ לְמַקוֹמוֹ :

סרני פלשתים קראו לכהנים כדי לדעת איך להתנהג עם דבר קדוש וכן קראו לקוסמים כדי לדעת האם המגיפה היתה דרך מקרה.

(ג) וַיֹּאמְרוּ אִם מִשְׁלָחִים אֶת אַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֵל תִּשְׁלַחוּ אֹתוֹ רִיקָם כִּי הֵשֵׁב תִּשְׁיָבוּ לוֹ אֲשֶׁם אֲזוּ תִכְרְפְּאוּ וְנֹדַע לָכֶם לָמָּה לֹא תִסּוּר יְדוֹ מִכֶּם :

(ד) וַיֹּאמְרוּ מַה הָאֲשֶׁם אֲשֶׁר נָשִׁיב לוֹ וַיֹּאמְרוּ מִסְפָּר סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים חֲמִשָּׁה טַחְרֵי זָהָב וְחֲמִשָּׁה עֶבְרֵי זָהָב כִּי מִגִּפָּה אַחַת לְכֻלָּם וְלִסְרַנֵּיכֶם :

את האשם צריך לתת לפי מספר סרני פלשתים, ולכן נתנו 5 טחרי זהב ו-5 עברי זהב (ה) וַעֲשִׂיתֶם צִלְמֵי טַחְרֵיכֶם וְצִלְמֵי עֶבְרֵיכֶם הַמִּשְׁחִיתִם אֶת הָאָרֶץ וּנְתַתֶּם לְאֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל כְּבוֹד אוֹלֵי יָקַל אֶת יְדוֹ מַעֲלִיכֶם וּמַעַל אֱלֹהֵיכֶם וּמַעַל אֲרָצְכֶם :

(ו) וְלָמָּה תִכְבְּדוּ אֶת לְבַבְכֶם כַּאֲשֶׁר כְּבָדוּ מִצְרַיִם וּפְרַעֲוֹת אֶת לִבָּם הֲלוֹא כַּאֲשֶׁר הִתְעַלְל בָּהֶם וַיִּשְׁלַחוּם וַיִּלְכוּ :

ראוי לשים לב: ביום השני למלחמה (לעיל ד, ח) אמרו הפלשתים 'אוי לנו מי יצילנו מיד האלהים האדירים האלה אלה הם האלהים המכים את מצרים בכל מכה במדבר' וכדברים האלו יאמרו בפסוק זה.

(ז) וַעֲתָה קַחוּ וַעֲשׂוּ עֲגֻלָּה חֲדָשָׁה אַחַת וּשְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת אֲשֶׁר לֹא עֲלָה עֲלֵיהֶם עַל וַאֲסַרְתֶּם אֶת הַפְּרוֹת בְּעֲגֻלָּה וְהַשִּׁיבֹתֶם בְּנֵיהֶם מֵאַחֲרֵיהֶם הַבְּיָתָה :
עלות - מלשון עוללות, והכוונה צעירות.

(ח) וְלִקְחֹתֶם אֶת אַרְוֹן יְהוָה וּנְתַתֶּם אֹתוֹ אֵל הָעֲגֻלָּה וְאֵת כְּלֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר הִשְׁבַּתֶּם לוֹ אֲשֶׁם תִּשְׁלִימוּ בְּאַרְגָּז מִצָּדוֹ וְשִׁלַּחְתֶּם אֹתוֹ וְהִלַּךְ :

(ט) וּרְאִיתֶם אִם דֶּרֶךְ גְּבוּלוֹ יַעֲלָה בֵּית שֹׁמֵשׁ הוּא עֲשֶׂה לָנוּ אֶת הַרְעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְאִם לֹא וַיִּדְעֶנּוּ כִּי לֹא יְדוֹ נִגְעָה בָּנוּ מִקְרָה הוּא הָיָה לָנוּ :

(י) וַיַּעֲשׂוּ הָאֲנָשִׁים כִּן וַיִּקְחוּ שְׁתֵּי פְרוֹת עֲלוֹת וַאֲסַרוּם בְּעֲגֻלָּה וְאֵת בְּנֵיהֶם כָּלוּ בַבַּיִת :
כלו - כמו כלאו.

(יא) וַיִּשְׁמְעוּ אֶת אַרְוֹן יְהוָה אֵל הָעֲגֻלָּה וְאֵת הָאַרְגָּז וְאֵת עֶבְרֵי הַזָּהָב וְאֵת צִלְמֵי טַחְרֵיהֶם :
(יב) וַיִּשְׁרְנָה הַפְּרוֹת בַּדֶּרֶךְ עַל דֶּרֶךְ בֵּית שֹׁמֵשׁ בְּמִסְלָה אַחַת הִלְכוּ הַלֶּךְ וַיָּגְעוּ וְלֹא סָרוּ יָמִין וּשְׂמֹאל וְסַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים הִלְכִים אַחֲרֵיהֶם עַד גְּבוּל בֵּית שֹׁמֵשׁ :
וישרנה - הלכו בדרך ישרה.

(יג) וּבֵית שֹׁמֵשׁ קִצְרִים קִצְרִים חֲטִים בְּעַמְק וַיִּשְׂאוּ אֶת עֵינֵיהֶם וַיִּרְאוּ אֶת הָאַרְוֹן וַיִּשְׁמְחוּ לְרָאוֹת :

(יד) וְהָעֲגֻלָּה בָּאָה אֵל שִׂדָּה יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשֹּׁמֵשׁ וַתַּעֲמַד שָׁם וְשָׁם אָבָן גְּדוֹלָה וַיִּבְקְעוּ אֶת עֲצֵי הָעֲגֻלָּה וְאֵת הַפְּרוֹת הָעֵלוּ עָלָה לַיהוָה :

(טו) וְהַלֹּוֹיִם הוֹרִידוּ אֶת אַרְוֹן יְהוָה וְאֶת הָאֲרֶגְזוֹ אֲשֶׁר אִתּוֹ אֲשֶׁר בּוֹ כָּלִי זָהָב וַיִּשְׂמוּ אֶל הָאֶבֶן הַגְּדוֹלָה וְאֲנָשֵׁי בֵּית שְׁמֶשׁ הָעֵלְוֹת עֵלְוֹת וַיִּזְבְּחוּ זִבְחִים בַּיּוֹם הַהוּא לַיהוָה :

(טז) וַחֲמִשָּׁה סָרְנֵי פְּלִשְׁתִּים רָאוּ וַיִּשְׁבּוּ עֶקְרוֹן בַּיּוֹם הַהוּא :

(יז) וְאֵלֶּה טַחְרֵי הַזָּהָב אֲשֶׁר הִשְׁבִּיבוּ פְּלִשְׁתִּים אֲשֶׁם לַיהוָה לְאֲשֻׁדּוֹד אֶחָד לְעֵזָה אֶחָד לְאֲשַׁקְלוֹן אֶחָד לְגַת אֶחָד לְעֶקְרוֹן אֶחָד :

(יח) וַעֲבָבְרֵי הַזָּהָב מִסַּפֵּר כָּל עָרֵי פְּלִשְׁתִּים לַחֲמִשָּׁתַּת הַסָּרְנִים מַעִיר מִבְּצָר וְעַד כַּפֹּר הַפְּרָזִי וְעַד אֲבָל הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר הִנִּיחוּ עָלֶיהָ אֶת אַרְוֹן יְהוָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה בְּשָׂדֵה יְהוֹשֻׁעַ בֵּית הַשְּׁמָשִׁי :

(יט) וַיַּךְ בְּאֲנָשֵׁי בֵּית שְׁמֶשׁ כִּי רָאוּ בְּאַרְוֹן יְהוָה וַיַּךְ בָּעָם שְׁבָעִים אִישׁ חֲמִשִּׁים אֶלְפֵי אִישׁ וַיִּתְּאֲבְלוּ הָעָם כִּי הִכָּה יְהוָה בָּעָם מִכָּה גְּדוֹלָה :

שְׁבָעִים אִישׁ - אֱלֹוֹ זִקְנֵי הָעָם, חֲמִשִּׁים אֶלְפֵי אִישׁ - מֵהָעָם.

(כ) וַיֹּאמְרוּ אֲנָשֵׁי בֵּית שְׁמֶשׁ מִי יוֹכֵל לַעֲמֹד לִפְנֵי יְהוָה הָאֱלֹהִים הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְאֵל מִי יַעֲלֶה מֵעַלְיָנוּ :

ראוי לשים לב: דברי אנשי אשדוד - לא יָשַׁב אַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּנוּ, דברי אנשי עקרון - הִסְבּוּ אֵלַי אֶת אַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל לְהַמִּיתֵנִי וְאֶת עַמִּי, דברי סרני פלשתים - שִׁלְחוּ אֶת אַרְוֹן אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁבּוּ לְמַקְמוֹ וְלֹא יָמִית אֹתִי וְאֶת עַמִּי, ועתה כשהארון חוזר למקומו אומרים אנשי בית שמש - מִי יוֹכֵל לַעֲמֹד לִפְנֵי יְהוָה הָאֱלֹהִים הַקְּדוֹשׁ הַזֶּה וְאֵל מִי יַעֲלֶה מֵעַלְיָנוּ.

(כא) וַיִּשְׁלְחוּ מִלְּאֲכִים אֶל יוֹשֻׁבֵי קִרְיַת יַעֲרִים לֵאמֹר הִשְׁבּוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת אַרְוֹן יְהוָה רְדוּ הָעֵלְוֹ אֹתוֹ אֲלֵיכֶם :

פרק ז

(א) וַיָּבֹאוּ אַנְשֵׁי קְרִית יַעֲרִים וַיַּעֲלוּ אֶת אֲרוֹן יְהוָה וַיָּבֹאוּ אֹתוֹ אֶל בֵּית אַבְיָנָדָב בְּגִבְעָה וְאֶת אֲלֻעָזָר בְּנוֹ קִדְשׁוֹ לְשֹׁמֵר אֶת אֲרוֹן יְהוָה :

(ב) וַיְהִי מִיּוֹם שֶׁבַת הָאֲרוֹן בְּקְרִית יַעֲרִים וַיִּרְבּוּ הַיָּמִים וַיְהִיו עֹשְׂרִים שָׁנָה וַיִּנְהוּ כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי יְהוָה :

וַיִּנְהוּ - נִמְשְׁכוּ.

(ג) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר אִם בְּכָל לִבְבְּכֶם אַתֶּם שֹׁבִים אֶל יְהוָה הִסִּירוּ אֶת אֱלֹהֵי הַנֶּכֶר מִתּוֹכְכֶם וְהַעֲשִׂתֶם וְהִכִּינוּ לְבַבְכֶם אֶל יְהוָה וְעַבְדְּתֶם לְבָדוֹ וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד פְּלִשְׁתִּים :

(ד) וַיִּסִּירוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַבַּעַלִּים וְאֶת הָעֲשֻׁתֹת וַיַּעֲבְדוּ אֶת יְהוָה לְבָדוֹ :

(ה) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל קַבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל הַמְצַפְתָּה וְאֶתְפַּלֵּל בַּעֲדְכֶם אֶל יְהוָה :

(ו) וַיִּקְבְּצוּ הַמְצַפְתָּה וַיִּשָּׂאבוּ מִיָּם וַיִּשְׁפְּכוּ לִפְנֵי יְהוָה וַיִּצְוּמוּ בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאמְרוּ שֵׁם הַטָּאֲנוּ לִיהוָה וַיִּשְׁפֹּט שְׁמוּאֵל אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בַּמְצַפָּה :

(ז) וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים כִּי הִתְקַבְּצוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַמְצַפְתָּה וַיַּעֲלוּ סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים אֶל יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּרְאוּ מִפְּנֵי פְּלִשְׁתִּים :

(ח) וַיֹּאמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶל שְׁמוּאֵל אַל תַּחֲרַשׁ מִמֶּנּוּ מִזְעַק אֶל יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וַיִּשְׁעֲנוּ מִיַּד פְּלִשְׁתִּים :

(ט) וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל טָלָה חֶלֶב אֶחָד וַיַּעֲלֶהוּ עוֹלָה כָּלִיל לִיהוָה וַיִּזְעַק שְׁמוּאֵל אֶל יְהוָה בָּעֵד יִשְׂרָאֵל וַיַּעֲנֶהוּ יְהוָה :

טָלָה חֶלֶב אֶחָד - כִּבֶּשׂ צַעִיר שַׁעֲדִיין יוֹנֵק חֶלֶב.

(י) וַיְהִי שְׁמוּאֵל מַעֲלָה הָעוֹלָה וּפְלִשְׁתִּים נִגְשׂוּ לְמַלְחָמָה בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּרְעַם יְהוָה בְּקוֹל גָּדוֹל בַּיּוֹם הַהוּא עַל פְּלִשְׁתִּים וַיִּהְיֶם וַיִּנְגְּפוּ לִפְנֵי יִשְׂרָאֵל :

(יא) וַיִּצְאוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל מִן הַמְצַפָּה וַיִּרְדְּפוּ אֶת פְּלִשְׁתִּים וַיִּכּוּם עַד מִתַּחַת לְבַיִת כָּר :

(יב) וַיִּקַּח שְׁמוּאֵל אֶבֶן אַחַת וַיִּשֶׂם בֵּין הַמְצַפָּה וּבֵין הַשָּׁן וַיִּקְרָא אֶת שְׁמָהּ אֶבֶן הָעֶזֶר וַיֹּאמֶר עַד הִנֵּה עֲזָרְנוּ יְהוָה :

(יג) וַיִּכְנְעוּ הַפְּלִשְׁתִּים וְלֹא יָסְפוּ עוֹד לָבוֹא בְּגִבּוֹל יִשְׂרָאֵל וַתְּהִי יַד יְהוָה בְּפְלִשְׁתִּים כָּל יְמֵי שְׁמוּאֵל :

(יד) וַתִּשְׁבְּנָה הָעָרִים אֲשֶׁר לְקַחוּ פְּלִשְׁתִּים מֵאֵת יִשְׂרָאֵל לְיִשְׂרָאֵל מֵעַקְרוֹן וְעַד גַּת וְאֶת גְּבוּלֵן הִצִּיל יִשְׂרָאֵל מִיַּד פְּלִשְׁתִּים וַיְהִי שְׁלוֹם בֵּין יִשְׂרָאֵל וּבֵין הָאֱמֹרִי :

(טו) וַיִּשְׁפֹּט שְׁמוּאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל כָּל יְמֵי חַיָּו :

(טז) וְהָלַךְ מִדֵּי שָׁנָה בְּשָׁנָה וְסָבַב בֵּית אֵל וְהִגְלָגַל וְהַמְצַפָּה וְשָׁפַט אֶת יִשְׂרָאֵל אֶת כָּל הַמְּקוֹמוֹת הָאֵלֶּה :

(יז) וַתִּשְׁבְּתוּ הַרְמָתָה כִּי שָׁם בֵּיתוֹ וְשָׁם שָׁפַט אֶת יִשְׂרָאֵל וַיָּבֹן שָׁם מִזְבֵּחַ לִיהוָה :

וַתִּשְׁבְּתוּ - הַמְּקוֹם שֶׁאֵלָיו הוּא שָׁב, חוּזֵר.

רְמָתָה - הַרְמָה הִיא מְקוֹם מְגוּרֵי אַבְיוֹ, (לְעִיל א,א), וַיְהִי אִישׁ אֶחָד מִן הַרְמָתִים צוֹפִים.

פרק ח

(א) ויהי כאשר זקן שמואל וישם את בניו שפטים לישראל :

(ב) ויהי שם בנו הבכור יואל ושם משנהו אביה שפטים בבאר שבע :

שפטים בבאר שבע - ולא כאביהם שהיה מסובב בכל המקומות.

(ג) ולא הלכו בניו בדרכיו ויטו אחרי הפצע ויקחו שחד ויטו משפט :

איסור לקיחת שוחד בשמות כג, ח וישחד לא תקח פי השחד יעור פקחים ויסלף דברי צדיקים, ובדברים טז, יט לא תטה משפט לא תפיר פנים ולא תקח שחד פי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים.

(ד) ויתקבצו כל זקני ישראל ויבאו אל שמואל הרמתה :

(ה) ויאמרו אליו הנה אתה זקנת ובניך לא הלכו בדרכיך עתה שימה לנו מלך לשפטנו ככל

הגוים :

(ו) וירע הדבר בעיני שמואל כאשר אמרו תנה לנו מלך לשפטנו ויתפלל שמואל אל יהוה :

(ז) ויאמר יהוה אל שמואל שמע בקול העם לכל אשר יאמרו אליך כי לא אתך מאסו כי

אתי מאסו ממלך עליהם :

(ח) ככל המעשים אשר עשו מיום העלתי אתם ממצרים ועד היום הנה ויעזבני ויעבדו

אלהים אחרים כן המה עשים גם לך :

(ט) ועתה שמע בקולם אך כי העד תעיד בהם והגדת להם משפט המלך אשר ימלך עליהם :

(י) ויאמר שמואל את כל דברי יהוה אל העם השאלים מאתו מלך :

(יא) ויאמר זה יהיה משפט המלך אשר ימלך עליכם את בניכם יקח ושם לו במרכבתו

ובפרשיו ורצו לפני מרכבתו :

(יב) ולשום לו שרי אלפים ושרי חמשים ולחרש חרישו ולקצר קצירו ולעשות כלי מלחמתו

וכלי רכבו :

(יג) ואת בנותיכם יקח לרקחות ולטבחות ולאפות :

(יד) ואת שדותיכם ואת פרמיכם וזיתיכם הטובים יקח ונתן לעבדיו :

(טו) וזרעיכם וכרמיכם יעשר ונתן לסריסיו ולעבדיו :

(טז) ואת עבדיכם ואת שפחותיכם ואת בחוריכם הטובים ואת חמוריכם יקח ועשה

למלאכתו :

(יז) צאנכם יעשר ואתם תהיו לו לעבדים :

(יח) וזעקתם ביום ההוא מלפני מלככם אשר בחרתם לכם ולא יענה יהוה אתכם ביום

ההוא :

תוספת לימשפט המלך מדברי הגר"א :

אבות ו, ו' המלכות נקנית בשלשים מעלות' וזה חשבונם : 1. ימלך עליכם, 2. את בניכם יקח, 3. ושם לו

במרכבתו, 4. ובפרשיו, 5. ורצו לפני מרכבתו, 6. ולשום לו שרי אלפים, 7. ושרי חמשים, 8. ולחרש חרישו,

9. ולקצר קצירו, 10. ולעשות כלי מלחמתו, 11. וכלי רכבו, 12. ואת בנותיכם יקח, 13. לרקחות 14.

ולטבחות, 15. ולאפות, 16. ואת שדותיכם, 17. ואת פרמיכם, 18. וזיתיכם הטובים יקח, 19. ונתן לעבדיו,

20. וזרעיכם 21. וכרמיכם יעשר, 22. ונתן לסריסיו, 23. ולעבדיו, 24. ואת עבדיכם, 25. ואת שפחותיכם, 26.

וְאֵת בְּחוּרֵיכֶם הַטּוֹבִים, 27. וְאֵת חַמּוּרֵיכֶם יִקַּח, 28. וְעָשָׂה לְמִלְאכָתוֹ, 29. צְאֲנֹכֶם יַעֲשֶׂר, 30. וְאַתֶּם תִּהְיוּ לוֹ לְעֹבְדִים.

סנהדרין ב, ב-ה 1. המלך לא דן, 2. ולא דנין אותו, 3. לא מעיד, 4. ולא מעידין אותו, 5. לא חולץ, 6. ולא חולצין לאשתו, 7. לא מינבם, 8. ולא מינבמין לאשתו, 9. ואין נושאין אלמנתו, 10. מת לו מת, אינו יוצא מפתח פלטרין שלו, 11. וכשמברין אותו, כל העם מסבין על הארץ והוא מסב על הדרגש. 12. ומוציא למלחמת הרשות על פי בית דין של שבעים ואחד, 13. ופורץ לעשות לו דרך, 14. ואין ממחין בגדו, 15. וכל העם בוזזין ונותנין לפניו, 16. והוא נוטל חלק בראש, 17. לא ירבה לו נשים אלא שמונה עשרה, 18. לא ירבה לו סוסים אלא כדי מרכבתו, 19. וכסף וזהב לא ירבה לו מאד, אלא כדי לתן אפסגיא. 20. וכותב לו ספר תורה לשמו. 21. יוצא למלחמה, מוציאה עמו. 22. נכנס, מכניסה עמו, 23. יושב בדין, היא עמו. 24. מסב, היא כנגדו, 25. אין רוכבין על סוסו, 26. ואין יושבין על כסאו, 27. ואין משתמשין בשרביטו, 28. ואין רואין אותו כשהוא מסתפר. 29. ולא כשהוא ערום. 30. ולא בבית המרחץ.

(יט) וַיִּמְאַנּוּ הָעָם לְשִׁמְעַע בְּקוֹל שְׁמוּאֵל וַיֹּאמְרוּ לֹא כִּי אִם מֶלֶךְ יִהְיֶה עֲלֵינוּ:

(כ) וְהֵינּוּ גַם אֲנַחְנוּ כְּכָל הַגּוֹיִם וְשִׁפְטָנוּ מִלְּפָנָיו וְנִצָּא לְפָנָיו וְנִלְחַם אֶת מַלְחַמֹּתֵינוּ:

(כא) וַיִּשְׁמַע שְׁמוּאֵל אֶת כָּל דְּבָרֵי הָעָם וַיַּדְבָּרָם בְּאָזְנֵי יְהוָה:

(כב) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל שְׁמוּאֵל שְׁמַע בְּקוֹלִי וְהַמְלִכְתָּ לָּהֶם מֶלֶךְ וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל לָכוּ אִישׁ לְעִירוֹ:

פרק ט

(א) ויהי איש מבנימין ושמו קיש בן אביאל בן צרור בן בכורת בן אפיח בן איש ימיני גבור חיל:

(ב) ולו היה בן ושמו שאול בחרור וטוב ואין איש מבני ישראל טוב ממנו משכמו ומעלה גבה מפל העם:

(ג) ותאבדנה האתנות לקיש אבי שאול ויאמר קיש אל שאול בנו קח נא אתך את אחד מהנערים וקום לך בקש את האתנות:

קיש אבי שאול - התואר 'אבי שאול' כבר רומז שעיקר הענין בפרקים הבאים יהיה שאול.

ראוי לשים לב: האתונות שמשו לרכיבת חשובי העם כמו שלמדנו בשופטים ה, י 'רכבי אתנות צחרות ישבי על מדין והלכי על דרך שיחוי'.

(ד) ויעבר בהר אפרים ויעבר בארץ שלשה ולא מצאו ויעברו בארץ שעלים ואין ויעבר בארץ ימיני ולא מצאו:

(ה) המה באו בארץ צוף ושאול אמר לנערו אשר עמו לכה ונשובה פן יחדל אבי מן האתנות ונדאג לנו:

יחדל אבי מן האתנות - יחדל אבי לדאוג לאתונות.

ונדאג לנו - דאגת האב היא לבנו ולא לעבדו, ומכאן רואים את הענוה של שאול שהשוה עצמו ליאחד מהנערים'.

(ו) ויאמר לו הנה נא איש אלהים בעיר הזאת והאיש נכבד כל אשר ידבר בוא גבוא עתה לכה שם אולי יגיד לנו את דרכנו אשר הלכנו עליה:

כל אשר ידבר בוא גבוא - כמו שלמדנו לעיל ג, יט-כ 'ויהנה הנה עמו ולא הפיל מפל דבריו ארצה, ונדע כל ישראל מדן ועד באר שבע כי נאמן שמואל לנביא ליהנה'.

(ז) ויאמר שאול לנערו והנה נלך ומה נביא לאיש כי הלחם אזל מפלינו ותשוכה אין להביא לאיש האלהים מה אתנו:

תשוכה - מתנה.

(ח) ויסף הנער לענות את שאול ויאמר הנה נמצא בידי רבע שקל כסף ונתתי לאיש האלהים והגיד לנו את דרכנו:

(ט) לפנים בישראל כה אמר האיש בלכתו לדרוש אלהים לכו ונלכה עד הראה כי לנביא היום יקרא לפנים הראה:

(י) ויאמר שאול לנערו טוב דברך לכה נלכה ונלכו אל העיר אשר שם איש האלהים:

(יא) המה עלים במעלה העיר והמה מצאו נערות יצאות לשאב מים ויאמרו להן היש בזה הראה:

(יב) ותענינה אותם ותאמרנה יש הנה לפניך מהר עתה כי היום בא לעיר כי זבח היום לעם בבמה:

(יג) כבאכם העיר פן תמצאון אתו בטחם יעלה הבמתה לאכל כי לא יאכל העם עד באו כי הוא יברך הזבח אחרי כן יאכלו הקראים ועתה עלו כי אתו כהיום תמצאון אתו:

- (יד) וַיַּעַל הָעִיר הַמָּה בָּאִים בְּתוֹךְ הָעִיר וַהֲנִה שְׂמוּאֵל יֵצֵא לְקִרְאָתְכֶם לְעֹלוֹת הַבֶּמֶה :
- (טו) וַיַּהֲנֶה גָּלָה אֶת אֵזֶן שְׂמוּאֵל יוֹם אֶחָד לִפְנֵי בּוֹא שְׂאוּל לְאֹמֶר :
- (טז) כָּעֵת מָחָר אֶשְׁלַח אֵלֶיךָ אִישׁ מֵאֶרֶץ בְּנִימִן וּמִשְׁחָתוֹ לְנָגִיד עַל עַמִּי יִשְׂרָאֵל וְהוֹשִׁיעַ אֶת עַמִּי מִיַּד פְּלִשְׁתִּים כִּי רָאִיתִי אֶת עַמִּי כִּי בָּאָה צַעֲקוֹתוֹ אֵלַי :
- (יז) וּשְׂמוּאֵל רָאָה אֶת שְׂאוּל וַיַּהֲנֶה עָנָהוּ הֲנִה הָאִישׁ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֵלֶיךָ זֶה יַעֲזֹר בְּעַמִּי :
- (יח) וַיִּגַּשׁ שְׂאוּל אֶת שְׂמוּאֵל בְּתוֹךְ הַשָּׁעַר וַיֹּאמֶר הַגִּידָה נָא לִי אֵי זֶה בֵּית הָרֹאֶה :
- (יט) וַיַּעַן שְׂמוּאֵל אֶת שְׂאוּל וַיֹּאמֶר אֲנֹכִי הָרֹאֶה עָלָה לִפְנֵי הַבֶּמֶה וְאָכַלְתֶּם עַמִּי הַיּוֹם וְשִׁלַּחְתִּיךָ בַבֶּקֶר וְכָל אֲשֶׁר בַּלְבָּבְךָ אֶגִּיד לְךָ :
- (כ) וְלֹאֲתָנוֹת הָאֲבֹדוֹת לְךָ הַיּוֹם שְׁלֹשֶׁת הַיָּמִים אֵל תָּשֶׂם אֶת לְבָבְךָ לָהֶם כִּי נִמְצְאוּ וְלָמִי כָּל חֲמֻדַת יִשְׂרָאֵל הַלּוֹא לְךָ וְלִכְלָל בֵּית אָבִיךָ :
- (כא) וַיַּעַן שְׂאוּל וַיֹּאמֶר הַלּוֹא בֶן יִמִּינִי אֲנֹכִי מִקִּטְנֵי שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל וּמִשְׁפַּחְתִּי הַצָּעִרָה מִכָּל מִשְׁפָּחוֹת שְׁבִטֵי בְנִימִן וְלָמָּה דִּבַּרְתָּ אֵלַי כַּדָּבָר הַזֶּה :
- (כב) וַיִּקַּח שְׂמוּאֵל אֶת שְׂאוּל וְאֶת נְעָרוֹ וַיְבִיאֵם לְשִׁכְתָּהּ וַיִּתֵּן לָהֶם מְקוֹם בְּרֹאשׁ הַקְּרוּאִים וַהֲמָה כְּשִׁלְשִׁים אִישׁ :
- (כג) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל לְטַבַּח תִּנְּה אֶת הַמִּנְּהָ אֲשֶׁר נָתַתִּי לְךָ אֲשֶׁר אָמַרְתִּי אֵלֶיךָ שִׁים אֹתָהּ עִמָּךְ :
- (כד) וַיָּרֶם הַטַּבַּח אֶת הַשּׁוֹק וַהֲעֲלִיָּהּ וַיִּשֶׂם לִפְנֵי שְׂאוּל וַיֹּאמֶר הֲנִה הַנִּשְׂאָר שִׁים לִפְנֵיךָ אֲכַל כִּי לְמוֹעֵד שְׂמוֹר לְךָ לְאֹמֶר הָעָם קִרְאֵתִי וַיֹּאכַל שְׂאוּל עִם שְׂמוּאֵל בַּיּוֹם הַהוּא :
- (כה) וַיִּרְדּוּ מִהַבֶּמֶה הָעִיר וַיִּדְבַּר עִם שְׂאוּל עַל הַגָּן :
- (כו) וַיִּשְׁכְּמוּ וַיְהִי כַּעֲלוֹת הַשָּׁחַר וַיִּקְרָא שְׂמוּאֵל אֶל שְׂאוּל הַגָּן { הַגָּנָה } לְאֹמֶר קוּמָה וְאֶשְׁלַחְךָ וַיִּקַּם שְׂאוּל וַיֵּצֵאוּ שְׁנֵיהֶם הוּא וּשְׂמוּאֵל הַחוּצָה :
- (כז) הֲמָה יוֹרְדִים בְּקֶצֶה הָעִיר וּשְׂמוּאֵל אָמַר אֶל שְׂאוּל אָמַר לְנַעַר וַיַּעֲבֹר לִפְנֵינוּ וַיַּעֲבֹר וְאֹתָהּ עֲמִד בַּיּוֹם וְאֲשִׁמִּיעֲךָ אֶת דְּבַר אֱלֹהִים :

פרק י

(א) וַיִּקַּח שְׂמוּאֵל אֶת פֶּדַי הַשֶּׁמֶן וַיִּצַק עַל רֹאשׁוֹ וַיִּשְׁקְהוּ וַיֹּאמֶר הֲלוֹא כִּי מִשְׁחָךְ יִהְיֶה עַל נַחְלָתוֹ לְנָגִיד :

(ב) בְּלִכְתָּךְ הַיּוֹם מֵעַמְדֵי וּמִצָּאתַי שְׁנֵי אַנְשִׁים עִם קִבְרַת רְחֵל בְּגִבּוּל בְּנִימָן בְּצִלְצַח וְאָמְרוּ אֵלֶיךָ נִמְצְאוּ הָאֲתָנוֹת אֲשֶׁר הִלַּכְתָּ לְבַקֵּשׁ וְהִנֵּה נָטַשׁ אָבִיךָ אֶת דְּבָרֵי הָאֲתָנוֹת וְדָאָג לָכֶם לֵאמֹר מָה אַעֲשֶׂה לְבָנִי :

(ג) וַחֲלַפְתָּ מִשֵּׁם וְהִלָּאָה וּבָאתָ עַד אֵלוֹן תְּבוֹר וּמִצָּאוֹךְ שֵׁם שְׁלֹשָׁה אַנְשִׁים עָלִים אֵל הָאֱלֹהִים בֵּית אֵל אֶחָד נִשְׂא שְׁלֹשָׁה גְדִיִּים וְאֶחָד נִשְׂא שְׁלֹשֶׁת כַּפְרוֹת לַחֵם וְאֶחָד נִשְׂא נֶבֶל יִין :

(ד) וְשָׂאֻלוֹ לָךְ לְשָׁלוֹם וְנִתְּנוּ לָךְ שְׁתֵּי לַחֵם וְלִקְחֹת מִיָּדָם :

(ה) אַחֵר כֵּן תְּבוֹא גִבְעַת הָאֱלֹהִים אֲשֶׁר שֵׁם נֹצְבֵי פְלִשְׁתִּים וַיְהִי כְּבָאֲךָ שֵׁם הָעִיר וּפְגַעְתָּ חֶבֶל בְּיָאִים יִרְדִּים מִהַבְּמָה וּלְפָנֶיהֶם נֶבֶל וְתֹף וְחִלְלִיל וְכִנּוֹר וְהִמָּה מִתְּנַבְּאִים :

(ו) וְצִלַּחַת עֲלֶיךָ רוּחַ יְהוָה וְהִתְנַבֵּיתָ עִמָּם וְנִהַפְכְתָּ לְאִישׁ אַחֵר :

(ז) וְהִיָּה כִּי תְּבֹאִינָה { תְּבֹאֵנָה } הָאֲתָנוֹת הָאֵלֶּה לָךְ עֲשֵׂה לָךְ אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ כִּי הָאֱלֹהִים עִמָּךְ :

(ח) וַיִּרְדַּתְּ לְפָנַי הַגִּלְגָל וְהִנֵּה אֲנֹכִי יֹרֵד אֵלֶיךָ לְהַעֲלוֹת עֲלוֹת לְזִבְחֹךָ זִבְחֵי שְׁלָמִים שְׁבַעַת יָמִים תִּוַּחַל עַד בּוֹאֵי אֵלֶיךָ וְהוֹדַעְתִּי לָךְ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה :

(ט) וְהִיָּה כִּהִפְנֹתוֹ שְׁכֻמוֹ לָלֶכֶת מֵעַם שְׂמוּאֵל וַיִּהְפֹּךְ לוֹ אֱלֹהִים לֵב אַחֵר וַיָּבֵאוּ כָּל הָאֲתָנוֹת הָאֵלֶּה בַּיּוֹם הַהוּא :

(י) וַיָּבֵאוּ שֵׁם הַגִּבְעָתָה וְהִנֵּה חֶבֶל נְבֹאִים לִקְרָאתוֹ וַתִּצְלַח עָלָיו רוּחַ אֱלֹהִים וַיִּתְנַבֵּא בְּתוֹכָם :

(יא) וַיְהִי כָּל יוֹדְעוֹ מֵאֲתָמוֹל שְׁלֹשׁם וַיִּרְאוּ וְהִנֵּה עִם נְבֹאִים נָבֵא וַיֹּאמֶר הָעָם אִישׁ אֵל רַעְהוּ מָה זֶה הִיָּה לָבוֹן קִישׁ הַגִּם שָׂאוֹל בְּנִבְיָאִים :

(יב) וַיַּעַן אִישׁ מִשֵּׁם וַיֹּאמֶר וּמִי אָבִיהֶם עַל כֵּן הִיָּתָה לְמִשְׁלַח הַגִּם שָׂאוֹל בְּנִבְיָאִים :

(יג) וַיִּכַּל מִהִתְנַבְּוֹת וַיָּבֵא הַבְּמָה :

(יד) וַיֹּאמֶר דָּוִד שָׂאוֹל אֵלָיו וְאֵל נַעֲרוֹ אֵן הִלַּכְתֶּם וַיֹּאמֶר לְבַקֵּשׁ אֶת הָאֲתָנוֹת וְנִרְאָה כִּי אֵין וַנְּבוֹא אֵל שְׂמוּאֵל :

(טו) וַיֹּאמֶר דָּוִד שָׂאוֹל הַגִּידָה נָא לִּי מָה אָמַר לָכֶם שְׂמוּאֵל :

(טז) וַיֹּאמֶר שָׂאוֹל אֵל דָּוִד הַגִּד הַגִּיד לָנוּ כִּי נִמְצְאוּ הָאֲתָנוֹת וְאֶת דְּבַר הַמְּלוּכָה לֹא הַגִּיד לוֹ אֲשֶׁר אָמַר שְׂמוּאֵל :

(יז) וַיִּצְעַק שְׂמוּאֵל אֶת הָעָם אֵל יְהוָה הַמִּצְפָּה :

(יח) וַיֹּאמֶר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲנֹכִי הָעֵלִיתִי אֶת יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם וְאֶצִּיל אֶתְכֶם מִיַּד מִצְרַיִם וּמִיַּד כָּל הַמַּמְלָכוֹת הַלְחָצִים אֶתְכֶם :

(יט) וְאַתֶּם הַיּוֹם מְאַסְתֶּם אֶת אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוּא מוֹשִׁיעַ לָכֶם מִכָּל רְעוּתֵיכֶם וְצָרְתֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ לוֹ כִּי מֶלֶךְ תִּשְׂשִׂים עָלֵינוּ וְעַתָּה הִתְנַצְּבוּ לְפָנַי יְהוָה לְשַׁבְּטֵיכֶם וּלְאֲלֹפֵיכֶם :

(כ) וַיִּקְרַב שְׂמוּאֵל אֶת כָּל שַׁבְּטֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּלְכַּד שַׁבֵּט בְּנִימָן :

(כא) ויקרב את שבט בנימין למשפחתו {למשפחתיו} ותלכד משפחת המטרי וילכד שאול בן קיש ויבקשהו ולא נמצא :

(כב) וישאלו עוד ביהנה הבא עוד הלם איש ויאמר יהנה הנה הוא נחבא אל הפלים :

(כג) וירצו ויקחהו משם ויתיצב בתוך העם ויגבה מכל העם משכמו ומעלה :

(כד) ויאמר שמואל אל כל העם הראיתם אשר בחר בו יהנה כי אין כמהו בכל העם וירעו כל העם ויאמרו יחי המלך :

(כה) וידבר שמואל אל העם את משפט המלכה ויכתב בספר וינח לפני יהנה וישלח שמואל את כל העם איש לביתו :

(כו) וגם שאול הלך לביתו גבעתה וילכו עמו החיל אשר נגע אלהים בלבם :

(כז) ובני בליעל אמרו מה ישענו זה ויבזהו ולא הביאו לו מנחה ויהי כמתריש :

פרק יא

(א) ויעל נחש העמוני ויחן על גביש גלעד ויאמרו כל אנשי גביש אל נחש כרת לנו ברית ונעבדך :

(ב) ויאמר אליהם נחש העמוני בזאת אכרת לכם בנקור לכם כל עין זמין ושמתייה חרפה על כל ישראל :

(ג) ויאמרו אליו זקני גביש הרף לנו שבעת זמנים ונשלחה מלאכים בכל גבול ישראל ואם אין מושיע אתנו ונצאנו אליך :

(ד) ויבאו המלאכים גבעת שאול וידברו הדברים באזני העם וישאו כל העם את קולם ויבכו :

(ה) והנה שאול בא אחרי הבקר מן השדה ויאמר שאול מה לעם כי יבכו ויספרו לו את דברי אנשי גביש :

(ו) ותצלח רוח אלהים על שאול בשמעו { כשמעו } את הדברים האלה ויחר אפו מאד :

(ז) ויקח צמד בקר וינתחיו וישלח בכל גבול ישראל ביד המלאכים לאמר אשר איננו יצא אחרי שאול ואחר שמואל כה יעשה לבקרו ויפל פחד יהנה על העם ונצאו כאיש אחד :

(ח) ויפקדם בבזק ויהיו בני ישראל שלש מאות אלף ואיש יהודה שלשים אלף :

(ט) ויאמרו למלאכים הבאים כה תאמרו לאיש גביש גלעד מחר תהיה לכם תשועה בחם { פחם } השמש ויבאו המלאכים ויגידו לאנשי גביש וישמחו :

(י) ויאמרו אנשי גביש מחר נצא אליכם ועשיתם לנו ככל הטוב בעיניכם :

(יא) ויהי ממחרת וישם שאול את העם שלשה ראשים ויבאו בתוך המחנה באשמרת הבקר ויכו את עמון עד חם היום ויהי הנשארים ויפצו ולא נשארו בם שנים אחד :

(יב) ויאמר העם אל שמואל מי האמר שאול ימלך עלינו תנו האנשים ונמיתם :

(יג) ויאמר שאול לא יומת איש ביום הזה כי היום עשה יהנה תשועה בישראל :

(יד) ויאמר שמואל אל העם לכו ונלכה הגלגל ונחדש שם המלוכה :

(טו) ויילכו כל העם הגלגל וימלכו שם את שאול לפני יהנה בגלגל ויזבחו שם זבחים שלמים לפני יהנה וישמח שם שאול וכל אנשי ישראל עד מאד :

פרק יב

(א) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל הִנֵּה שָׁמַעְתִּי בְקֹלְכֶם לְכָל אֲשֶׁר אָמַרְתֶּם לִי וְאִמְלִיךְ עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ :

(ב) וַעֲתָה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ מִתְהַלֵּךְ לִפְנֵיכֶם וְאֲנִי זֹקֵנְתִי וְשִׁבְתִּי וּבְנֵי הַנֶּסֶם אֶתְכֶם וְאֲנִי הַתְּהַלְכָתִי לִפְנֵיכֶם מִנְעָרֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה :

(ג) הַנְּנִי עֲנֵנִי בִי נֶגֶד יְהוָה וְנֶגֶד מְשִׁיחוֹ אֶת שׁוֹר מִי לְקַחְתִּי וְחַמּוֹר מִי לְקַחְתִּי וְאֶת מִי עָשָׂקְתִּי אֶת מִי רְצוֹתִי וּמִיִּד מִי לְקַחְתִּי כִּכְר וְאֲעֲלִים עֵינַי בּוֹ וְאֲשִׁיב לָכֶם :

(ד) וַיֹּאמְרוּ לֹא עָשָׂקְתֶנּוּ וְלֹא רְצוֹתֶנּוּ וְלֹא לְקַחְתָּ מִיִּד אִישׁ מֵאוֹמָה :

(ה) וַיֹּאמֶר אֲלֵיהֶם עַד יְהוָה בְּכֶם וְעַד מְשִׁיחוֹ הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא מְצַאתֶם בְּיַדִּי מֵאוֹמָה וַיֹּאמֶר עַד :

(ו) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל הָעָם יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן וְאֲשֶׁר הֶעֱלָה אֶת אֲבוֹתֵיכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם :

(ז) וַעֲתָה הַתִּיַצְבוּ וְאֲשַׁפְטָה אֶתְכֶם לִפְנֵי יְהוָה אֶת כָּל צְדָקוֹת יְהוָה אֲשֶׁר עָשָׂה אֶתְכֶם וְאֶת אֲבוֹתֵיכֶם :

(ח) כַּאֲשֶׁר בָּא יַעֲקֹב מִצְרַיִם וַיִּזְעַקוּ אֲבוֹתֵיכֶם אֶל יְהוָה וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת מֹשֶׁה וְאֶת אַהֲרֹן וַיּוֹצִיאוּ אֶת אֲבוֹתֵיכֶם מִמִּצְרַיִם וַיִּשְׁבוּם בְּמִקּוֹם הַזֶּה :

(ט) וַיִּשְׁכַּחוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם וַיִּמְכְּרוּ אֶת בְּיַד סִיסְרָא שֶׁר צָבָא חָצוֹר וּבְיַד פְּלִשְׁתִּים וּבְיַד מֶלֶךְ מוֹאָב וַיִּלְחַמוּ בָּם :

(י) וַיִּזְעַקוּ אֶל יְהוָה וַיֹּאמְרוּ { וַיֹּאמְרוּ } חָטְאוּ כִּי עֲזַבְנוּ אֶת יְהוָה וְנִעַבְדָּה אֶת הַבְּעֲלִים וְאֶת הַעֲשֻׁתָרוֹת וַעֲתָה הַצִּילֵנוּ מִיַּד אֲיִבֵינוּ וְנִעַבְדְּךָ :

(יא) וַיִּשְׁלַח יְהוָה אֶת יִרְבֶּעֵל וְאֶת בְּדַן וְאֶת יִפְתָּח וְאֶת שְׂמוּאֵל וַיִּצַּל אֶתְכֶם מִיַּד אֲיִבֵיכֶם מִסָּבִיב וַתִּשְׁבוּ בְּטוֹחַ :

(יב) וַתִּרְאוּ כִּי נָחַשׁ מֶלֶךְ בְּנֵי עַמּוֹן בָּא עֲלֵיכֶם וַתֹּאמְרוּ לִי לֹא כִּי מֶלֶךְ יִמְלֹךְ עָלֵינוּ וַיְהִי אֱלֹהֵיכֶם מִלְּכֶכֶם :

(יג) וַעֲתָה הִנֵּה הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר בְּחַרְתֶּם אֲשֶׁר שָׁאַלְתֶּם וְהִנֵּה נָתַן יְהוָה עֲלֵיכֶם מֶלֶךְ :

(יד) אִם תִּירְאוּ אֶת יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אוֹתוֹ וְשָׁמַעְתֶּם בְּקוֹלוֹ וְלֹא תִמְרוּ אֶת פִּי יְהוָה וְהִיתֶם גַּם אִתְּכֶם וְגַם הַמֶּלֶךְ אֲשֶׁר מֶלֶךְ עֲלֵיכֶם אַחֵר יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם :

(טו) וְאִם לֹא תִשְׁמַעוּ בְּקוֹל יְהוָה וּמְרִיתֶם אֶת פִּי יְהוָה וְהִיתָה יַד יְהוָה בְּכֶם וּבְאֲבוֹתֵיכֶם :

(טז) גַּם עַתָּה הַתִּיַצְבוּ וּרְאוּ אֶת הַדָּבָר הַגָּדוֹל הַזֶּה אֲשֶׁר יְהוָה עָשָׂה לְעֵינֵיכֶם :

(יז) הֲלוֹא קָצִיר חֲטִיִּים הַיּוֹם אֶקְרָא אֶל יְהוָה וַיִּתֶּן קָלוֹת וּמָטָר וַדְּעוּ וּרְאוּ כִּי רַעַתְכֶם רַבָּה אֲשֶׁר עָשִׂיתֶם בְּעֵינַי יְהוָה לְשֹׂאֵל לָכֶם מֶלֶךְ :

(יח) וַיִּקְרָא שְׂמוּאֵל אֶל יְהוָה וַיִּתֶּן יְהוָה קָלוֹת וּמָטָר בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּירָא כָּל הָעָם מֵאִד אֶת יְהוָה וְאֶת שְׂמוּאֵל :

(יט) וַיֹּאמְרוּ כָּל הָעָם אֶל שְׂמוּאֵל הַתְּפִלָּל בְּעַד עֶבְדֶּיךָ אֵל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ וְאֵל נַמוּת כִּי יִסְפְּנוּ עַל כָּל חַטֹּאתֵינוּ רְעָה לְשֹׂאֵל לָנוּ מֶלֶךְ :

(כ) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל הָעָם אֵל תִּירְאוּ אִתְּם עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל הַרְעָה הַזֹּאת אַךְ אֵל תִּסּוּרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אֵת יְהוָה בְּכָל לִבְבְּכֶם :

(כא) וְלֹא תִסּוּרוּ כִּי אַחֲרַי הִתְהוּ אֲשֶׁר לֹא יוֹעִילוּ וְלֹא יִצִּילוּ כִּי תִהְיוּ הַמָּה :

(כב) כִּי לֹא יִטֹּשׁ יְהוָה אֶת עַמּוֹ בְּעַבּוֹר שְׂמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אִתְּכֶם לֹו לְעַם :

(כג) גַּם אֲנֹכִי חָלִילָה לִי מִחַטָּא לַיהוָה מִחֲדַל לְהַתְּפַלֵּל בְּעַדְכֶם וְהוֹרִיתִי אִתְּכֶם בְּדֶרֶךְ הַטּוֹבָה וְהִישָׁרָה :

(כד) אַךְ יִרְאוּ אֵת יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אוֹתוֹ בְּאַמֶּת בְּכָל לִבְבְּכֶם כִּי רְאוּ אֵת אֲשֶׁר הַגִּדַל עִמָּכֶם :

(כה) וְאִם הִרְעוּ תִרְעוּ גַם אִתְּם גַּם מִלִּפְנֵי תִסְפוּ :

פרק יג

(א) בן שנה שאול במלכו ושתי שנים מלך על ישראל:

(ב) ויבחר לו שאול שלשת אלפים מישראל ויהיו עם שאול אלפים במכמש ובהר בית אל ואף היו עם יונתן בגבעת בנימין ויתר העם שלח איש לאהלו:

(ג) ויך יונתן את נציב פלשתים אשר בגבע וישמעו פלשתים ושאול תקע בשופר בכל הארץ לאמר ישמעו העברים:

(ד) וכל ישראל שמעו לאמר הנה שאול את נציב פלשתים וגם נבאש ישראל בפלשתים ויצעקו העם אחרי שאול הגלגל:

(ה) ופלשתים נאספו להלחם עם ישראל שלשים אף רכב וששת אלפים פרשים ועם פחול אשר על שפת הים לרב ויעלו ויחנו במכמש קדמת בית און:

(ו) ואיש ישראל ראו כי צר לו כי נגש העם ויתחבאו העם במערות ובחנחים ובסלעים ובצרחים ובברות:

(ז) ועברים עברו את הירדן ארץ גד וגלעד ושאול עודנו בגלגל וכל העם חרדו אחריו:

(ח) וייחל {ויוחל} שבעת ימים למועד אשר שמואל ולא בא שמואל הגלגל ויפץ העם מעליו:

(ט) ויאמר שאול הגשו אלי העלה והשלמים ויעל העלה:

(י) ויהי ככלתו להעלות העלה והנה שמואל בא ויצא שאול לקראתו לברכו:

(יא) ויאמר שמואל מה עשית ויאמר שאול כי ראיתי כי נפץ העם מעלי ואתה לא באת למועד הימים ופלשתים נאספים מכמש:

(יב) ואמר עתה ירדו פלשתים אלי הגלגל ופני יהנה לא חליתי ואתאפק נאעלה העלה:

(יג) ויאמר שמואל אל שאול נספלת לא שמרת את מצות יהנה אלהיך אשר צוך כי עתה הכיו יהנה את ממלכתך אל ישראל עד עולם:

(יד) ועתה ממלכתך לא תקום בקש יהנה לו איש כלבו ויצוהו יהנה לנגיד על עמו כי לא שמרת את אשר צוך יהנה:

(טו) ויקם שמואל ויעל מן הגלגל גבעת בנימין ויפקד שאול את העם הנמצאים עמו פשו מאות איש:

(טז) ושאול ויונתן בנו והעם הנמצא עמם ישבים בגבע בנימין ופלשתים חנו במכמש:

(יז) ויצא המשחית ממחנה פלשתים שלשה ראשי אחד יפנה אל דרך עפרה אל ארץ שועל:

(יח) והראש אחד יפנה דרך בית חרון והראש אחד יפנה דרך הגבול הנשקף על גי הצבעים המדברה:

(יט) וחרש לא ימצא בכל ארץ ישראל כי אמר {אמרו} פלשתים פן יעשו העברים חרב או חנית:

(כ) וַיֵּרְדוּ כָּל יִשְׂרָאֵל הַפְּלִשְׁתִּים לְלוֹטוֹשׁ אִישׁ אֶת מַחְרָשְׁתּוֹ וְאֶת אֶתוֹ וְאֶת קַרְדָּמוֹ וְאֶת מַחְרָשְׁתּוֹ :

(כא) וְהִיְתָה הַפְּצִיחָה פִּיּוֹם לַמַּחְרָשׁוֹת וְלֹאֲתֵימָם וְלִשְׁלֹשׁ קִלְשׁוֹן וְלִהְקַרְדָּמִים וְלִהְצִיב הַדְּרָבָן :

(כב) וְהָיָה בְּיוֹם מַלְחָמָתָא וְלֹא נִמְצָא חֶרֶב וְחִנִּית בְּיַד כָּל הָעָם אֲשֶׁר אֶת שְׂאוֹל וְאֶת יוֹנָתָן וְתַמְצָא לְשְׂאוֹל וְלִיוֹנָתָן בָּנוּ :

(כג) וַיֵּצֵא מִצֵּב פְּלִשְׁתִּים אֶל מַעְבַּר מְכָמֶשׁ :

פרק יד

(א) ויהי היום ויאמר יונתן בן שאול אל הנער נשא כליו לכה ונעברה אל מצב פלשתים אשר מעבר הלוז ולאביו לא הגיד :

(ב) ושואל יושב בקצה הגבעה תחת הרמון אשר במגרון והעם אשר עמו כשש מאות איש :

(ג) ואחיה בן אחטוב אחי איכבוד בן פינחס בן עלי כהן יהוה בשלו נשא אפוד והעם לא ידע כי הלך יונתן :

(ד) ובין המעברות אשר בקש יונתן לעבר על מצב פלשתים שן הסלע מהעבר מזה ושן הסלע מהעבר מזה ושם האחד בוצץ ושם האחד סנה :

(ה) השן האחד מצוק מצפון מול מקמש והאחד מנגב מול גבע :

(ו) ויאמר יהונתן אל הנער נשא כליו לכה ונעברה אל מצב הערלים האלה אולי יעשה יהוה לנו כי אין ליהוה מעצור להושיע ברב או במעט :

(ז) ויאמר לו נשא כליו עשה כל אשר בלבבך נטה לך הנני עמך כלבבך :

(ח) ויאמר יהונתן הנה אנחנו עברים אל האנשים ונגלינו אליהם :

(ט) אם כה יאמרו אלינו דמו עד הגיענו אליכם ועמדנו תחתינו ולא נעלה אליהם :

(י) ואם כה יאמרו עלו עלינו ועלינו כי נתנם יהוה בידנו וזה לנו האות :

(יא) ויגלו שניהם אל מצב פלשתים ויאמרו פלשתים הנה עברים יצאים מן החרים אשר התחבאו שם :

(יב) ויענו אנשי המצבה את יונתן ואת נשא כליו ויאמרו עלו אלינו ונודיעה אתכם דבר ויאמר יונתן אל נשא כליו עלה אחרי כי נתנם יהוה ביד ישראל :

(יג) ויעל יונתן על ידיו ועל רגליו ונשא כליו אחריו ויפלו לפני יונתן ונשא כליו ממותת אחריו :

(יד) ותהי המכה הראשנה אשר הכה יונתן ונשא כליו כעשרים איש כבחצי מענה צמד שדה :

(טו) ותהי חרדה במחנה בשדה ובכל העם המצב והמשחית חרדו גם המה ותרגזו הארץ ותהי לחרדת אלהים :

(טז) ויראו הצפים לשאול בגבעת בנימן והנה ההמון נמוג ויילך והלם :

(יז) ויאמר שאול לעם אשר אתו פקדו נא וראו מי הלך מעמנו ויפקדו והנה אין יונתן ונשא כליו :

(יח) ויאמר שאול לאחיה הגישה ארון האלהים כי היה ארון האלהים ביום ההוא ובני ישראל :

(יט) ויהי עד דבר שאול אל הכהן וההמון אשר במחנה פלשתים ויילך הלוח נרב ויאמר שאול אל הכהן אסף ידך :

(כ) ויזעק שאול וכל העם אשר אתו ויבאו עד המלחמה והנה היתה חרב איש ברעהו מהומה גדולה מאד :

(כא) והעברים היו לפלשתים כַּאֲתֵמוֹל שְׁלֹשׁוֹם אֲשֶׁר עָלוּ עִמָּם בַּמַּחֲנֶה סָבִיב וְגַם הָמָּה לֵהִיּוֹת עִם יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר עִם שְׂאוֹל וַיּוֹנְתָן :

(כב) וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְחַבְּאִים בְּהַר אֶפְרַיִם שָׁמְעוּ כִּי נָסוּ פְּלִשְׁתִּים וַיִּדְבְּקוּ גַם הָמָּה אַחֲרֵיהֶם בַּמִּלְחָמָה :

(כג) וַיִּזְשַׁע יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא אֶת יִשְׂרָאֵל וְהַמִּלְחָמָה עֲבָרָה אֶת בַּיִת אֲנֹן :

(כד) וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל נָגַשׁ בַּיּוֹם הַהוּא וַיֹּאֲלֵ שְׂאוֹל אֶת הָעָם לֵאמֹר אַרְוֹר הָאִישׁ אֲשֶׁר יֹאכַל לֶחֶם עַד הָעֶרֶב וְנִקְמְתִי מֵאִיבֵי וְלֹא טַעַם כָּל הָעָם לֶחֶם :

(כה) וְכָל הָאֶרֶץ בָּאוּ בַּיַּעַר וַיְהִי דָבַשׁ עַל פְּנֵי הַשָּׂדֶה :

(כו) וַיָּבֹא הָעָם אֶל הַיַּעַר וְהִנֵּה הַלֵּךְ דָּבַשׁ וְאִין מִשִּׁיג יָדוֹ אֶל פִּיו כִּי יֵרָא הָעָם אֶת הַשְּׂבָעָה :

(כז) וַיּוֹנְתָן לֹא שָׁמַע בְּהַשְׂבִּיעַ אֲבִיו אֶת הָעָם וַיִּשְׁלַח אֶת קָצֵה הַמַּטֵּה אֲשֶׁר בְּיָדוֹ וַיִּטְבֹּל אוֹתָהּ בַּיַּעֲרָת הַדָּבַשׁ וַיִּשֶׁב יָדוֹ אֶל פִּיו וַתִּרְאָנָה { וַתִּרְאָנָה } עֵינָיו :

(כח) וַיַּעַן אִישׁ מִהָעָם וַיֹּאמֶר הַשְּׂבַע הַשְּׂבִיעַ אֲבִיךָ אֶת הָעָם לֵאמֹר אַרְוֹר הָאִישׁ אֲשֶׁר יֹאכַל לֶחֶם הַיּוֹם וַיַּעַף הָעָם :

(כט) וַיֹּאמֶר יוֹנְתָן עֲכָר אֲבִי אֶת הָאֶרֶץ רְאוּ נָא כִּי אָרוּ עֵינַי כִּי טַעַמְתִּי מֵעֵט דָּבַשׁ הַזֶּה :

(ל) אַף כִּי לֹא אָכַל אֶכָּל הַיּוֹם הָעָם מִשְׁלַל אִיבָיו אֲשֶׁר מָצָא כִּי עָתָה לֹא רָבַתָּה מִכָּה בַּפְּלִשְׁתִּים :

(לא) וַיִּכּוּ בַּיּוֹם הַהוּא בַּפְּלִשְׁתִּים מִמְּכֹמֶשׁ אֵילָנָה וַיַּעַף הָעָם מֵאֵד :

(לב) וַיַּעַשׂ { וַיַּעַשׂ } הָעָם אֶל שָׁלַל { הַשָּׁלַל } וַיִּקְחוּ צֹאן וּבָקָר וּבְנֵי בָקָר וַיִּשְׁחֲטוּ אֶרְצָה וַיֹּאכַל הָעָם עַל הַדָּם :

(לג) וַיִּגִּידוּ לְשְׂאוֹל לֵאמֹר הִנֵּה הָעָם חֲטָאִים לַיהוָה לֶאֱכֹל עַל הַדָּם וַיֹּאמֶר בְּגַדְתֶּם גִּלּוֹ אֵלֵי הַיּוֹם אָבֹן גְּדוּלָּה :

(לד) וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל פָּצוּ בָעַם וְאִמְרְתֶם לָהֶם הֲגִישׁוּ אֵלַי אִישׁ שׁוֹרוֹ וְאִישׁ שְׂיָהוּ וַיִּשְׁחַטְתֶּם בָּזָה וְאֶכְלֶתֶם וְלֹא תַחֲטְאוּ לַיהוָה לֶאֱכֹל אֶל הַדָּם וַיִּגִּשׁוּ כָּל הָעָם אִישׁ שׁוֹרוֹ בְּיָדוֹ הַלְּזִלָּה וַיִּשְׁחֲטוּ שָׁם :

(לה) וַיִּבֶן שְׂאוֹל מִזְבֵּחַ לַיהוָה אֹתוֹ חֹחַל לְבָנוֹת מִזְבֵּחַ לַיהוָה :

(לו) וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל נִרְדָּה אַחֲרֵי פְּלִשְׁתִּים לִזְלָה וְנִבְזָה בָּהֶם עַד אוֹר הַבֶּקֶר וְלֹא נִשְׂאָר בָּהֶם אִישׁ וַיֹּאמְרוּ כָּל הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה וַיֹּאמֶר הִכְהֵן נִקְרְבָה הַלֵּם אֶל הָאֱלֹהִים :

(לז) וַיִּשְׂאֵל שְׂאוֹל בְּאֱלֹהִים הָאֵרֶד אַחֲרֵי פְּלִשְׁתִּים הַתַּתָּנִם בְּיַד יִשְׂרָאֵל וְלֹא עָנָהוּ בַּיּוֹם הַהוּא :

(לח) וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל גִּשׁוּ הַלֵּם כָּל פְּנוֹת הָעָם וּדְעוּ וּרְאוּ בַמָּה הַיְתִיחַ הַחֲטָאת הַזֹּאת הַיּוֹם :

(לט) כִּי חֵי יְהוָה הַמוֹשִׁיעַ אֶת יִשְׂרָאֵל כִּי אִם יִשְׁנֹו בַּיּוֹנְתָן בְּנֵי כִּי מוֹת יָמוֹת וְאִין עָנָהוּ מִכָּל הָעָם :

(מ) וַיֹּאמֶר אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל אַתֶּם תִּהְיוּ לְעֹבֵר אַחַד וְאֲנִי וַיּוֹנְתָן בְּנֵי נְהִיָּה לְעֹבֵר אַחַד וַיֹּאמְרוּ הָעָם אֶל שְׂאוֹל הַטּוֹב בְּעֵינֶיךָ עֲשֵׂה :

(מא) וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הֲבֵה תִמְיָם וַיִּלְכַּד יוֹנְתָן וְשְׂאוֹל וְהָעָם יָצְאוּ :

(מב) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל הַפִּילוֹ בִּינִי וּבִין יוֹנָתָן בְּנֵי וַיִּלְכַּד יוֹנָתָן :

(מג) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל יוֹנָתָן הַגִּידָה לִּי מָה עָשִׂיתָה וַיִּגַּד לוֹ יוֹנָתָן וַיֹּאמֶר טָעַם טַעַמְתִּי בַקָּצֶה הַמָּטָה אֲשֶׁר בְּיַדִּי מֵעַט דָּבַשׁ הִנְנִי אָמוּת :

(מד) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל כֹּה יַעֲשֶׂה אֱלֹהִים וְכֹה יוֹסֹף כִּי מוֹת תָּמוּת יוֹנָתָן :

(מה) וַיֹּאמֶר הָעַם אֶל שְׂאוּל הַיּוֹנָתָן יָמוּת אֲשֶׁר עָשָׂה הַיְשׁוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּיִשְׂרָאֵל חֲלִילָה חַי יְהוָה אִם יִפֹּל מִשַּׁעֲרַת רֹאשׁוֹ אֲרָצָה כִּי עִם אֱלֹהִים עָשָׂה הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּפְדּוּ הָעַם אֶת יוֹנָתָן וְלֹא מָת :

(מו) וַיַּעַל שְׂאוּל מֵאַחֲרֵי פְלִשְׁתִּים וּפְלִשְׁתִּים הִלְכוּ לְמָקוֹמָם :

(מז) וְשְׂאוּל לָכַד הַמְּלוּכָה עַל יִשְׂרָאֵל וַיִּלְחֶם סָבִיב בְּכָל אִיָּבּוֹ בְּמוֹאָב וּבְבְנֵי עַמּוֹן וּבְאֲדוֹם וּבְמַלְכֵי צוּבָה וּבְפְלִשְׁתִּים וּבְכָל אֲשֶׁר יִפְנֶה יִרְשָׁע :

(מח) וַיַּעַשׂ חֵיל וַיַּגְדֵּל אֶת עֲמָלֵק וַיִּצַּל אֶת יִשְׂרָאֵל מִיַּד שִׁסְהוֹ :

(מט) וַיְהִי בְנֵי שְׂאוּל יוֹנָתָן וַיִּשׁוּי וּמַלְכֵי שׁוּעַ וְשֵׁם שְׁתֵּי בְנֹתָיו שֵׁם הַבְּכִירָה מֵרַב וְשֵׁם הַקְּטָנָה מִיָּכָל :

(נ) וְשֵׁם אִשְׁתׁ שְׂאוּל אַחִינֹעַם בַּת אַחִימֶעַץ וְשֵׁם שָׂר צָבָאוּ אֲבִינֵר בֶּן נֵר דוֹד שְׂאוּל :

(נא) וְקִישׁ אָבִי שְׂאוּל וְנֵר אָבִי אֲבִינֵר בֶּן אֲבִיאֵל :

(נב) וַתְּהִי הַמְּלַחְמָה חֲזָקָה עַל פְּלִשְׁתִּים כֹּל יְמֵי שְׂאוּל וַרְאָה שְׂאוּל כָּל אִישׁ גִּבּוֹר וְכָל בֶּן חֵיל וַיִּאֲסָפְהוּ אֵלָיו :

וַרְאָה שְׂאוּל כָּל אִישׁ גִּבּוֹר וְכָל בֶּן חֵיל - כַּדָּאִי לְהַזְכִּיר אֶת 'מִשְׁפַּט הַמֶּלֶךְ' לְעִיל ח, יא-יב יֵאָת בְּנִיכֶם יִקַּח וְשֵׁם לוֹ בְּמִרְכָּבָתוֹ וּבְפָרָשָׁיו וְרָצוּ לִפְנֵי מִרְכָּבָתוֹ, וְלָשׁוּם לוֹ שָׂרֵי אֲלָפִים וְשָׂרֵי חֲמִשִּׁים וְלַחֲרַשׁ חֲרִישׁוֹ וְלַקְצָר קָצִירוֹ וְלַעֲשׂוֹת כָּלֵי מִלְחָמָתוֹ וְכָלֵי רִכְבוֹ.

פרק טו

(א) ויאמר שמואל אל שאול אתי שלח יהוה למשחך למלך על עמו על ישראל ועתה שמע לקול דברי יהוה:

(ב) כה אמר יהוה צבאות פקדתי את אשר עשה עמלק לישראל אשר שם לו בדרך בעלתו ממצרים:

(ג) עתה לך והפיתה את עמלק והחרמתם את כל אשר לו ולא תחמל עליו והמתה מאיש עד אשה מעלל ועד יונק משור ועד שח מנמל ועד חמור:

(ד) וישמע שאול את העם ויפקדם בטלאים מאתים אלף וגלי ועשרת אלפים את איש יהודה:

(ה) ויבא שאול עד עיר עמלק וירב בנחל:

(ו) ויאמר שאול אל הקיני לכו סרו רדו מתוך עמלקי פן אספך עמו ואתה עשיתה חסד עם כל בני ישראל בעלותם ממצרים ויסר קיני מתוך עמלק:

(ז) ויך שאול את עמלק מחוילה בואך שור אשר על פני מצרים:

(ח) ויתפש את אגג מלך עמלק חי ואת כל העם החרים לפי חרב:

(ט) ויחמל שאול והעם על אגג ועל מיטב הצאן והבקר והמשנים ועל הפרים ועל כל הטוב ולא אבו החרימם וכל המלאכה נמבזה ונמס אתה החרימו:

(י) ויהי דבר יהוה אל שמואל לאמר:

(יא) נחמתי כי המלכתי את שאול למלך כי שב מאחרי ואת דברי לא הקים ויחר לשמואל ויזעק אל יהוה כל הלילה:

(יב) וישכם שמואל לקראת שאול בבקר ויגד לשמואל לאמר בא שאול הפרמלה והנה מציב לו יד ויסב ויעבר ויך הגלגל:

(יג) ויבא שמואל אל שאול ויאמר לו שאול ברוך אתה ליהוה הקימתי את דבר יהוה:

(יד) ויאמר שמואל ומה קול הצאן הזה באזני וקול הבקר אשר אנכי שמע:

(טו) ויאמר שאול מעמלקי הביאום אשר חמל העם על מיטב הצאן והבקר למען זבח ליהוה אלהיך ואת היותר החרמנו:

(טז) ויאמר שמואל אל שאול הרף ואגידה לך את אשר דבר יהוה אלי הלילה ויאמרו {ויאמר} לו דבר:

(יז) ויאמר שמואל הלוא אם קטן אתה בעיניך ראש שבטי ישראל וימשחך יהוה למלך על ישראל:

(יח) וישלחך יהוה בדרך ויאמר לך והחרמתה את החטאים את עמלק ונלחמת בו עד פלותם אתם:

(יט) ולמה לא שמעת בקול יהוה ותעט אל השלל ותעש הרע בעיני יהוה:

(כ) ויאמר שאול אל שמואל אשר שמעתי בקול יהוה ואלך בדרך אשר שלחני יהוה ואביא את אגג מלך עמלק ואת עמלק החרמתי:

- (כא) וַיִּקַּח הָעָם מֵהַשָּׁלַל צֹאן וּבָקָר רַאשֵׁי הַחֲרָם לְזִבְחַ לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ בְּגִלְגָּל :
- (כב) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הַחֲפָץ לַיהוָה בְּעֵלוֹת וּזְבָחִים כְּשֹׁמֵעַ בְּקוֹל יְהוָה הִנֵּה שְׁמֵעַ מִזְבַּח טוֹב לְהַקְשִׁיב מִחֻלָּב אֵילִים :
- (כג) כִּי חֲטָאת קָסָם מְרִי וְאָנוּ וַיִּתְרַפֵּים הַפָּצַר יַעֲן מֵאִסְתָּה אֶת דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאַסְךָ מִמֶּלֶךְ :
- (כד) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל שְׂמוּאֵל חֲטָאתִי כִּי עֲבַרְתִּי אֶת פִּי יְהוָה וְאֶת דְּבָרֶיךָ כִּי יֵרֵאתִי אֶת הָעָם וְאֲשָׁמַע בְּקוֹלָם :
- (כה) וַעֲתָה שָׂא נָא אֶת חֲטָאתִי וְשׁוּב עִמִּי וְאֲשַׁתַּחֲוֶה לַיהוָה :
- (כו) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל שְׂאוּל לֹא אָשׁוּב עִמָּךְ כִּי מֵאִסְתָּה אֶת דְּבַר יְהוָה וַיִּמְאַסְךָ יְהוָה מֵהָיִוֹת מֶלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל :
- (כז) וַיִּסָּב שְׂמוּאֵל לְלֶכֶת וַיַּחֲזֵק בְּכַנֹּף מְעִילוֹ וַיִּקְרַע :
- (כח) וַיֹּאמֶר אֵלָיו שְׂמוּאֵל קְרַע יְהוָה אֶת מַמְלַכְוֹת יִשְׂרָאֵל מֵעַלְיֶיךָ הַיּוֹם וְנִתְּנָה לְרַעְךָ הַטּוֹב מִמָּךְ :
- (כט) וְגַם נֶצַח יִשְׂרָאֵל לֹא יִשְׁקַר וְלֹא יִנָּחַם כִּי לֹא אָדָם הוּא לְהִנָּחֵם :
- (ל) וַיֹּאמֶר חֲטָאתִי עֲתָה כִּבְדַדְנִי נָא נִגְדַד זִקְנִי עִמִּי וְנִגְדַד יִשְׂרָאֵל וְשׁוּב עִמִּי וְהִשְׁתַּחֲוִיתִי לַיהוָה אֱלֹהֵיךָ :
- (לא) וַיֵּשֶׁב שְׂמוּאֵל אַחֲרֵי שְׂאוּל וַיִּשְׁתַּחֲוֶה שְׂאוּל לַיהוָה :
- (לב) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל הִגִּישׁוּ אֵלַי אֶת אַגַּג מֶלֶךְ עַמְלֵק וַיִּלְךְ אֵלָיו אַגַּג מֵעַדְנָת וַיֹּאמֶר אַגַּג אֲכֹן סָר מֵרַחֲמֵיךָ :
- (לג) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל כְּאֲשֶׁר שָׁפְלָה נָשִׁים חֲרָבְךָ כִּן תִּשְׁפַּל מִנָּשִׁים אִמָּךְ וַיִּשְׁסַף שְׂמוּאֵל אֶת אַגַּג לִפְנֵי יְהוָה בְּגִלְגָּל :
- (לד) וַיִּלְךְ שְׂמוּאֵל הַרְמָתָה וְשְׂאוּל עָלָה אֶל בֵּיתוֹ גִּבְעַת שְׂאוּל :
- (לה) וְלֹא יָסַף שְׂמוּאֵל לְרֵאוֹת אֶת שְׂאוּל עַד יוֹם מוֹתוֹ כִּי הִתְאַבֵּל שְׂמוּאֵל אֶל שְׂאוּל וַיְהִי נָחָם כִּי הִמְלִיךְ אֶת שְׂאוּל עַל יִשְׂרָאֵל :

פרק טז

(א) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל שְׂמוּאֵל עַד מָתִי אַתָּה מִתְאַבֵּל אֶל שְׂאוּל וְאֲנִי מְאַסְתִּיו מִמֶּלֶךְ עַל יִשְׂרָאֵל מִלֵּא קִרְנֶךָ שָׁמֹן וְלֶךְ אֲשַׁלַּחְךָ אֶל יוֹשֵׁי בֵּית הַלְחָמִי כִּי רָאִיתִי בְּבָנָיו לִי מֶלֶךְ :

(ב) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֵיךְ אֵלֶיךָ וְשָׁמַע שְׂאוּל וַהֲרַגְנִי וַיֹּאמֶר יְהוָה עֲגַלְתָּ בְּקֹר תִּקַּח בְּיָדְךָ וְאַמְרַתְּ לְזִבְחִי לַיהוָה בְּאַתִּי :

(ג) וְקִרְאַתְּ לְיוֹשֵׁי בְּזִבְחִי וְאָנֹכִי אֹדִיעֶךָ אֶת אֲשֶׁר תַּעֲשֶׂה וּמִשְׁחַתְּ לִי אֶת אֲשֶׁר אִמַר אֵלֶיךָ :

(ד) וַיַּעַשׂ שְׂמוּאֵל אֶת אֲשֶׁר דִּבֶּר יְהוָה וַיָּבֵא בֵּית לָחֶם וַיִּחְרְדוּ זִקְנֵי הָעִיר לַקְּרָאתוֹ וַיֹּאמֶר שְׁלֹם בּוֹאָךְ :

(ה) וַיֹּאמֶר שְׁלֹם לְזִבְחִי לַיהוָה בְּאַתִּי הֲתִקְדָּשׁוּ וּבְאַתְּם אֶתִּי בְּזִבְחִי וַיִּקְדָּשׁ אֶת יוֹשֵׁי וְאֶת בְּנָיו וַיִּקְרָא לָהֶם לְזִבְחִי :

(ו) וַיְהִי בְּבוֹאָם וַיִּרְא אֶת אֱלִיאָב וַיֹּאמֶר אַךְ נֶגֶד יְהוָה מְשִׁיחוֹ :

(ז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל שְׂמוּאֵל אַל תַּבִּט אֶל מְרֹאָהוּ וְאַל גְּבַהֵ קוֹמָתוֹ כִּי מְאַסְתִּיהוּ כִּי לֹא אֲשֶׁר יִרְאֶה הָאָדָם כִּי הָאָדָם יִרְאֶה לְעֵינָיִם וַיְהִי וַיִּרְאֶה לְלֵבָב :

(ח) וַיִּקְרָא יוֹשֵׁי אֶל אַבְיָנָדָב וַיַּעֲבְרֵהוּ לִפְנֵי שְׂמוּאֵל וַיֹּאמֶר גַּם בְּזָה לֹא בָחַר יְהוָה :

(ט) וַיַּעֲבֵר יוֹשֵׁי שְׁמֹה וַיֹּאמֶר גַּם בְּזָה לֹא בָחַר יְהוָה :

(י) וַיַּעֲבֵר יוֹשֵׁי שִׁבְעַת בְּנָיו לִפְנֵי שְׂמוּאֵל וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל יוֹשֵׁי לֹא בָחַר יְהוָה בְּאַלְהֵם :

(יא) וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל יוֹשֵׁי הַתְּמוֹ הַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר עוֹד שָׂאֵר הַקִּטָּן וְהִנֵּה רָעָה בְּצֹאֵן וַיֹּאמֶר שְׂמוּאֵל אֶל יוֹשֵׁי שְׁלַח וְקַחְנוּ כִּי לֹא נֹסֵב עַד בָּאוּ פֹה :

(יב) וַיִּשְׁלַח וַיְבִיאֵהוּ וְהוּא אֲדָמוֹנִי עִם יָפֵה עֵינָיִם וְטוֹב רֵאִי וַיֹּאמֶר יְהוָה קוּם מִשְׁחָהוּ כִּי זֶה הוּא :

(יג) וַיִּקַּח שְׂמוּאֵל אֶת קֶרֶן הַשֶּׁמֶן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ בְּקֶרֶב אָחִיו וַתִּצְלַח רוּחַ יְהוָה אֶל דָּוִד מֵהַיּוֹם הַהוּא וּמִעַלָּה וַיִּקַּם שְׂמוּאֵל וַיֵּלֶךְ הַרְמָתָה :

(יד) וְרוּחַ יְהוָה סָרָה מֵעַם שְׂאוּל וּבַעֲתָתוֹ רוּחַ רָעָה מֵאַת יְהוָה :

(טו) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי שְׂאוּל אֵלָיו הִנֵּה נָא רוּחַ אֱלֹהִים רָעָה מִבַּעֲתֶיךָ :

(טז) יֹאמֶר נָא אֲדֹנָי עַבְדֶיךָ לְפָנֶיךָ יִבְקָשׁוּ אִישׁ יָדַע מִנֶּגֶן בְּפָנָיו וְהָיָה בְּהִיּוֹת עָלֶיךָ רוּחַ אֱלֹהִים רָעָה וְנִגַּן בְּיָדוֹ וְטוֹב לָךְ :

(יז) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֶל עַבְדָּיו רָאוּ נָא לִי אִישׁ מִיֵּטִיב לְנִגַּן וְהִבִּיאֹתֶם אֵלָי :

(יח) וַיַּעַן אֶחָד מֵהַנְּעָרִים וַיֹּאמֶר הִנֵּה רָאִיתִי בֵּן לְיוֹשֵׁי בֵּית הַלְחָמִי יָדַע נִגַּן וְגִבּוֹר חֵיל וְאִישׁ מְלַחְמָה וְנָבוֹן דָּבָר וְאִישׁ תָּאֵר וַיְהִי עִמּוֹ :

(יט) וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מְלָאָכִים אֶל יוֹשֵׁי וַיֹּאמֶר שְׁלַחְהוּ אֵלָי אֶת דָּוִד בְּנֶךְ אֲשֶׁר בְּצֹאֵן :

(כ) וַיִּקַּח יוֹשֵׁי חֲמוֹר לָחֶם וְנָאֵד יַיִן וּגְדֵי עֲזִים אֶחָד וַיִּשְׁלַח בְּיַד דָּוִד בְּנוֹ אֶל שְׂאוּל :

(כא) וַיָּבֵא דָוִד אֶל שְׂאוּל וַיַּעֲמֵד לִפְנָיו וַיִּתְאַהֲבֵהוּ מְאֹד וַיְהִי לוֹ נֶשֶׂא כָלִים :

(כב) וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל אֶל יוֹשֵׁי לֹאמֹר יַעֲמֵד נָא דָוִד לִפְנֵי כִּי מִצָּא חֵן בְּעֵינָי :

(כג) וְהָיָה בְּהֵיוֹת רוּחַ אֱלֹהִים אֶל שְׂאוֹל וְלָקַח דָּוִד אֶת הַכְּנֹר וְנָגַן בְּיָדוֹ וְרוּחַ לְשְׂאוֹל וְטוֹב לוֹ
וְסָרָה מֵעַלָּיו רוּחַ הַרְעָה :

פרק יז

(א) וַיֹּאסְפוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת מַחְנֵיהֶם לְמַלְחָמָה וַיֹּאסְפוּ שָׂכָה אֲשֶׁר לַיהוּדָה וַיַּחֲנוּ בֵּין שׁוֹכֵה וּבֵין עֲזֹקָה בְּאַפְסֵי דְמַיִם :

(ב) וַשָּׂאוּל וְאִישׁ יִשְׂרָאֵל נֹאסְפוּ וַיַּחֲנוּ בְּעַמְקֵי הָאֵלֶּה וַיַּעֲרֹכוּ מַלְחָמָה לְקִרְאֵת פְּלִשְׁתִּים :

(ג) וּפְלִשְׁתִּים עֹמְדִים אֶל הַהָר מִזֶּה וַיִּשְׂרָאֵל עֹמְדִים אֶל הַהָר מִזֶּה וַהֲגִיֵּא בֵּינֵיהֶם :

(ד) וַיֵּצֵא אִישׁ הַבְּנִים מִמַּחֲנוֹת פְּלִשְׁתִּים גְּלִית שְׂמוֹ מִגַּת גְּבֵהוּ שֵׁשׁ אַמּוֹת וְזָרַת :

(ה) וְכוֹבֵעַ נַחֲשֵׁת עַל רֹאשׁוֹ וְשָׂרְיוֹן קֶשֶׁקְשִׁים הוּא לְבוּשׁ וּמִשְׁקַל הַשָּׂרְיוֹן חֲמִשָּׁת אֲלָפִים שְׁקָלִים נַחֲשֵׁת :

(ו) וּמִצַּחַת נַחֲשֵׁת עַל רִגְלָיו וְכִידוֹן נַחֲשֵׁת בֵּין כַּתְּפָיו :

(ז) וַחֶץ {וְעֶץ} חֲנִיתוֹ כַּמְנוֹר אֲרָגִים וְלַהֲבַת חֲנִיתוֹ שֵׁשׁ מֵאוֹת שְׁקָלִים בַּרְזֵל וְנִשְׂא הַצִּנָּה הַלֵּךְ לְפָנָיו :

(ח) וַיַּעֲמֵד וַיִּקְרָא אֶל מַעֲרֹכַת יִשְׂרָאֵל וַיֹּאמֶר לָהֶם לָמָּה תִצְאוּ לַעֲרֹךְ מַלְחָמָה הַלּוֹא אֲנֹכִי הַפְּלִשְׁתִּי וְאַתֶּם עֹבְדִים לְשָׂאוּל בְּרוּ לָכֶם אִישׁ וַיִּרַד אֵלָי :

(ט) אִם יוֹכַל לְהִלָּחֵם אִתִּי וְהִכְנִי וְהִינּוּ לָכֶם לַעֲבָדִים וְאִם אֲנִי אוֹכַל לוֹ וְהִפִּיתִיו וְהִיִּיתֶם לָנוּ לַעֲבָדִים וַעֲבַדְתֶּם אֹתָנוּ :

(י) וַיֹּאמֶר הַפְּלִשְׁתִּי אֲנִי חֲרַפְתִּי אֶת מַעֲרֹכֹת יִשְׂרָאֵל הַיּוֹם הַזֶּה תָּנוּ לִי אִישׁ וְנִלְחַמָּה יַחַד :

(יא) וַיִּשְׁמַע שָׂאוּל וְכָל יִשְׂרָאֵל אֶת דְּבָרֵי הַפְּלִשְׁתִּי הָאֵלֶּה וַיַּחֲתוּ וַיִּרְאוּ מְאֹד :

(יב) וַדּוֹד בֶּן אִישׁ אַפְרַתִּי הַזֶּה מִבֵּית לָחֶם יְהוּדָה וּשְׂמוֹ יִשִּׁי וְלוֹ שְׂמֹנֶה בָנִים וְהָאִישׁ בִּימֵי שָׂאוּל זָקֵן בָּא בְּאֲנָשִׁים :

(יג) וַיֵּלְכוּ שְׁלֹשֶׁת בָּנָי יִשִּׁי הַגְּדֹלִים הֵלְכוּ אַחֲרֵי שָׂאוּל לְמַלְחָמָה וְשֵׁם שְׁלֹשֶׁת בָּנָיו אֲשֶׁר הֵלְכוּ בְּמַלְחָמָה אֱלִיאָב הַבְּכוֹר וּמִשְׁנֵהוּ אַבְיָנָדָב וְהַשְּׁלִשִׁי שָׁמָּה :

(יד) וַדּוֹד הוּא הַקָּטָן וּשְׁלֹשָׁה הַגְּדֹלִים הֵלְכוּ אַחֲרֵי שָׂאוּל :

(טו) וַדּוֹד הַלֵּךְ וְשָׁב מֵעַל שָׂאוּל לְרַעוֹת אֶת צֹאן אָבִיו בֵּית לָחֶם :

(טז) וַיִּגַּשׁ הַפְּלִשְׁתִּי הַשָּׂכֶם וְהָעֲרַב וַיִּתְנַצַּב אַרְבָּעִים יוֹם :

(יז) וַיֹּאמֶר יִשִּׁי לַדּוֹד בְּנֵי קַח נָא לְאַחֲיֶיךָ אֵיפַת הַקְּלִיא הַזֶּה וַעֲשֶׂרָה לָחֶם הַזֶּה וְהֵרֵץ הַמַּחֲנֶה לְאַחֲיֶיךָ :

(יח) וְאֵת עֶשְׂרֵת חֲרָצֵי הַחֶלֶב הָאֵלֶּה תָּבִיא לְשֵׁר הָאֵלֶּף וְאֵת אַחֲיֶיךָ תִּפְקֹד לְשָׁלוֹם וְאֵת עַרְבָּתֶם תִּקַּח :

(יט) וּשָׂאוּל וְהַמָּה וְכָל אִישׁ יִשְׂרָאֵל בְּעַמְקֵי הָאֵלֶּה נִלְחָמִים עִם פְּלִשְׁתִּים :

(כ) וַיִּשְׂכֶם דָּוִד בְּבִקְרַר וַיִּטֹּשׁ אֶת הַצֹּאן עַל שֹׁמֵר וַיִּשָּׂא וַיֵּלֶךְ כַּאֲשֶׁר צִוָּהוּ יִשִּׁי וַיָּבֵא הַמַּעֲגָלָה וְהַחֲחִיל הַיֵּצֵא אֶל הַמַּעֲרָכָה וְהִרְעוּ בְּמַלְחָמָה :

(כא) וַתַּעֲרֹךְ יִשְׂרָאֵל וּפְלִשְׁתִּים מַעֲרָכָה לְקִרְאֵת מַעֲרָכָה :

(כב) וַיִּטֹּשׁ דָּוִד אֶת הַפְּלִים מַעֲלָיו עַל יַד שׁוֹמֵר הַפְּלִים וַיִּרְץ הַמַּעֲרָכָה וַיָּבֵא וַיִּשְׂאֵל לְאַחֲיוֹ לְשָׁלוֹם :

- (כג) והוא מדבר עמם והנה איש הבנים עולה גלית הפלשתי שמו מגת ממערות {ממערכות} פלשתים וידבר פדברים האלה וישמע דוד :
(כד) וכל איש ישראל בראותם את האיש וינסו מפניו וייראו מאד :
(כה) ויאמר איש ישראל הראיתם האיש העלה הנה כי לחרף את ישראל עלה והיה האיש אשר יכנו יעשרנו המלך עשר גדול ואת בתו יתן לו ואת בית אביו יעשה חפשי בישראל :
(כו) ויאמר דוד אל האנשים העמדים עמו לאמר מה יעשה לאיש אשר יכה את הפלשתי הלז והסיר חרפה מעל ישראל כי מי הפלשתי הערל הנה כי חרף מערכות אלהים חיים :
(כז) ויאמר לו העם פדבר הנה לאמר כה יעשה לאיש אשר יכנו :
(כח) וישמע אליאב אחיו הגדול בדברו אל האנשים ויחר אף אליאב בדוד ויאמר למה זה ירדת ועל מי נטשת מעט הצאן ההנה במדבר אני ידעתי את זדנך ואת רע לבבך כי למען ראות המלחמה ירדת :
(כט) ויאמר דוד מה עשיתי עתה הלוא דבר הוא :
(ל) ויסב מאצלו אל מול אחר ויאמר פדבר הנה וישבהו העם דבר פדבר הראשון :
(לא) וישמעו הדברים אשר דבר דוד ויגדו לפני שאול ויקחהו :
(לב) ויאמר דוד אל שאול אל יפל לב אדם עליו עבדך ילך ונלחם עם הפלשתי הנה :
(לג) ויאמר שאול אל דוד לא תוכל ללכת אל הפלשתי הנה להלחם עמו כי נער אתה והוא איש מלחמה מנערו :
(לד) ויאמר דוד אל שאול רעה הנה עבדך לאביו ובה הארי ואת הדוב ונשא שיה מהעדר :
(לה) ויצאתי אחריו והכתינו והצלתי מפיו ויקם עלי והחזקתי בזקנו והכתינו והמיתנו :
(לו) גם את הארי גם הדוב הכה עבדך והיה הפלשתי הערל הנה פאחד מהם כי חרף מערכת אלהים חיים :
(לז) ויאמר דוד והנה אשר הצלני מיד הארי ומיד הדב הוא יצילני מיד הפלשתי הנה ויאמר שאול אל דוד לך ויהנה יהיה עמך :
(לח) וילבש שאול את דוד מדיו ונתן קובע נחשת על ראשו וילבש אתו שריון :
(לט) ויחגר דוד את חרבו מעל למדיו ויאל ללכת כי לא נסה ויאמר דוד אל שאול לא אוכל ללכת באלה כי לא נסיתי ויסרם דוד מעליו :
(מ) ויקח מקלו בידו ויבחר לו חמשה חלקי אבנים מן הנחל וישם אתם בכלי הרעים אשר לו ובילקוט וקלעו בידו ויגש אל הפלשתי :
(מא) וילך הפלשתי הלך וקרב אל דוד והאיש נשא הצנה לפניו :
(מב) ויבט הפלשתי ויראה את דוד ויבזהו כי הנה נער ואדמני עם יפה מראה :
(מג) ויאמר הפלשתי אל דוד הכלב אנכי כי אתה בא אלי במקלות ויקלל הפלשתי את דוד באלהיו :
(מד) ויאמר הפלשתי אל דוד לכה אלי ואתנה את בשרך לעוף השמים ולבהמת השדה :

(מה) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל הַפְּלִשְׁתִּי אַתָּה בָּא אֵלַי בְּחָרֵב וּבַחֲנִית וּבְכִידוֹן וְאַנְכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּשֵׁם יְהוָה
צְבָאוֹת אֱלֹהֵי מַעֲרֻכֹת יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר חֲרַפְתָּ:

(מו) הַיּוֹם הַזֶּה יִסְגְּרֶךָ יְהוָה בְּיָדֵי וְהִפִּיתֶךָ וְהִסְרֹתִי אֶת רֹאשְׁךָ מֵעֵלְיֶךָ וְנָתַתִּי פָגֶר מַחֲנֵה
פְּלִשְׁתִּים הַיּוֹם הַזֶּה לְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְחַיֵּית הָאָרֶץ וַיִּדְעוּ כָּל הָאָרֶץ כִּי יֵשׁ אֱלֹהִים לְיִשְׂרָאֵל:

(מז) וַיִּדְעוּ כָּל הַקָּהָל הַזֶּה כִּי לֹא בְּחָרֵב וּבַחֲנִית יְהוֹשִׁיעַ יְהוָה כִּי לַיהוָה הַמִּלְחָמָה וְנָתַן אֶתְכֶם
בְּיַדְנוּ:

(מח) וְהָיָה כִּי קָם הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּלָּךְ וַיִּקְרַב לְקִרְאֵת דָּוִד וַיִּמְהַר דָּוִד וַיֵּרָץ הַמַּעֲרָכָה לְקִרְאֵת
הַפְּלִשְׁתִּי:

(מט) וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶת יָדוֹ אֶל הַכְּלִי וַיִּקַּח מִשָּׁם אֶבֶן וַיִּקְלַע וַיַּךְ אֶת הַפְּלִשְׁתִּי אֶל מַצְחוֹ וַתִּטְבַּע
הָאֶבֶן בְּמַצְחוֹ וַיַּפֵּל עַל פָּנָיו אֶרְצָה:

(נ) וַיַּחֲזֹק דָּוִד מִן הַפְּלִשְׁתִּי בְּקַלְעֵו וּבְאֶבֶן וַיַּךְ אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּמְיֹתָהוּ וַחֲרַב אֵין בְּיַד דָּוִד:

(נא) וַיֵּרָץ דָּוִד וַיַּעֲמֵד אֶל הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּקַּח אֶת חַרְבּוֹ וַיִּשְׁלַפְהָ מִתַּעֲרָה וַיִּמְתָּתָהוּ וַיִּכְרַת בָּהּ אֶת
רֹאשׁוֹ וַיִּרְאוּ הַפְּלִשְׁתִּים כִּי מֵת גְּבוֹרָם וַיִּנְסוּ:

(נב) וַיִּקְמוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל וַיהוּדָה וַיִּרְעוּ וַיִּרְדְּפוּ אֶת הַפְּלִשְׁתִּים עַד בּוֹאֲךָ גִיָּא וְעַד שַׁעֲרֵי עֶקְרוֹן
וַיִּפְּלוּ חֲלָלֵי פְּלִשְׁתִּים בְּדַרְךָ שַׁעֲרִים וְעַד גֵּת וְעַד עֶקְרוֹן:

(נג) וַיֵּשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִדֶּלֶק אַחֲרֵי פְּלִשְׁתִּים וַיִּשְׁׁסּוּ אֶת מַחֲנֵיהֶם:

(נד) וַיִּקַּח דָּוִד אֶת רֹאשׁ הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּבְאֵהוּ יְרוּשָׁלַם וְאֶת כָּלָיו שָׁם בְּאַהֲלוֹ:

(נה) וַיְכַרְאוּת שָׂאוֹל אֶת דָּוִד יֵצֵא לְקִרְאֵת הַפְּלִשְׁתִּי אָמַר אֶל אַבְנֵר שֶׁר הַצָּבָא בֶן מִי זֶה הַנַּעַר
אַבְנֵר וַיֹּאמֶר אַבְנֵר חֵי נַפְשְׁךָ הַמֶּלֶךְ אִם יִדְעַתִּי:

(נו) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ שָׂאל אַתָּה בֶן מִי זֶה הַעֶלָם:

(נז) וַיִּכְשׁוּב דָּוִד מֵהַכּוֹת אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וַיִּקַּח אוֹתוֹ אַבְנֵר וַיִּבְאֵהוּ לַפְּנֵי שָׂאוֹל וְרֹאשׁ הַפְּלִשְׁתִּי בְּיָדוֹ:

(נח) וַיֹּאמֶר אֱלִיֹו שָׂאוֹל בֶן מִי אַתָּה הַנַּעַר וַיֹּאמֶר דָּוִד בֶן עַבְדְּךָ יֹשִׁי בֵּית הַלְחָמִי:

פרק יח

(א) ויהי ככלתו לדבר אל שאול ונפש יהונתן נקשרה בנפש דוד ויאָהֲבו {וַיֶּאֱהָבוּ} יהונתן בנפשו:

(ב) ויקחהו שאול ביום ההוא ולא נתנו לשוב בית אביו:

(ג) ויכרות יהונתן ודוד ברית באהבתו אתו בנפשו:

(ד) ויתפשט יהונתן את המעיל אשר עליו ויתנהו לדוד ומדיו ועד חרבו ועד קשתו ועד חגרו:

(ה) ויצא דוד בכל אשר ישלחנו שאול ישכיל וישמהו שאול על אנשי המלחמה וייטב בעיני כל העם וגם בעיני עבדי שאול:

(ו) ויהי בבואם בשוב דוד מהכות את הפלשתי ותיצאנה הנשים מכל ערי ישראל לשור {לשיר} והמחלות לקראת שאול המלך בתפים בשמחה ובשלשים:

(ז) ותיענינה הנשים המשחקות ותאמרנה הנה שאול באֵלָפוּ {באלפיו} ודוד ברבבתיו:

(ח) ויחר לשאול מאד וירע בעיניו הדבר הזה ויאמר נתנו לדוד רבבות ולי נתנו האלפים ועוד לו אך המלוכה:

(ט) ויהי שאול ענו {עוין} את דוד מהיום ההוא והלאה:

(י) ויהי ממחרת ותצלח רוח אלהים רעה אל שאול ויתנבא בתוך הבית ודוד מנגן בידו כיום ביום והחנית ביד שאול:

(יא) ויטל שאול את החנית ויאמר אכה בדוד ובקיר ויסב דוד מפניו פעמים:

(יב) וירא שאול מלפני דוד כי הנה יהנה עמו ומעם שאול סר:

(יג) ויסרהו שאול מעמו וישמהו לו שר אָלָף ויצא ויבא לפני העם:

(יד) ויהי דוד לכל דרכו {דרכיו} משכיל ויהנה עמו:

(טו) וירא שאול אשר הוא משכיל מאד ויגר מפניו:

(טז) וכל ישראל ויהודה אהב את דוד כי הוא יוצא ויבא לפניהם:

(יז) ויאמר שאול אל דוד הנה בתי הגדולה מרב אתה אתן לך לאשה אך הנה לי לבן חיל והלחם מלחמות יהנה ושאול אמר אל תהי ידי בו ותהי בו יד פלשתים:

(יח) ויאמר דוד אל שאול מי אנכי ומי חיי משפחת אבי בישראל כי אהיה חתן למלך:

(יט) ויהי בעת תת את מרב בת שאול לדוד והיא נתנה לעדריאל המחלתי לאשה:

(כ) ותיאהב מיכל בת שאול את דוד ויגדו לשאול וישר הדבר בעיניו:

(כא) ויאמר שאול אתננה לו ותהי לו למוקש ותהי בו יד פלשתים ויאמר שאול אל דוד בשתים ותיחתן בי היום:

(כב) ויצו שאול את עבדו {עבדיו} דברו אל דוד בלט לאמר הנה חפץ בך המלך וכל עבדיו אהבוך ועתה התיחתן במלך:

(כג) וידברו עבדי שאול באזני דוד את הדברים האלה ויאמר דוד הנקלה בעיניכם התיחתן במלך ואנכי איש רש ונקלה:

(כד) ויגדו עבדי שאול לו לאמר בדברים האלה דבר דוד:

(כה) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל כֹּה תֹאמְרוּ לְדָוִד אִין חֶפֶץ לְמֶלֶךְ בְּמַהֲרָא כִּי בְמֵאָה עֲרְלוֹת פְּלִשְׁתִּים לְהַנָּקֵם בְּאֵיבֵי הַמֶּלֶךְ וְשְׂאוּל חָשַׁב לְהַפִּיל אֶת דָּוִד בְּיַד פְּלִשְׁתִּים :

(כו) וַיִּגְדּוּ עֲבָדָיו לְדָוִד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיֵּשֶׁר הַדְּבָר בְּעֵינֵי דָוִד לְהִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וְלֹא מָלְאוּ הַיָּמִים :

(כז) וַיָּקָם דָּוִד וַיֵּלֶךְ הוּא וְאַנְשָׁיו וַיֵּן בַּפְּלִשְׁתִּים מְאֹתִים אִישׁ וַיָּבֵא דָוִד אֶת עֲרְלֹתֵיהֶם וַיִּמְלְאוּם לְמֶלֶךְ לְהִתְחַתֵּן בַּמֶּלֶךְ וַיִּתֵּן לוֹ שְׂאוּל אֶת מִיכַל בִּתּוֹ לְאִשָּׁה :

(כח) וַיֵּרָא שְׂאוּל וַיַּדַּע כִּי יְהוָה עִם דָּוִד וּמִיכַל בִּת שְׂאוּל אֶהְבֶּתָהּ :

(כט) וַיֵּאֱסֹף שְׂאוּל יָרֵא מִפְּנֵי דָוִד עוֹד וַיְהִי שְׂאוּל אֵיב אֶת דָּוִד כָּל הַיָּמִים :

(ל) וַיֵּצְאוּ שְׁרֵי פְלִשְׁתִּים וַיְהִי מִדֵּי צֹאתָם שָׁכַל דָּוִד מִכָּל עֲבָדֵי שְׂאוּל וַיִּיקַר שְׁמוֹ מָאֵד :

פרק יט

- (א) וַיְדַבֵּר שְׂאוּל אֶל יוֹנָתָן בְּנוֹ וְאֵל כָּל עֲבָדָיו לְהַמִּית אֶת דָּוִד וַיהוֹנָתָן בֶּן שְׂאוּל חָפֵץ בְּדָוִד
מָאֵד :
- (ב) וַיִּגְדַּל יְהוֹנָתָן לְדָוִד לֵאמֹר מִבְּקִשׁ שְׂאוּל אָבִי לְהַמִּיתְךָ וְעַתָּה הַשְּׁמֵר נָא בְּבִקְרֹךְ וַיִּשְׁבֹּת בַּסֵּתֶר
וַנְחַבֵּאתָ :
- (ג) וַאֲנִי אֵצֶא וְעַמְדָּתִי לִיד אָבִי בַשָּׂדֶה אֲשֶׁר אַתָּה שָׁם וְאָנִי אֲדַבֵּר בְּךָ אֵל אָבִי וְרֵאִיתִי מָה
וְהַגְדַּתִי לְךָ :
- (ד) וַיְדַבֵּר יְהוֹנָתָן בְּדָוִד טוֹב אֵל שְׂאוּל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֵל יַחְטֵא הַמֶּלֶךְ בְּעַבְדּוֹ בְּדָוִד כִּי לוֹא
חָטָא לְךָ וְכִי מַעֲשִׂיו טוֹב לְךָ מָאֵד :
- (ה) וַיִּשֶׂם אֶת נַפְשׁוֹ בְּכַפּוֹ וַיֵּן אֶת הַפְּלִשְׁתִּי וַיַּעַשׂ יְהוָה תְּשׁוּעָה גְדוֹלָה לְכָל יִשְׂרָאֵל רֵאִיתָ וַתִּשְׁמַח
וְלָמָּה תַחְטֵא בְּדָם נְקִי לְהַמִּית אֶת דָּוִד חַנּוּם :
- (ו) וַיִּשְׁמַע שְׂאוּל בְּקוֹל יְהוֹנָתָן וַיִּשְׁבַּע שְׂאוּל חַי יְהוָה אִם יוֹמֵת :
- (ז) וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן לְדָוִד וַיִּגְדַּל לוֹ יְהוֹנָתָן אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה וַיָּבֵא יְהוֹנָתָן אֶת דָּוִד אֵל שְׂאוּל
וַיְהִי לְפָנָיו כְּאֶתְמוּל שְׁלֹשׁוֹם :
- (ח) וַתּוֹסֶף הַמֶּלֶחֶמָה לְהִיּוֹת וַיֵּצֵא דָוִד וַיִּלְחֶם בַּפְּלִשְׁתִּים וַיֵּן בָּהֶם מְכָה גְדוֹלָה וַיִּנְסּוּ מִפָּנָיו :
- (ט) וַתְּהִי רוּחַ יְהוָה רָעָה אֶל שְׂאוּל וְהוּא בְּבֵיתוֹ יוֹשֵׁב וַחֲנִיתוֹ בְּיָדוֹ וְדָוִד מְנַגֵּן בְּיָד :
- (י) וַיִּבְקֹשׁ שְׂאוּל לְהַכּוֹת בַּחֲנִית בְּדָוִד וַיִּבְקֵר וַיִּפְטֹר מִפָּנָיו שְׂאוּל וַיֵּן אֶת הַחֲנִית בְּקִיר וְדָוִד נָס
וַיִּמְלֹט בַּלֵּילָה הוּא :
- (יא) וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מַלְאָכִים אֶל בֵּית דָּוִד לְשַׁמְרוֹ וְלְהַמִּיתוֹ בְּבִקְרֹךְ וַתִּגְדַּל לְדָוִד מִיִּכַל אִשְׁתּוֹ לֵאמֹר
אִם אֵינְךָ מִמְּלֹט אֶת נַפְשְׁךָ הַלֵּילָה מִחַר אַתָּה מוֹמֵת :
- (יב) וַתֵּרֶד מִיִּכַל אֶת דָּוִד בְּעַד הַחֲלוֹן וַיִּלְךְ וַיִּבְרַח וַיִּמְלֹט :
- (יג) וַתִּקַּח מִיִּכַל אֶת הַתְּרָפִים וַתִּשֶׂם אֵל הַמַּטָּה וְאֶת כְּבִיר הָעֵזִים שָׁמָּה מְרֹאֲשֵׁיתוֹ וַתִּכַּסּ בַּבָּגָד :
- (יד) וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מַלְאָכִים לְקַחַת אֶת דָּוִד וַתֹּאמֶר חַלָּה הוּא :
- (טו) וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל אֶת הַמַּלְאָכִים לְרֵאוֹת אֶת דָּוִד לֵאמֹר הֲעָלוּ אֹתוֹ בַּמַּטָּה אֵלַי לְהַמִּיתוֹ :
- (טז) וַיָּבֵאוּ הַמַּלְאָכִים וְהִנֵּה הַתְּרָפִים אֵל הַמַּטָּה וְכְבִיר הָעֵזִים מְרֹאֲשֵׁיתוֹ :
- (יז) וַיֹּאמֶר שְׂאוּל אֵל מִיִּכַל לָמָּה כָּכָה רַמִּיתָנִי וַתִּשְׁלַחִי אֶת אִיבִי וַיִּמְלֹט וַתֹּאמֶר מִיִּכַל אֵל
שְׂאוּל הוּא אָמַר אֵלַי שְׁלַחֲנִי לָמָּה אָמִיתְךָ :
- (יח) וְדָוִד בָּרַח וַיִּמְלֹט וַיָּבֵא אֵל שְׁמוּאֵל הַרְמָתָה וַיִּגְדַּל לוֹ אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה לוֹ שְׂאוּל וַיִּלְךְ הוּא
וַשְׁמוּאֵל וַיִּשְׁבוּ בְּנוֹיַת { בְּנֵיּוֹת } :
- (יט) וַיִּגְדַּל לְשְׂאוּל לֵאמֹר הִנֵּה דָוִד בְּנוֹיַת { בְּנֵיּוֹת } בְּרָמָה :
- (כ) וַיִּשְׁלַח שְׂאוּל מַלְאָכִים לְקַחַת אֶת דָּוִד וַיִּרְא אֶת לְהַקֵּת הַנְּבִיאִים נְבָאִים וַשְׁמוּאֵל עֹמֵד נֹצֵב
עֲלֵיהֶם וַתְּהִי עַל מַלְאָכֵי שְׂאוּל רוּחַ אֱלֹהִים וַיִּתְנַבְּאוּ גַם הֵמָּה :
- (כא) וַיִּגְדּוּ לְשְׂאוּל וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אַחֲרָיו וַיִּתְנַבְּאוּ גַם הֵמָּה וַיִּסְּף שְׂאוּל וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים
שְׁלֹשִׁים וַיִּתְנַבְּאוּ גַם הֵמָּה :

(כב) וַיִּלְךְ גַּם הוּא הַרְמַתָּה וַיָּבֵא עַד בּוֹר הַגְּדוֹל אֲשֶׁר בְּשָׂכוּ וַיִּשְׁאַל וַיֹּאמֶר אֵיפֶה שְׂמוּאֵל וְדָוִד
וַיֹּאמֶר הִנֵּה בְּנֹיֹת {בְּנִיּוֹת} בְּרַמָּה :

(כג) וַיִּלְךְ שָׁם אֶל נְוִית {נְוִית} בְּרַמָּה וַתְּהִי עָלָיו גַּם הוּא רוּחַ אֱלֹהִים וַיִּלְךְ הַלֹּךְ וַיִּתְנַבֵּא עַד
בְּאוּ בְּנֹיֹת {בְּנִיּוֹת} בְּרַמָּה :

(כד) וַיִּפְשֹׁט גַּם הוּא בְּגָדָיו וַיִּתְנַבֵּא גַּם הוּא לְפָנָי שְׂמוּאֵל וַיִּפֹּל עָרִם כָּל הַיּוֹם הַהוּא וְכָל הַלַּיְלָה
עַל כֵּן יֹאמְרוּ הַגַּם שְׂאוֹל בְּנָבִיאִם :

פרק כ

- (א) ויברח דוד מנאות {מניאות} ברמה ויבא ויאמר לפני יהונתן מה עשיתי מה עוני ומה חטאתי לפני אביך כי מבקש את נפשי :
- (ב) ויאמר לו חלילה לא תמות הנה לו עשה {לא יעשה} אבי דבר גדול או דבר קטן ולא יגלה את אָזְנִי ומדוע יסתיר אבי ממני את הדבר הזה אין זאת :
- (ג) וישבע עוד דוד ויאמר ידע אביך כי מצאתי חן בעיניך ויאמר אל ידע זאת יהונתן פן יעצב ואולם חי יהנה וחי נפשך כי כפשע ביני ובין המות :
- (ד) ויאמר יהונתן אל דוד מה תאמר נפשך ואעשה לך :
- (ה) ויאמר דוד אל יהונתן הנה חדש מחר ואנכי ישב אשב עם המלך לאכול ושלחתי ונסתרת בשדה עד הערב השלשית :
- (ו) אם פקד יפקדני אביך ואמרת נשאל נשאל ממני דוד לרוץ בית לחם עירו כי זבח הקמים שם לכל המשפחה :
- (ז) אם כה יאמר טוב שלום לעבדך ואם חרה יחרה לו דע כי כלתה הרעה מעמו :
- (ח) ועשית חסד על עבדך כי בברית יהנה הבאת את עבדך עמך ואם יש בי עון המיתני אתה ועד אביך למה זה תביאני :
- (ט) ויאמר יהונתן חלילה לך כי אם ידע אדע כי כלתה הרעה מעם אבי לבוא עליך ולא אתה אגיד לך :
- (י) ויאמר דוד אל יהונתן מי יגיד לי או מה יענך אביך קשה :
- (יא) ויאמר יהונתן אל דוד לכה ונצא השדה ונצאו שניהם השדה :
- (יב) ויאמר יהונתן אל דוד יהנה אלהי ישראל כי אחקור את אבי כעת מחר השלשית והנה טוב אל דוד ולא אז אשלח אליך וגלית את אָזְנִי :
- (יג) כה יעשה יהנה ליהונתן וכה יסיף כי ייטב אל אבי את הרעה עליך וגלית את אָזְנִי ושלחתיך והלכת לשלום ויהי יהנה עמך כאשר הנה עם אבי :
- (יד) ולא אם עודני חי ולא תעשה עמדי חסד יהנה ולא אמות :
- (טו) ולא תכרת את חסדך מעם ביתי עד עולם ולא בהכרת יהנה את איבי דוד איש מעל פני האדמה :
- (טז) ויכרת יהונתן עם בית דוד ובקש יהנה מינד איבי דוד :
- (יז) ויוסף יהונתן להשביע את דוד באהבתו אתו כי אהבת נפשו אהבו :
- (יח) ויאמר לו יהונתן מחר חדש ונפקדת כי יפקד מושבך :
- (יט) ושלשת תרד מאד ובאת אל המקום אשר נסתרת שם ביום המעשה וישבת אצל האבן האזל :
- (כ) ואני שלשת החצים צדה אורה לשלח לי למטרה :
- (כא) והנה אשלח את הנער לך מצא את החצים אם אמר אמר לנער הנה החצים ממך והנה קחנו וביאה כי שלום לך ואין דבר חי יהנה :

- (כב) ואם כה אמר לעלם הנה החצים ממך והלאה לך כי שלחך יהנה :
- (כג) והדבר אשר דברנו אני נא אתה הנה יהנה ביני ובינך עד עולם :
- (כד) ויִסְתֵּר דָּוִד בַּשָּׂדֶה וַיְהִי הַחֹדֶשׁ וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עַל { אֶל } הַלְחָם לֶאֱכוֹל :
- (כה) וַיֵּשֶׁב הַמֶּלֶךְ עַל מוֹשְׁבוֹ כַּפְּעַם בַּפְּעַם אֶל מוֹשֵׁב הַקִּיר וַיִּקַּם יְהוֹנָתָן וַיֵּשֶׁב אַבְנֵר מִצַּד שְׂאוֹל וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד :
- (כו) וְלֹא דָבַר שְׂאוֹל מֵאוֹמָה בַּיּוֹם הַהוּא כִּי אָמַר מִקְרָה הוּא בְּלִתִּי טְהוֹר הוּא כִּי לֹא טְהוֹר :
- (כז) וַיְהִי מִמַּחְרַת הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי וַיִּפְקֹד מְקוֹם דָּוִד וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל אֶל יְהוֹנָתָן בְּנֹו מִדּוּעַ לֹא בָּא בֶן יִשִׁי גַם תָּמוּל גַּם הַיּוֹם אֶל הַלְחָם :
- (כח) וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת שְׂאוֹל נִשְׂאֵל נִשְׂאֵל דָּוִד מֵעַמְדֵי עַד בַּיִת לְחָם :
- (כט) וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי נָא כִּי זָבַח מִשְׁפָּחָה לָנוּ בְּעִיר וְהוּא צָנָה לִי אַחִי וְעַתָּה אִם מִצְּאֵתִי חֵן בְּעֵינֶיךָ אִמְלֻטָּה נָא וְאַרְאֶה אֶת אַחִי עַל בֶּן לֹא בָּא אֶל שְׁלַחַן הַמֶּלֶךְ :
- (ל) וַיַּחַר אֵף שְׂאוֹל בַּיהוֹנָתָן וַיֹּאמֶר לוֹ בֶּן נַעֲוֹת הַמַּרְדּוּת הַלּוֹא יְדַעְתִּי כִּי בָחַר אֶתָּה לְבֶן יִשִׁי לְבָשֶׁתְךָ וּלְבִשְׁתַּת עֶרְוַת אִמְךָ :
- (לא) כִּי כָל הַיָּמִים אֲשֶׁר בֶּן יִשִׁי חַי עַל הָאָדָמָה לֹא תִכּוֹן אֶתָּה וּמַלְכוּתְךָ וְעַתָּה שְׁלַח וְקַח אֹתוֹ אֵלַי כִּי בֶן מָוֶת הוּא :
- (לב) וַיַּעַן יְהוֹנָתָן אֶת שְׂאוֹל אָבִיו וַיֹּאמֶר אֵלָיו לָמָּה יוֹמַת מָה עָשָׂה :
- (לג) וַיִּטֹּל שְׂאוֹל אֶת הַחֲנִית עָלָיו לְהַכּוֹתוֹ וַיִּדַע יְהוֹנָתָן כִּי כָלָה הִיא מַעַם אָבִיו לְהַמִּית אֶת דָּוִד :
- (לד) וַיִּקַּם יְהוֹנָתָן מַעַם הַשְּׁלַחַן בַּחֲרֵי אֵף וְלֹא אָכַל בַּיּוֹם הַחֹדֶשׁ הַשְּׁנִי לְחָם כִּי נִעְצַב אֶל דָּוִד כִּי הִכְלָמוּ אָבִיו :
- (לה) וַיְהִי בַבֹּקֶר וַיֵּצֵא יְהוֹנָתָן הַשָּׂדֶה לְמוֹעֵד דָּוִד וַנְעַר קֶטֶן עִמּוֹ :
- (לו) וַיֹּאמֶר לְנַעֲרוֹ רַךְ מִצָּא נָא אֶת הַחֲצִים אֲשֶׁר אֲנֹכִי מוֹרָה הַנְעַר רַךְ וְהוּא יָרָה הַחֲצִי לְהַעֲבֵרוֹ :
- (לז) וַיָּבֵא הַנְעַר עַד מְקוֹם הַחֲצִי אֲשֶׁר יָרָה יְהוֹנָתָן וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנְעַר וַיֹּאמֶר הַלּוֹא הַחֲצִי מִמֶּךָ וְהַלָּאָה :
- (לח) וַיִּקְרָא יְהוֹנָתָן אַחֲרֵי הַנְעַר מִהֲרָה חוֹשָׁה אֶל תַּעֲמֹד וַיִּלְקֹט נֶעַר יְהוֹנָתָן אֶת הַחֲצִי { הַחֲצִים } וַיָּבֵא אֶל אֲדָנָיו :
- (לט) וַהֲנַעַר לֹא יָדַע מֵאוֹמָה אֵךְ יְהוֹנָתָן וְדוֹד יָדְעוּ אֶת הַדָּבָר :
- (מ) וַיִּתֵּן יְהוֹנָתָן אֶת כְּלָיו אֶל הַנְעַר אֲשֶׁר לוֹ וַיֹּאמֶר לוֹ לֵךְ הִבֵּיָה הָעִיר :
- (מא) הַנְעַר בָּא וְדוֹד קָם מֵאֲצֶל הַנְּגֹב וַיִּפֹּל לְאַפָּיו אַרְצָה וַיִּשְׁתַּחוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים וַיִּשְׁקוּ אִישׁ אֶת רַעְהוֹ וַיִּכְפּוּ אִישׁ אֶת רַעְהוֹ עַד דָּוִד הַגִּדִיל :
- (מב) וַיֹּאמֶר יְהוֹנָתָן לְדוֹד לֵךְ לְשָׁלוֹם אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְנוּ שְׁנֵינוּ אֲנַחְנוּ בְּשֵׁם יְהוָה לֹאמֹר יְהוָה יִהְיֶה בֵּינִי וּבֵינְךָ וּבֵין זְרַעֲךָ עַד עוֹלָם :

פרק כא

(א) וַיִּקַּם וַיֵּלֶךְ וַיְהוֹנְתָן בְּאֵי הָעִיר :

(ב) וַיָּבֵא דָוִד נָבִיא אֶל אַחִימֵלֶךְ הַכֹּהֵן וַיַּחְרַד אַחִימֵלֶךְ לִקְרַאת דָּוִד וַיֹּאמֶר לוֹ מִדּוּעַ אַתָּה לְבָדֵךְ וַאִישׁ אֵין אִתְּךָ :

(ג) וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַחִימֵלֶךְ הַכֹּהֵן הַמֶּלֶךְ צֹנִי דָבַר וַיֹּאמֶר אֵלַי אִישׁ אֵל יָדַע מְאוּמָה אֶת הַדָּבָר אֲשֶׁר אָנֹכִי שֹׁלְחָךְ וְאֲשֶׁר צוִיתְךָ וְאֶת הַנְּעָרִים יוֹדְעֵתִי אֶל מְקוֹם פְּלָנִי אֶלְמוּנִי :

(ד) וַעֲתָה מַה יֵשׁ תַּחַת יָדְךָ חֲמֹשֶׁה לָחֶם תָּנָה בְּיָדִי אוֹ הַנִּמְצָא :

(ה) וַיַּעַן הַכֹּהֵן אֶת דָּוִד וַיֹּאמֶר אֵין לָחֶם חֵל אֶל תַּחַת יָדִי כִּי אִם לָחֶם קִדָּשׁ יֵשׁ אִם נִשְׁמְרוּ הַנְּעָרִים אַךְ מְאֹשָׁה :

(ו) וַיַּעַן דָּוִד אֶת הַכֹּהֵן וַיֹּאמֶר לוֹ כִּי אִם אֲשֶׁה עֲצָרָה לָנוּ כְּתָמוּל שְׁלֹשׁ בְּצִאתִי וַיְהִיו כָּלִי הַנְּעָרִים קִדָּשׁ וְהוּא דָרֶךְ חֵל וְאִף כִּי הַיּוֹם יִקְדָּשׁ בְּכָלִי :

(ז) וַיִּתֵּן לוֹ הַכֹּהֵן קִדָּשׁ כִּי לֹא הָיָה שֵׁם לָחֶם כִּי אִם לָחֶם הַפָּנִים הַמוֹסְרִים מִלִּפְנֵי יְהוָה לְשׁוֹם לָחֶם חֵם בְּיוֹם הַלִּקְחוֹ :

(ח) וְשֵׁם אִישׁ מֵעַבְדֵי שָׂאוּל בְּיוֹם הַהוּא נֶעְצָר לִפְנֵי יְהוָה וַשְּׁמוֹ דָּאָג הָאֲדָמִי אֲבִיר הָרַעִים אֲשֶׁר לְשָׂאוּל :

(ט) וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַחִימֵלֶךְ וַאֲנִי יֵשׁ פֶּה תַּחַת יָדְךָ חֲנִית אוֹ חֶרֶב כִּי גַם חֶרֶבִי וְגַם כָּלִי לֹא לְקַחְתִּי בְּיָדִי כִּי הָיָה דָבַר הַמֶּלֶךְ נְחוּץ :

(י) וַיֹּאמֶר הַכֹּהֵן חֶרֶב גְּלִית הַפְּלִשְׁתִּי אֲשֶׁר הַכִּיתָ בְּעַמֶּק הָאֵלֶּה הִנֵּה הִיא לוֹטָה בְּשִׂמְלַת אַחֲרֵי הָאֶפֶוד אִם אַתָּה תִּקַּח לָךְ קַח כִּי אֵין אַחֲרַת זוֹלָתָה בְּזָה וַיֹּאמֶר דָּוִד אֵין כְּמוֹהָ תִּנְגַּח לִי :

(יא) וַיִּקַּם דָּוִד וַיִּבְרַח בְּיוֹם הַהוּא מִפְּנֵי שָׂאוּל וַיָּבֵא אֶל אַכִּישׁ מֶלֶךְ גֵּת :

(יב) וַיֹּאמְרוּ עַבְדֵי אַכִּישׁ אֵלָיו הֲלוֹא זֶה דָּוִד מֶלֶךְ הָאֲרָץ הֲלוֹא לָזֶה יַעֲנוּ בְּמַחְלוֹת לְאֹמֵר הַכֹּהֵן שָׂאוּל בְּאֶלְפֵו {בְּאֶלְפֵו} וְדוֹד בְּרַבְבְּתוֹ {בְּרַבְבְּתוֹ} :

(יג) וַיִּשָּׂם דָּוִד אֶת הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּלִבּוֹ וַיִּרְא מְאֹד מִפְּנֵי אַכִּישׁ מֶלֶךְ גֵּת :

(יד) וַיִּשְׁנֶן אֶת טַעְמוֹ בְּעִינֵיהֶם וַיִּתְהַלֵּל בְּיָדָם וַיִּתְּנוּ {וַיִּתְּנוּ} עַל דְּלַתוֹת הַשַּׁעַר וַיּוֹרֵד רִירוֹ אֶל זִקְנוֹ :

(טו) וַיֹּאמֶר אַכִּישׁ אֶל עַבְדָּיו הִנֵּה תִרְאוּ אִישׁ מִשְׁתַּגֵּעַ לְמָה תִּבְיֵאוּ אֹתוֹ אֵלַי :

(טז) חֲסֹר מִשְׁגָּעִים אָנִי כִּי הִבַּאתֶם אֶת זֶה לְהַשְׁתַּגֵּעַ עָלַי הֲזֶה יָבוֹא אֶל בֵּיתִי :

פרק כב

- (א) וַיֵּלֶךְ דָּוִד מִשֶׁם וַיִּמְלֹט אֶל מְעַרְת עֲדֵלָם וַיִּשְׁמְעוּ אַחֲיו וְכָל בֵּית אָבִיו וַיִּרְדּוּ אֵלָיו שָׁמָּה :
- (ב) וַיִּתְקַבְּצוּ אֵלָיו כָּל אִישׁ מְצוּק וְכָל אִישׁ אֲשֶׁר לוֹ נֵשֶׂא וְכָל אִישׁ מֵר נָפֶשׁ וַיְהִי עֲלֵיהֶם לְשָׂר וַיְהִיו עִמּוֹ כְּאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ :
- (ג) וַיֵּלֶךְ דָּוִד מִשֶׁם מִצְפָּה מוֹאָב וַיֹּאמֶר אֶל מֶלֶךְ מוֹאָב יָצָא נָא אָבִי וְאִמִּי אִתְּכֶם עַד אֲשֶׁר אָדַע מָה יַעֲשֶׂה לִּי אֱלֹהִים :
- (ד) וַיִּנְחַם אֶת פְּנֵי מֶלֶךְ מוֹאָב וַיֵּשְׁבוּ עִמּוֹ כָּל יְמֵי הַיּוֹת דָּוִד בְּמִצְוֹדָה :
- (ה) וַיֹּאמֶר גַּד הַנְּבִיא אֶל דָּוִד לֹא תֵשֵׁב בְּמִצְוֹדָה לָךְ וּבֵאתָ לָךְ אַרְצָה יְהוּדָה וַיֵּלֶךְ דָּוִד וַיָּבֵא יַעֲר חֶרֶת :
- (ו) וַיִּשְׁמַע שָׂאוּל כִּי נֹדַע דָּוִד וְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר אָתּוֹ וְשָׂאוּל יוֹשֵׁב בְּגִבְעָה תַּחַת הָאֲשֶׁל בְּרֶמֶה וַחֲנִיתוֹ בְּיָדוֹ וְכָל עֲבָדָיו נֹצְבִים עִלָּיו :
- (ז) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל לְעַבְדָּיו הַנּוֹצְבִים עִלָּיו שְׁמְעוּ נָא בְּנֵי יְמִינִי גַם לְכַלְכֶּם יִתֶּן בּוֹ יְשִׁי שְׂדוֹת וְכַרְמִים לְכַלְכֶּם יְשִׁים שְׂרֵי אֲלָפִים וְשְׂרֵי מֵאוֹת :
- (ח) כִּי קִשְׁרֹתֶם בְּלַכֶּם עָלַי וְאִין גְּלָה אֶת אַזְנִי בְּכֶרֶת בְּנֵי עַם בּוֹ יְשִׁי וְאִין חֲלָה מִפֶּס עָלַי וְגִלָּה אֶת אַזְנִי כִּי הַקִּים בְּנֵי אֶת עַבְדֵי עָלַי לְאַרְבַּ בַּיּוֹם הַזֶּה :
- (ט) וַיַּעַן דָּאָג הָאֲדָמִי וְהוּא נָצַב עַל עַבְדֵי שָׂאוּל וַיֹּאמֶר רְאִיתִי אֶת בּוֹ יְשִׁי בָּא נִבְּהָ אֶל אַחִימֶלֶךְ בּוֹ אַחֲטוֹב :
- (י) וַיִּשְׁאַל לוֹ בִּיהִנֶּה וְצִידָה נִתֵּן לוֹ וְאֵת חֶרֶב גְּלִית הַפְּלִשְׁתִּי נִתֵּן לוֹ :
- (יא) וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ לְקַרְא אֶת אַחִימֶלֶךְ בּוֹ אַחֲטוֹב הַכֹּהֵן וְאֵת כָּל בֵּית אָבִיו הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר בְּנִב וַיָּבֵאוּ כָּלֶם אֶל הַמֶּלֶךְ :
- (יב) וַיֹּאמֶר שָׂאוּל שְׁמַע נָא בּוֹ אַחֲטוֹב וַיֹּאמֶר הַנְּנִי אֲדָנִי :
- (יג) וַיֹּאמֶר אֵלָיו { אֵלָיו } שָׂאוּל לָמָּה קִשְׁרֹתֶם עָלַי אֶתְּהָ וּבּוֹ יְשִׁי בְּתִתֶּךָ לוֹ לְחַס וְחֶרֶב וְשָׂאוּל לוֹ בְּאֵלֵהִים לְקוֹם אֵלַי לְאַרְבַּ בַּיּוֹם הַזֶּה :
- (יד) וַיַּעַן אַחִימֶלֶךְ אֶת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר וּמִי בְּכָל עַבְדֵיךָ כְּדוֹד נֶאֱמָן וַחֲתָן הַמֶּלֶךְ וְסָר אֶל מִשְׁמַעְתֶּךָ וַיִּנְכַּד בְּבֵיתְךָ :
- (טו) הַיּוֹם הַחֲלֵתִי לְשָׂאוּל { לְשָׂאָל } לוֹ בְּאֵלֵהִים חֲלִילָה לִּי אֵל יֵשֶׁם הַמֶּלֶךְ בְּעַבְדּוֹ דְּבַר בְּכָל בֵּית אָבִי כִּי לֹא יָדַע עַבְדְּךָ בְּכָל זֹאת דְּבַר קִטָּן אוֹ גְּדוֹל :
- (טז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ מוֹת תָּמוּת אַחִימֶלֶךְ אֶתְּהָ וְכָל בֵּית אָבִיךָ :
- (יז) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְרָצִים הַנּוֹצְבִים עִלָּיו סִבּוּ וְהִמִּיתוּ כַּהֲנֵי יְהוָה כִּי גַם יָדָם עִם דָּוִד וְכִי יָדְעוּ כִּי בִרְחַם הוּא וְלֹא גָלוּ אֶת אַזְנֵנו { אַזְנֵי } וְלֹא אָבּוּ עַבְדֵי הַמֶּלֶךְ לְשַׁלַּח אֶת יָדָם לְפָגַע בְּכַהֲנֵי יְהוָה :
- (יח) וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְדוֹיֵג { לְדוֹאָג } סִבּ אֶתְּהָ וּפְגַע בְּכַהֲנִים וַיִּסַּב דוֹיֵג { דוֹאָג } הָאֲדָמִי וַיִּפְגַּע הוּא בְּכַהֲנִים וַיָּמָת בַּיּוֹם הַהוּא שְׁמָנִים וַחֲמִשָּׁה אִישׁ נִשָּׂא אֶפּוֹד בָּד :
- (יט) וְאֵת נִב עִיר הַכֹּהֲנִים הִכָּה לְפִי חֶרֶב מֵאִישׁ וְעַד אִשָּׁה מֵעוֹלָל וְעַד יוֹנֵק וְשׁוֹר וַחֲמוֹר וְשָׂה לְפִי חֶרֶב :

(כ) וַיִּמְלֹט בֶּן אָחָד לְאַחִימֶלֶךְ בֶּן אַחְטוֹב וַשְּׁמוֹ אַבְיָתָר וַיִּבְרַח אַחֲרַי דָּוִד :

(כא) נִיגַד אַבְיָתָר לְדָוִד כִּי הָרַג שְׂאוּל אֶת כְּהֵנִי יְהוָה :

(כב) וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאַבְיָתָר יַדְעָתִי בַיּוֹם הַהוּא כִּי שָׁם דּוֹיֵג {דּוֹאֵג} הָאָדָמִי כִּי הִגִּד וַיִּגִּד לְשְׂאוּל

אֲנֹכִי סִבֹּתִי בְּכָל נֶפֶשׁ בֵּית אָבִיךָ :

(כג) שָׁבָה אֵתִי אֶל תִּירָא כִּי אֲשֶׁר יִבְקֹשׁ אֶת נַפְשִׁי יִבְקֹשׁ אֶת נַפְשְׁךָ כִּי מִשְׁמֶרֶת אֶתָּה עִמָּדִי :

פרק כג

- (א) וַיִּגְדּוּ לְדָוִד לֵאמֹר הִנֵּה פְּלִשְׁתִּים נִלְחָמִים בְּקַעֲלָה וְהָמָּה שְׂסִים אֶת הַגְּרָנוֹת :
- (ב) וַיִּשְׁאַל דָּוִד בַּיהוָה לֵאמֹר הֲאֵלֶיךָ וְהִפִּיתִי בַּפְּלִשְׁתִּים הֲאֵלֶּה וַיֹּאמֶר יְהוָה אֵל דָּוִד לֵךְ וְהִפִּיתָ בַּפְּלִשְׁתִּים וְהוֹשַׁעְתָּ אֶת קַעֲלָה :
- (ג) וַיֹּאמְרוּ אֲנָשֵׁי דָוִד אֵלָיו הִנֵּה אֲנַחְנוּ פֹּה בַּיהוּדָה יִרְאִים וְאָף כִּי נֵלֵךְ קַעֲלָה אֵל מַעְרֻכֹת פְּלִשְׁתִּים :
- (ד) וַיֹּסֶף עוֹד דָּוִד לִשְׁאֹל בַּיהוָה וַיַּעֲנֶהוּ יְהוָה וַיֹּאמֶר קוּם רֵד קַעֲלָה כִּי אֲנִי נֹתֵן אֶת פְּלִשְׁתִּים בְּיָדְךָ :
- (ה) וַיֵּלֶךְ דָּוִד וְאֲנָשָׁיו {וְאֲנָשָׁיו} קַעֲלָה וַיִּלָּחֶם בַּפְּלִשְׁתִּים וַיִּנְהַג אֶת מַקְנֵיהֶם וַיֵּן בָּהֶם מִכָּה גְדוֹלָה וַיִּשַׁע דָּוִד אֶת יָשָׁבִי קַעֲלָה :
- (ו) וַיְהִי בְּבֹרַח אֲבִיתָר בֶּן אַחִימֶלֶךְ אֵל דָּוִד קַעֲלָה אֶפּוֹד יָרַד בְּיָדוֹ :
- (ז) וַיִּגַּד לְשָׂאוֹל כִּי בָּא דָּוִד קַעֲלָה וַיֹּאמֶר שָׂאוֹל נַפְרֵ אוֹתוֹ אֱלֹהִים בְּיָדִי כִּי נִסְגַּר לְבוֹא בְּעִיר דָּלְתַיִם וּבְרִיחַ :
- (ח) וַיִּשְׁמַע שָׂאוֹל אֶת כָּל הָעַם לְמַלְחָמָה לְרִדֹת קַעֲלָה לְצוֹר אֵל דָּוִד וְאֵל אֲנָשָׁיו :
- (ט) וַיִּדַע דָּוִד כִּי עָלָיו שָׂאוֹל מִחֵרִישׁ הָרָעָה וַיֹּאמֶר אֵל אֲבִיתָר הִכְהֵן הַגִּישָׁה הָאֶפּוֹד :
- (י) וַיֹּאמֶר דָּוִד יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל שְׁמַע שְׁמַע עֲבַדְךָ כִּי מִבִּקְשׁ שָׂאוֹל לְבוֹא אֵל קַעֲלָה לְשַׁחַת לְעִיר בְּעִבּוּרִי :
- (יא) הִיִּסְגַּרְנִי בְּעַלֵי קַעֲלָה בְּיָדוֹ הַיָּרֵד שָׂאוֹל כַּאֲשֶׁר שְׁמַע עֲבַדְךָ יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הֲגַד נָא לְעַבְדְּךָ וַיֹּאמֶר יְהוָה יָרַד :
- (יב) וַיֹּאמֶר דָּוִד הִיִּסְגַּרוּ בְּעַלֵי קַעֲלָה אֹתִי וְאֶת אֲנָשֵׁי בְּיַד שָׂאוֹל וַיֹּאמֶר יְהוָה יִסְגִּירוּ :
- (יג) וַיִּקָּם דָּוִד וְאֲנָשָׁיו כְּשֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ וַיִּצְאוּ מִקַּעֲלָה וַיִּתְּהַלְכוּ בְּאֲשֶׁר יִתְּהַלְכוּ וּלְשָׂאוֹל הֲגַד כִּי נִמְלַט דָּוִד מִקַּעֲלָה וַיִּחַדֵּל לְצֵאתָ :
- (יד) וַיִּשָּׁב דָּוִד בְּמַצְדָּר בְּמַצְדוֹת וַיִּשָּׁב בְּהָר בְּמַדְבַּר זִיף וַיִּבְקֶשְׁהוּ שָׂאוֹל כָּל הַיָּמִים וְלֹא נִתְּנוּ אֱלֹהִים בְּיָדוֹ :
- (טו) וַיִּרְא דָּוִד כִּי יָצָא שָׂאוֹל לְבַקֵּשׁ אֶת נַפְשׁוֹ וְדָוִד בְּמַדְבַּר זִיף בַּחֲרָשָׁה :
- (טז) וַיִּקָּם יְהוֹנָתָן בֶּן שָׂאוֹל וַיֵּלֶךְ אֵל דָּוִד חֲרָשָׁה וַיִּחַזַּק אֶת יָדוֹ בְּאֵלֵהֶם :
- (יז) וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֵל תִּירָא כִּי לֹא תִמָּצָא יָד שָׂאוֹל אָבִי וְאִתָּה תִמְלֹךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְאָנֹכִי אֶהְיֶה לְךָ לְמִשְׁנָה וְגַם שָׂאוֹל אָבִי יָדַע כֵּן :
- (יח) וַיִּכְרַתוּ שְׁנֵיהֶם בְּרִית לִפְנֵי יְהוָה וַיִּשָּׁב דָּוִד בַּחֲרָשָׁה וַיְהוֹנָתָן הָלַךְ לְבֵיתוֹ :
- (יט) וַיַּעֲלוּ זָפִים אֵל שָׂאוֹל הַגְּבַעְתָּה לֵאמֹר הֲלוֹא דָּוִד מִסְתַּתֵּר עִמָּנוּ בְּמַצְדוֹת בַּחֲרָשָׁה בְּגִבְעַת הַחֲכִילָה אֲשֶׁר מִימִין הַיְּשִׁימוֹן :
- (כ) וַעֲתָה לְכָל אֲנֹת נַפְשֶׁךָ הַמְּלֹךְ לְרִדֹת רֵד וְלֹנוּ הִסְגִּירוּ בְּיַד הַמְּלֹךְ :
- (כא) וַיֹּאמֶר שָׂאוֹל בְּרוּכִים אַתֶּם לַיהוָה כִּי חִמַּלְתֶּם עָלַי :

(כב) לכו נא הכינו עוד ודעו וראו את מקומו אשר תהיה רגלו מי ראהו שם כי אמר אלי ערם יערם הוא :

(כג) וראו ודעו מכל המחבאים אשר יתחבא שם ושבתם אלי אל נכון והלכתי אתכם והיה אם ישנו בארץ וחפשתי אתו בכל אלפי יהודה :

(כד) ויקומו וילכו זיפה לפני שאול ודוד ואנשיו במדבר מעון בערבה אל ימין הישימון :
(כה) וילך שאול ואנשיו לבקש ויגדו לדוד וירד הסלע וישב במדבר מעון וישמע שאול וירדף אחרי דוד מדבר מעון :

(כו) וילך שאול מצד ההר מזה ודוד ואנשיו מצד ההר מזה ויהי דוד נחפו ללכת מפני שאול ושאול ואנשיו עטרים אל דוד ואל אנשיו לתפשם :

(כז) ומלאך בא אל שאול לאמר מהרה ולכה כי פשטו פלשתים על הארץ :
(כח) וישב שאול מרדף אחרי דוד וילך לקראת פלשתים על כן קראו למקום ההוא סלע המחלקות :

(כט) ויעל דוד משם וישב במצדות עין גדי :

פרק כז

- (א) ויהי כאשר שב שאול מאחרי פלשתים ויגדו לו לאמר הנה דוד במדבר עין גדי :
- (ב) וישח שאול שלשת אלפים איש בחור מכל ישראל וילך לבקש את דוד ואנשיו על פני צורי היעלים :
- (ג) ויבא אל גדרות הצאן על הדרך ושם מערה ויבא שאול להסך את רגליו ודוד ואנשיו בזרזתי המערה ישבים :
- (ד) ויאמרו אנשי דוד אליו הנה היום אשר אמר יהוה אליך הנה אנכי נתן את איבך {איבך} בידך ועשית לו כאשר יטב בעיניך ויקם דוד ויכרת את כנף המעיל אשר לשאול בלט :
- (ה) ויהי אחרי כן וינז לב דוד אתו על אשר כרת את כנף אשר לשאול :
- (ו) ויאמר לאנשיו חלילה לי מיהוה אם אעשה את הדבר הזה לאדני למשיח יהוה לשלח ידי בו כי משיח יהוה הוא :
- (ז) וישסע דוד את אנשיו בדברים ולא נתנם לקום אל שאול ושאול קם מהמערה וילך בדרך :
- (ח) ויקם דוד אחרי כן ויצא מן המערה {מהמערה} ויקרא אחרי שאול לאמר אדני המלך ויבט שאול אחריו ויקד דוד אפים ארצה וישתחו :
- (ט) ויאמר דוד לשאול למה תשמע את דברי אדם לאמר הנה דוד מבקש רעתך :
- (י) הנה היום הזה ראו עיניך את אשר נתנך יהוה היום בידי במערה ואמר להרגך ותחס עלך ואמר לא אשלח ידי באדני כי משיח יהוה הוא :
- (יא) ואבי ראה גם ראה את כנף מעילך בידי כי בכרתי את כנף מעילך ולא הרגתיך דע וראה כי אין בידי רעה ופשע ולא חטאתי לך ואתה צדה את נפשי לקחתה :
- (יב) ישפט יהוה ביני ובינך ונקמני יהוה ממך וידי לא תהיה בך :
- (יג) כאשר יאמר משל הקדמני מרשעים יצא רשע וידי לא תהיה בך :
- (יד) אחרי מי יצא מלך ישראל אחרי מי אתה רדף אחרי כלב מת אחרי פרעש אחד :
- (טו) והנה יהוה לדנו ושפט ביני ובינך ויכר ויכר את ריבי וישפטי מידך :
- (טז) ויהי ככלות דוד לדבר את הדברים האלה אל שאול ויאמר שאול הקלך זה בני דוד וישא שאול קלו ויבך :
- (יז) ויאמר אל דוד צדיק אתה ממני כי אתה גמלתני הטובה ואני גמלתך הרעה :
- (יח) ואת {ואתה} הגדת היום את אשר עשיתה אתי טובה את אשר סגרני יהוה בידך ולא הרגתיני :
- (יט) וכי ימצא איש את איבו ושלחו בדרך טובה ויהנה ישלמן טובה תחת היום הזה אשר עשיתה לי :
- (כ) ועתה הנה ידעתי כי מלך תמלודך וקמה בידך ממלכת ישראל :
- (כא) ועתה השבעה לי ביהוה אם תכרית את זרעי אחרי ואם תשמיד את שמי מבית אבי :
- (כב) וישבע דוד לשאול וילך שאול אל ביתו ודוד ואנשיו עלו על המצודה :

פרק כה

(א) וַיָּמָת שְׁמוּאֵל וַיִּקְבְּצוּ כָּל יִשְׂרָאֵל וַיִּסְפְּדוּ לוֹ וַיִּקְבְּרֵהוּ בְּבֵיתוֹ בְּרָמָה וַיִּקַּם דָּוִד וַיֵּרָד אֶל מְדִבֶּר פָּאָרֹן :

(ב) וַאִישׁ בְּמַעוֹן וּמַעֲשָׂהוּ בַּכְּרָמֶל וְהָאִישׁ גְּדוֹל מְאֹד וְלוֹ צֶאֱן שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים וְאַלְף עֲזִים וַיְהִי בְּגֹזֹ אֶת צֵאֲנוֹ בַּכְּרָמֶל :

(ג) וְשֵׁם הָאִישׁ נָבָל וְשֵׁם אִשְׁתּוֹ אַבְגַּיִל וְהָאִשָּׁה טוֹבַת שְׂכָל וַיִּפֹּת תֹּאֵר וְהָאִישׁ קָשָׁה וְרַע מַעֲלָלִים וְהוּא כָּלְבוֹ {כְּלָבִי} :

(ד) וַיִּשְׁמַע דָּוִד בַּמְדִּבֶּר כִּי גִזָּז נָבָל אֶת צֵאֲנוֹ :

(ה) וַיִּשְׁלַח דָּוִד עֲשָׂרָה נְעָרִים וַיֹּאמְרוּ דָּוִד לְנְעָרִים עֲלוּ כְרַמְלָה וּבִאתֶם אֶל נָבָל וּשְׂאֲלֶתֶם לוֹ בְּשֵׁמִי לְשָׁלוֹם :

(ו) וַאֲמַרְתֶּם כִּי לַחִי וְאַתָּה שָׁלוֹם וּבֵיתְךָ שָׁלוֹם וְכֹל אֲשֶׁר לְךָ שָׁלוֹם :

(ז) וְעַתָּה שְׁמַעְתִּי כִּי גִזְזִים לְךָ עַתָּה הָרָעִים אֲשֶׁר לְךָ הֵיוּ עִמָּנוּ לֹא הִכְלַמְנוּם וְלֹא נִפְקַד לָהֶם מְאוּמָה כָּל יְמֵי הַיּוֹתֶם בַּכְּרָמֶל :

(ח) שְׁאֵל אֶת נְעָרֶיךָ וַיִּגִּידוּ לְךָ וַיִּמְצְאוּ הַנְּעָרִים חֵן בְּעֵינֶיךָ כִּי עַל יוֹם טוֹב בָּנּוּ {בָּאֲנוּ} תְּנֶה נָא אֶת אֲשֶׁר תִּמְצָא יָדְךָ לְעַבְדֶּיךָ וּלְבָנֶיךָ לְדָוִד :

(ט) וַיָּבֵאוּ נְעָרֵי דָוִד וַיַּדְּבֵרוּ אֶל נָבָל כְּכֹל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּשֵׁם דָּוִד וַיִּנּוּחוּ :

(י) וַיַּעַן נָבָל אֶת עַבְדֵי דָוִד וַיֹּאמְרוּ מִי דָוִד וּמִי בֶן יִשָּׁי הַיּוֹם רַבּוֹ עַבְדִּים הַמִּתְפָּרְצִים אִישׁ מִפְּנֵי אֲדָנָיו :

(יא) וּלְקַחְתִּי אֶת לַחֲמִי וְאֶת מִימִי וְאֶת טַבַּחְתִּי אֲשֶׁר טַבַּחְתִּי לְגִזְזֵי וְנִתַּתִּי לְאֲנָשִׁים אֲשֶׁר לֹא יָדַעְתִּי אִי מִזֶּה הֵמָּה :

(יב) וַיַּהֲפֹכוּ נְעָרֵי דָוִד לְדַרְכָּם וַיָּשֻׁבוּ וַיָּבֵאוּ וַיִּגִּדוּ לוֹ כְּכֹל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה :

(יג) וַיֹּאמְרוּ דָוִד לְאֲנָשָׁיו חָגְרוּ אִישׁ אֶת חַרְבּוֹ וַיַּחְגְּרוּ אִישׁ אֶת חַרְבּוֹ וַיַּחְגְּרוּ גַם דָּוִד אֶת חַרְבּוֹ וַיַּעֲלוּ אַחֲרָי דָּוִד כְּאַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ וּמֵאֲתִים יָשֻׁבוּ עַל הַכְּלִים :

(יד) וּלְאַבְיָגַיִל אִשְׁתּוֹ נָבָל הִגִּיד נַעַר אֶחָד מֵהַנְּעָרִים לֵאמֹר הִנֵּה שָׁלַח דָּוִד מִלְּאָכִים מִהַמְדַּבֵּר לְבָרַךְ אֶת אֲדָנָינוּ וַיַּעַט בָּהֶם :

(טו) וְהָאֲנָשִׁים טָבִים לָנוּ מְאֹד וְלֹא הִכְלַמְנוּ וְלֹא פָקְדָנוּ מְאוּמָה כָּל יְמֵי הַתְּהַלְכָנוּ אִתָּם בְּהַיּוֹתֵנוּ בַשָּׂדֶה :

(טז) חוֹמָה הִיוּ עִלְיָנוּ גַם לִילָה גַם יוֹמָם כָּל יְמֵי הַיּוֹתֵנוּ עִמָּם רָעִים הַצֵּאֵן :

(יז) וְעַתָּה דַּעֲי וּרְאִי מַה תַּעֲשִׂי כִּי כָלְתָה הַרְעָה אֶל אֲדָנָינוּ וְעַל כָּל בֵּיתוֹ וְהוּא בֶן בְּלִיעַל מְדַבֵּר אֲלָיו :

(יח) וַתִּמְהַר אַבְוִגַּיִל {אַבְיָגַיִל} וַתִּקַּח מֵאֲתִים לֶחֶם וּשְׁנַיִם נֶבֶלִי יַיִן וְחֶמֶשׁ צֵאֵן עֲשׂוּיֹת {עֲשׂוּיֹת} וְחֶמֶשׁ סָאִים קָלִי וּמָאָה צִמְקִים וּמֵאֲתִים דְּבִלִים וַתִּשֶׂם עַל הַחֲמָרִים :

(יט) וַתֹּאמֶר לְנְעָרֶיהָ עֲבְרוּ לִפְנֵי הַנְּיָי אַחֲרֵיכֶם בָּאָה וּלְאִשָּׁה נָבָל לֹא הִגִּידָה :

(כ) והינה היא רכבת על החמור וירדת בסתר ההר והינה דוד ואנשיו ירדו לקראתה ותפגש אתם :

(כא) ודוד אמר אך לשקר שמרתי את כל אשר לזה במדבר ולא נפקד מפל אשר לו מאומה וישב לי רעה תחת טובה :

(כב) כה יעשה אלהים לאיבי דוד וכה יסיף אם אשאיר מפל אשר לו עד הבקר משתין בקיר :

(כג) ותרא אביגיל את דוד ותמהר ותחד מעל החמור ותפל לאפי דוד על פניה ותשתחו ארץ :

(כד) ותפל על רגליו ותאמר בי אני אדני העון ותדבר נא אמתך באזניך ושמע את דברי אמתך :

(כה) אל נא ישים אדני את לבו אל איש הבליעל הזה על נבל כי כשמו כן הוא נבל שמו ונבלה עמו ואני אמתך לא ראיתי את נערי אדני אשר שלחת :

(כו) ועתה אדני חי יהוה וחי נפשך אשר מנעך יהוה מבוא בדמים והושע ידך ועתה יהיו כנבל איביך והמבקשים אל אדני רעה :

(כז) ועתה הברכה הזאת אשר הביא שפחתך לאדני ונתנה לנערים המתהלכים ברגלי אדני :

(כח) שא נא לפשע אמתך כי עשה יעשה יהוה לאדני בית נאמן כי מלחמות יהוה אדני נלחם ורעה לא תמצא בך מימך :

(כט) ויקם אדם לרדףך ולבקש את נפשך והיתה נפש אדני צרוכה בצרור החיים את יהוה אלהיך ואת נפש איביך יקלענה בתוך כף הקלע :

(ל) והינה כי יעשה יהוה לאדני ככל אשר דבר את הטובה עליך וצונך לנגיד על ישראל :

(לא) ולא תהיה זאת לך לפוקה ולמכשול לב לאדני ולשפך דם חנם ולהושיע אדני לו והיטב יהוה לאדני וזכרת את אמתך :

(לב) ויאמר דוד לאביגל ברוך יהוה אלהי ישראל אשר שלחך היום הזה לקראתי :

(לג) וברוך טעמך וברוכה את אשר פלתני היום הזה מבוא בדמים והשע ידי לי :

(לד) ואולם חי יהוה אלהי ישראל אשר מנעני מהרע אתך כי לולי מהרת ותבאתי { ותבאת } לקראתי כי אם נותר לנבל עד אור הבקר משתין בקיר :

(לה) ויקח דוד מידה את אשר הביאה לו וקה אמר עלי לשלום לביתך ראי שמעתי בקולך ואשא פניך :

(לו) ותבא אביגיל אל נבל והנה לו משתה בביתו כמשתה המלך ולב נבל טוב עליו והוא שכר עד מאד ולא הגידה לו דבר קטן וגדול עד אור הבקר :

(לז) ויהי בבקר בצאת היין מנבל ותגד לו אשתו את הדברים האלה וימת לבו בקרבו והוא היה לאבן :

(לח) ויהי כעשרת הימים ויגף יהוה את נבל וימת :

(לט) וישמע דוד כי מת נבל ויאמר ברוך יהוה אשר רב את ריב חרפתי מיד נבל ואת עבדו חשך מרעה ואת רעת נבל השיב יהוה בראשו וישלח דוד וידבר באביגיל לקחתה לו לאשה :

(מ) וַיָּבֹאוּ עֲבָדֵי דָוִד אֶל אַבְיָגַיִל הַכַּרְמֶלֶה וַיְדַבְּרוּ אֵלֶיהָ לֵאמֹר דָּוִד שְׁלַחְנוּ אֵלֶיךָ לְקַחְתֶּךָ לֹו
לְאִשָּׁה :

(מא) וַתִּקַּם וַתִּשְׁתַּחֲוֶה אֶפְיִים אֶרְצָה וַתֹּאמֶר הִנֵּה אֲמַתְךָ לְשִׁפְחָה לְרַחֵץ רַגְלֵי עֲבָדֵי אֲדֹנָי :

(מב) וַתִּמְהַר וַתִּקַּם אַבְיָגַיִל וַתִּרְכַּב עַל הַחֲמֹר וַחֲמֹשׁ נִעְרָתֶיהָ הֵחֵלְכוּ לְרַגְלָהּ וַתֵּלֶךְ אַחֲרָי
מִלְּאַכֵי דָוִד וַתְּהִי לוֹ לְאִשָּׁה :

(מג) וְאֵת אַחֲיִנֵּעַם לָקַח דָּוִד מִיִּזְרְעֵאל וַתִּהְיֶינָּה גַם שְׁתֵּיהֶן לוֹ לְנָשִׁים :

(מד) וְשֹׂאִיל נָתַן אֶת מִיכַל בִּתּוֹ אִשְׁתֵּי דָוִד לְפִלְטִי בֶן לִישׁ אֲשֶׁר מִגְּלִים :

פרק כו

(א) וַיְבֹאוּ הַזְּפִים אֶל שְׁאוּל הַגִּבְעָתָה לֵאמֹר הֲלוֹא דָוִד מִסִּתְּפֵר בְּגִבְעַת הַחֲכִילָה עַל פְּנֵי הַיְשִׁימֹן:

(ב) וַיִּקָּם שְׁאוּל וַיֵּרֶד אֶל מַדְבַּר זִיף וְאֹתוֹ שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אִישׁ בְּחוּרֵי יִשְׂרָאֵל לְבַקֵּשׁ אֶת דָּוִד בְּמַדְבַּר זִיף:

(ג) וַיַּחֲנוּ שְׁאוּל בְּגִבְעַת הַחֲכִילָה אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הַיְשִׁימֹן עַל הַדָּרֶךְ וְדָוִד יָשָׁב בְּמַדְבַּר וַיֵּרָא כִּי בָּא שְׁאוּל אַחֲרָיו הַמַּדְבָּרָה:

(ד) וַיִּשְׁלַח דָּוִד מְרַגְלִים וַיֵּדַע כִּי בָּא שְׁאוּל אֶל נָכוֹן:

(ה) וַיִּקָּם דָּוִד וַיָּבֵא אֶל הַמָּקוֹם אֲשֶׁר חָנָה שָׁם שְׁאוּל וַיֵּרָא דָּוִד אֶת הַמָּקוֹם אֲשֶׁר שָׁכַב שָׁם שְׁאוּל וְאַבְנֵר בֶּן נֵר שָׂר צָבָאוֹ וְשְׁאוּל שָׁכַב בְּמַעְגַל וְהָעַם חָנִים סְבִיבֹתָיו {סְבִיבֹתָיו}:

(ו) וַיַּעַן דָּוִד וַיֹּאמֶר אֶל אַחִימֶלֶךְ הַחֲתִי וְאֶל אַבִּישִׁי בֶן צְרוּיָה אַחִי יוֹאֵב לֵאמֹר מִי יָרַד אִתִּי אֶל שְׁאוּל אֶל הַמַּחֲנֶה וַיֹּאמֶר אַבִּישִׁי אֲנִי אֲרַד עִמָּךְ:

(ז) וַיָּבֵא דָּוִד וְאַבִּישִׁי אֶל הָעָם לִילָה וְהָיָה שְׁאוּל שָׁכַב יָשׁוּן בְּמַעְגַל וְחֲנִיתוֹ מְעוּכָה בְּאֶרֶץ מְרֹאשֹׁתָיו {מְרֹאשֹׁתָיו} וְאַבְנֵר וְהָעַם שָׁכְבִים סְבִיבֹתָיו {סְבִיבֹתָיו}:

(ח) וַיֹּאמֶר אַבִּישִׁי אֶל דָּוִד סֶגֶר אֱלֹהִים הַיּוֹם אֵת אֵיבֶךְ בְּיַדְךָ וְעַתָּה אֲפָנּוּ נָא בַּחֲנִית וּבְאֶרֶץ פְּעַם אַחַת וְלֹא אֲשַׁנֶּה לּוֹ:

(ט) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אַבִּישִׁי אַל תִּשְׁחַתְּהוּ כִּי מִי שְׁלַח יָדוֹ בְּמִשִּׁיחַ יְהוָה וְנִקְּחָה:

(י) וַיֹּאמֶר דָּוִד חִי יְהוָה כִּי אִם יְהוָה יִגְפָּנּוּ אוֹ יוֹמוֹ יָבֹא וּמָת אוֹ בַּמִּלְחָמָה יֵרֶד וְנִסְפָּה:

(יא) חֲלִילָה לִי מִיְהוָה מִשְׁלַח יָדִי בְּמִשִּׁיחַ יְהוָה וְעַתָּה קַח נָא אֶת הַחֲנִית אֲשֶׁר מְרֹאשֹׁתָיו {מְרֹאשֹׁתָיו} וְאֵת צַפַּחַת הַמַּיִם וְנִלְכְּהָ לָנוּ:

(יב) וַיִּקַּח דָּוִד אֶת הַחֲנִית וְאֵת צַפַּחַת הַמַּיִם מְרֹאשֹׁתַי שְׁאוּל וַיִּלְכּוּ לָהֶם וְאִין רָאָה וְאִין יוֹדַע וְאִין מְקִיץ כִּי כָלֵם יִשְׁנִים כִּי תִרְדָּמַת יְהוָה נִפְלָה עֲלֵיהֶם:

(יג) וַיַּעֲבֵר דָּוִד הָעֵבֶר וַיַּעֲמֵד עַל רֹאשׁ הַהָר מְרַחֵק רַב הַמָּקוֹם בְּיַנְיָהִם:

(יד) וַיִּקְרָא דָּוִד אֶל הָעָם וְאֶל אַבְנֵר בֶּן נֵר לֵאמֹר הֲלוֹא תַעֲנֶה אַבְנֵר וַיַּעַן אַבְנֵר וַיֹּאמֶר מִי אַתָּה קְרֹאת אֶל הַמֶּלֶךְ:

(טו) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אַבְנֵר הֲלוֹא אִישׁ אַתָּה וּמִי כְמוֹךָ בְּיִשְׂרָאֵל וְלָמָּה לֹא שָׁמַרְתָּ אֶל אֲדֹנָיִךְ הַמֶּלֶךְ כִּי בָּא אֶחָד הָעָם לְהַשְׁחִית אֶת הַמֶּלֶךְ אֲדֹנָיִךְ:

(טז) לֹא טוֹב הַדְּבָר הַזֶּה אֲשֶׁר עָשִׂיתָ חִי יְהוָה כִּי בָנִי מוֹת אַתָּם אֲשֶׁר לֹא שָׁמַרְתֶּם עַל אֲדֹנֵיכֶם עַל מְשִׁיחַ יְהוָה וְעַתָּה רָאָה אִי חֲנִית הַמֶּלֶךְ וְאֵת צַפַּחַת הַמַּיִם אֲשֶׁר מְרֹאשֹׁתָיו {מְרֹאשֹׁתָיו}:

(יז) וַיִּכַּר שְׁאוּל אֶת קוֹל דָּוִד וַיֹּאמֶר הַקּוֹלֶךְ זֶה בְּנִי דָּוִד וַיֹּאמֶר דָּוִד קוֹלִי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ:

(יח) וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶה אֲדֹנָי רִדְף אַחֲרַי עֲבָדוֹ כִּי מָה עָשִׂיתִי וּמָה בָּנִדִי רָעָה:

(יט) וְעַתָּה יִשְׁמַע נָא אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אֵת דְּבָרֵי עֲבָדוֹ אִם יְהוָה הִסִּיתְךָ בִּי יָרַח מִנְּחָה וְאִם בְּנִי הָאָדָם אַרְוִרִים הֵם לִפְנֵי יְהוָה כִּי גִרְשׁוּנֵי הַיּוֹם מֵהַסִּתְּפַח בְּנַחֲלַת יְהוָה לֵאמֹר לֵךְ עֲבַד אֱלֹהִים אַחֲרַיִם:

(כ) ועתה אל יפל דמי ארצה מנגד פני יהוה כי יצא מלך ישראל לבקש את פרעש אחד כאשר ירדף הקרא בהרים :

(כא) ויאמר שאול חטאתי שוב בני דוד כי לא ארע לך עוד תחת אשר יקרה נפשי בעיניך היום הנה הנה הספלתני ואשגה הרבה מאד :

(כב) ויען דוד ויאמר הנה החנית { חנית } המלך ויעבר אחד מהנערים ויקחה :

(כג) ויהוה ישיב לאיש את צדקתו ואת אמתו אשר נתנד יהוה היום ביד ולא אביתי לשלח ידי במשיח יהוה :

(כד) והנה כאשר גדלה נפשך היום הנה בעיני כן תגדל נפשי בעיני יהוה ויצלני מכל צרה :

(כה) ויאמר שאול אל דוד ברוך אתה בני דוד גם עשה תעשה וגם יכל תוכל וילך דוד לדרכו ושאול שב למקומו :

פרק כז

- (א) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל לְבָבוֹ עֲתֵה אֶסְפָּה יוֹם אֶחָד בַּיּוֹם שְׂאוֹל אִין לִי טוֹב כִּי הַמַּלְטָה אֶמְלֹט אֶל אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים וְנוֹאֵשׁ מִמֶּנִּי שְׂאוֹל לְבַקְשֵׁנִי עוֹד בְּכָל גְּבוּל יִשְׂרָאֵל וְנִמְלַטְתִּי מִיָּדוֹ :
- (ב) וַיִּקַּם דָּוִד וַיַּעֲבֹר הוּא וְשֵׁשׁ מֵאוֹת אִישׁ אֲשֶׁר עִמּוֹ אֶל אַכִּישׁ בֶּן מְעוֹד מֶלֶךְ גֵּת :
- (ג) וַיָּשֶׁב דָּוִד עִם אַכִּישׁ בְּגֵת הוּא וְאַנְשָׁיו אִישׁ וּבֵיתוֹ דָּוִד וְשִׁתֵּי נָשָׁיו אַחִינֹעַם הַיִּזְרְעֵאלִית וְאַבִּיגַיִל אִשְׁתׁ נָבָל הַכַּרְמֶלִית :
- (ד) וַיִּגַּד לְשָׂאוֹל כִּי בָרַח דָּוִד גֵּת וְלֹא יוֹסֵף {יִסֹּף} עוֹד לְבַקְשׁוֹ :
- (ה) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אַכִּישׁ אִם נָא מִצָּאתִי חַן בְּעֵינֶיךָ יִתְּנֵנוּ לִי מְקוֹם בְּאַחַת עָרֵי הַשְּׂדֵה וְאֲשַׁבָּה שָׁם וְלָמָּה יָשֶׁב עַבְדְּךָ בְּעִיר הַמַּמְלָכָה עִמָּךְ :
- (ו) וַיִּתֵּן לוֹ אַכִּישׁ בַּיּוֹם הַהוּא אֶת צִקְלָג לְכֹן הִיְתָה צִקְלָג לְמַלְכֵי יְהוּדָה עַד הַיּוֹם הַזֶּה :
- (ז) וַיְהִי מִסָּפֶר הַיָּמִים אֲשֶׁר יָשֶׁב דָּוִד בַּשְּׂדֵה פְּלִשְׁתִּים יָמִים וְאַרְבָּעָה חֳדָשִׁים :
- (ח) וַיַּעַל דָּוִד וְאַנְשָׁיו וַיִּפְשְׁטוּ אֶל הַגִּשּׁוּרִי וְחַגְרֹזִי {וְחַגְרֹזִי} וְהַעֲמַלְקִי כִּי הִנֵּה יֵשְׁבוֹת הָאֶרֶץ אֲשֶׁר מֵעוֹלָם בּוֹאֵךְ שׁוֹרָה וְעַד אֶרֶץ מִצְרָיִם :
- (ט) וְהִכָּה דָּוִד אֶת הָאֶרֶץ וְלֹא יִחַיָּה אִישׁ וְאִשָּׁה וְלָקַח צֹאן וּבָקָר וְחֲמֹרִים וְגַמְלִים וּבְגָדִים וַיָּשֶׁב וַיָּבֵא אֶל אַכִּישׁ :
- (י) וַיֹּאמֶר אַכִּישׁ אֶל פְּשֻׁטָתָם הַיּוֹם וַיֹּאמֶר דָּוִד עַל נֶגְב׃ יְהוּדָה וְעַל נֶגְב׃ הַיִּרְחֻמָּאֵלִי וְאֶל נֶגְב׃ הַקִּינִי :
- (יא) וְאִישׁ וְאִשָּׁה לֹא יִחַיָּה דָּוִד לְהַבִּיא גֵת לְאֹמֶר פֶּן יִגְדוּ עֲלֵינוּ לְאֹמֶר כֹּה עָשָׂה דָּוִד וְכֹה מִשְׁפָּטוֹ כָּל הַיָּמִים אֲשֶׁר יָשֶׁב בַּשְּׂדֵה פְּלִשְׁתִּים :
- (יב) וַיֹּאמֶן אַכִּישׁ בְּדָוִד לְאֹמֶר הַבָּאֵשׁ הַבְּאִישׁ בְּעִמּוֹ בְּיִשְׂרָאֵל וְהָיָה לִי לְעֶבֶד עוֹלָם :

פרק כח

- (א) ויהי בימים ההם ויקבצו פלשתים את מחניהם לצבא להלחם בישראל ויאמר אכיש אל דוד ידע תדע כי אתי תצא במחנה אתה ואנשיך :
- (ב) ויאמר דוד אל אכיש לכן אתה תדע את אשר יעשה עבדך ויאמר אכיש אל דוד לכן שמר לראשי אשימך כל הימים :
- (ג) ושמואל מת ויספדו לו כל ישראל ויקברוהו ברמה ובעירו ושאול הסיר האבות ואת הידענים מהארץ :
- (ד) ויקבצו פלשתים ויבאו ויחנו בשינים ויקבץ שאול את כל ישראל ויחנו בגלבע :
- (ה) וירא שאול את מחנה פלשתים וירא ויחרד לבו מאד :
- (ו) וישאל שאול ביהוה ולא ענהו ולא ענהו גם בחלמות גם באורים גם בנביאים :
- (ז) ויאמר שאול לעבדיו בקשו לי אשת בעלת אוב ואלכה אליה ואדרשה בה ויאמרו עבדיו אליו הנה אשת בעלת אוב בעין דור :
- (ח) ויתחפש שאול וילבש בגדים אחרים וילך הוא וישני אנשים עמו ויבאו אל האשה לילה ויאמר קסומי {קסמי} נא לי באוב והעלי לי את אשר אמר אליך :
- (ט) ותאמר האשה אליו הנה אתה ידעת את אשר עשה שאול אשר הכרית את האבות ואת הידעני מן הארץ ולמה אתה מתנקש בנפשי להמיתני :
- (י) וישבע לה שאול ביהוה לאמר חי יהוה אם יקרך עון בדבר הזה :
- (יא) ותאמר האשה את מי אעלה לך ויאמר את שמואל העלי לי :
- (יב) ותרא האשה את שמואל ותזעק בקול גדול ותאמר האשה אל שאול לאמר למה רמיתני ואתה שאול :
- (יג) ויאמר לה המלך אל תיראי כי מה ראית ותאמר האשה אל שאול אלהים ראיתי עלים מן הארץ :
- (יד) ויאמר לה מה תארו ותאמר איש זקן עלה והוא עטה מעיל וידע שאול כי שמואל הוא ויקד אפים ארצה וישתחו :
- (טו) ויאמר שמואל אל שאול למה הרגזתני להעלות אתי ויאמר שאול צר לי מאד ופלשתים נלחמים בי ואלהים סר מעלי ולא ענני עוד גם בנד הנביאים גם בחלמות ואקרא לך להודיעני מה אעשה :
- (טז) ויאמר שמואל ולמה תשאלני ויהוה סר מעליך ויהי ערך :
- (יז) ויעש יהוה לו כאשר דבר בנדי ויקרע יהוה את הממלכה מידיך ויתנה לרעך לדוד :
- (יח) כאשר לא שמעת בקול יהוה ולא עשית חרון אפו בעמלק על כן הדבר הזה עשה לך יהוה היום הזה :
- (יט) ויתן יהוה גם את ישראל עמך ביד פלשתים ומחר אתה ובניך עמי גם את מחנה ישראל ויתן יהוה ביד פלשתים :

(כ) וַיִּמְהַר שְׂאוּל וַיִּפֹּל מֵלֵא קוֹמְתוֹ אַרְצָה וַיֵּרָא מֵאֵד מִדְּבָרֵי שְׂמוּאֵל גַּם כֹּחַ לֹא הָיָה בּוֹ כִּי לֹא אָכַל לֶחֶם כָּל הַיּוֹם וְכָל הַלַּיְלָה :

(כא) וַתָּבוֹא הָאִשָּׁה אֶל שְׂאוּל וַתֵּרָא כִּי נִבְהַל מֵאֵד וַתֹּאמֶר אֵלָיו הֲנִי שְׂמֵעָה שְׂפָחוֹתְךָ בְּקוֹלְךָ וְאִשִּׁים נִפְשֵׁי בְּכַפִּי וְאֲשִׁמַּע אֶת דְּבָרֶיךָ אֲשֶׁר דִּבַּרְתָּ אֵלָי :

(כב) וַעֲתָה שְׁמַע נָא גַם אֶתָּה בְּקוֹל שְׂפָחוֹתְךָ וְאֲשַׁמָּה לְפָנֶיךָ פֶּת לֶחֶם וְאֶכֹּל וַיְהִי בֵּן כֹּחַ כִּי תֵלֵךְ בְּדָרְךָ :

(כג) וַיִּמְאֵן וַיֹּאמֶר לֹא אֲכַל וַיִּפְרָצוּ בּוֹ עֲבָדָיו וְגַם הָאִשָּׁה וַיִּשְׁמַע לְקֹלָם וַיֵּקֶם מִהָאָרֶץ וַיֵּשֶׁב אֶל הַמִּטָּה :

(כד) וְלֹאִשָּׁה עֶגְל מֵרֶבֶק בְּבֵית נַתַּנְהָר וַתִּזְבַּחַהּוּ וַתִּקַּח קֶמַח וַתִּלְשׁ וַתִּתְּנָהּוּ מִצוֹת :

(כה) וַתִּגַּשׁ לִפְנֵי שְׂאוּל וְלִפְנֵי עֲבָדָיו וַיֹּאכְלוּ וַיִּקְמוּ וַיֵּלְכוּ בַּלַּיְלָה הַהוּא :

פרק כט

- (א) וַיִּקְבְּצוּ פְּלִשְׁתִּים אֶת כָּל מַחְנֵיהֶם אֶפְקָה וַיִּשְׂרָאֵל חֲנִים בַּעֲיֵן אֲשֶׁר בְּיִזְרְעֵאל :
- (ב) וְסַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים עֲבָרִים לְמֵאוֹת וּלְאַלְפִים וְדָוִד וְאַנְשָׁיו עֲבָרִים בְּאַחֲרָנָה עִם אַכִּישׁ :
- (ג) וַיֹּאמְרוּ שָׂרֵי פְּלִשְׁתִּים מָה הָעֲבָרִים הָאֵלֶּה וַיֹּאמֶר אַכִּישׁ אֶל שָׂרֵי פְּלִשְׁתִּים הֲלוֹא זֶה דָּוִד עֶבֶד שְׂאוּל מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר הָיָה אֵתִי זֶה יָמִים אִו זֶה שָׁנִים וְלֹא מִצְאָתִי בּוֹ מְאוּמָה מִיּוֹם נָפְלוֹ עַד הַיּוֹם הַזֶּה :
- (ד) וַיִּקְצְפוּ עָלָיו שָׂרֵי פְּלִשְׁתִּים וַיֹּאמְרוּ לוֹ שָׂרֵי פְּלִשְׁתִּים הֲשֵׁב אֶת הָאִישׁ וַיֵּשֶׁב אֶל מְקוֹמוֹ אֲשֶׁר הִפְקַדְתּוֹ שֵׁם וְלֹא יֵרֵד עִמָּנוּ בַּמִּלְחָמָה וְלֹא יִהְיֶה לָּנוּ לְשֹׁטֵן בַּמִּלְחָמָה וּבַמָּה יִתְרַצֶּה זֶה אֶל אֲדֹנָיו הֲלוֹא בְּרָאשֵׁי הָאֲנָשִׁים הָהֵם :
- (ה) הֲלוֹא זֶה דָּוִד אֲשֶׁר יַעֲנוּ לוֹ בַּמַּחְלוֹת לֵאמֹר הֲכֵה שְׂאוּל בְּאַלְפָיו וְדָוִד בְּרַבְבָּתּוֹ { בְּרַבְבָּתִּיו } :
- (ו) וַיִּקְרָא אַכִּישׁ אֶל דָּוִד וַיֹּאמֶר אֵלָיו חִי יְהוָה כִּי יִשֶׁר אֶתָּה וְטוֹב בְּעֵינַי צִאתְךָ וּבֵאתְךָ אֵתִי בַּמַּחֲנֶה כִּי לֹא מִצְאָתִי בְּךָ רָעָה מִיּוֹם בֵּאתְךָ אֵלַי עַד הַיּוֹם הַזֶּה וּבְעֵינַי הִסְרַנְתִּים לֹא טוֹב אֶתָּה :
- (ז) וְעַתָּה שׁוּב וְלֵךְ בְּשָׁלוֹם וְלֹא תַעֲשֶׂה רָע בְּעֵינַי סַרְנֵי פְּלִשְׁתִּים :
- (ח) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל אַכִּישׁ כִּי מָה עָשִׂיתִי וּמָה מִצְאָתְךָ בְּעַבְדְּךָ מִיּוֹם אֲשֶׁר הֵייתִי לְפָנֶיךָ עַד הַיּוֹם הַזֶּה כִּי לֹא אָבוֹא וְנִלְחַמְתִּי בְּאִיבֵי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ :
- (ט) וַיַּעַן אַכִּישׁ וַיֹּאמֶר אֶל דָּוִד יִדְעָתִי כִּי טוֹב אֶתָּה בְּעֵינַי כְּמִלְאֵךְ אֱלֹהִים אַךְ שָׂרֵי פְּלִשְׁתִּים אָמְרוּ לֹא יַעֲלֶה עִמָּנוּ בַּמִּלְחָמָה :
- (י) וְעַתָּה הִשָּׁפֵם בַּבֶּקֶר וְעַבְדֵי אֲדֹנֶיךָ אֲשֶׁר בָּאוּ אִתְּךָ וְהִשְׁכַּמְתֶּם בַּבֶּקֶר וְאוֹר לְכֶם וְלָכוּ :
- (יא) וַיִּשָּׁפֵם דָּוִד הוּא וְאַנְשָׁיו לָלֶכֶת בַּבֶּקֶר לְשׁוּב אֶל אֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים וּפְלִשְׁתִּים עָלוּ יִזְרְעֵאל :

פרק ל

(א) ויהי בבא דוד ואנשיו צקלג ביום השלישי ועמלקי פשוטו אל נגב ואל צקלג ויכו את צקלג וישרפו אתה באש :

(ב) וישבו את הנשים אשר בה מקטן ועד גדול לא המיתו איש וינהגו וילכו לדרךם :

(ג) ויבא דוד ואנשיו אל העיר והנה שרופה באש ונשיהם ובניהם ובנותיהם נשבו :

(ד) וישא דוד והעם אשר אתו את קולם ויבכו עד אשר אין בהם כח לבכות :

(ה) ושתי נשי דוד נשבו אחינעם היזרעלית ואביגיל אשת נבל הפרמלי :

(ו) ותצר לדוד מאד כי אמרו העם לסקלו כי מרה נפש כל העם איש על בנו {בניו} ועל בנותיו ויתחזק דוד ביהוה אלהיו :

(ז) ויאמר דוד אל אביגיל הכהן בן אחימלך הגישה נא לי האפד ונגש אביגיל את האפד אל דוד :

(ח) וישאל דוד ביהוה לאמר ארדף אחרי הגדוד הזה האשגנו ויאמר לו רדף כי השג תשיג והצל תציל :

(ט) וילך דוד הוא וישש מאות איש אשר אתו ויבאו עד נחל הבשור והנותרים עמדו :

(י) וירדף דוד הוא וארבע מאות איש ויעמדו מאתים איש אשר פגרו מעבר את נחל הבשור :

(יא) וימצאו איש מצרי בשדה ויקחו אותו אל דוד ויתנו לו לחם ויאכל וישקהו מים :

(יב) ויתנו לו פלח דבילה וישני צמקים ויאכל ותשב רוחו אליו כי לא אכל לחם ולא שתה מים שלשה ימים ושלשה לילות :

(יג) ויאמר לו דוד למי אתה ואי מזה אתה ויאמר נער מצרי אנכי עבד לאיש עמלקי ויעזבני אדני כי חליתי היום שלשה :

(יד) אגחנו פשוטנו נגב הפרתי ועל אשר ליהודה ועל נגב כלב ואת צקלג שרפנו באש :

(טו) ויאמר אליו דוד התורדני אל הגדוד הזה ויאמר השבעה לי באלהים אם תמיתני ואם תסגרני ביד אדני ואורדך אל הגדוד הזה :

(טז) וירדהו והנה נטשים על פני כל הארץ אכלים ושתיים וחגגים בכל השלל הגדול אשר לקחו מארץ פלשתים ומארץ יהודה :

(יז) ויכס דוד מהנשף ועד הערב למחרתם ולא נמלט מהם איש כי אם ארבע מאות איש נער אשר רכבו על הגמלים וינסו :

(יח) ויצל דוד את כל אשר לקחו עמלק ואת שתי נשיו הציל דוד :

(יט) ולא נעדר להם מן הקטן ועד הגדול ועד בנים ובנות ומשלל ועד כל אשר לקחו להם הכל השיב דוד :

(כ) ויקח דוד את כל הצאן והבקר נהגו לפני המקנה ההוא ויאמרו זה שלל דוד :

(כא) ויבא דוד אל מאתים האנשים אשר פגרו מלכת אחרי דוד וישיבם בנחל הבשור ויצאו לקראת דוד ולקראת העם אשר אתו ויגש דוד את העם וישאל להם לשלום :

(כב) וַיַּעַן כָּל אִישׁ רָע וּבִלְעֵל מֵהָאָנָשִׁים אֲשֶׁר הָלְכוּ עִם דָּוִד וַיֹּאמְרוּ יַעַן אֲשֶׁר לֹא הָלְכוּ עִמִּי לֹא נָתַן לָהֶם מִהַשָּׁלַל אֲשֶׁר הִצַּלְנוּ כִּי אִם אִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת בְּנָיו וַיִּנְהָגוּ וַיִּלְכוּ :

(כג) וַיֹּאמֶר דָּוִד לֹא תַעֲשׂוּ כֵן אַחֵי אֶת אֲשֶׁר נָתַן יְהוָה לָנוּ וַיִּשְׁמַר אֶתָּנוּ וַיִּתֵּן אֶת הַגְּדוּד הַבָּא עָלֵינוּ בְּיָדָנוּ :

(כד) וּמִי יִשְׁמַע לָכֶם לְדַבֵּר הַזֶּה כִּי כָחֵק הִירָד בַּמִּלְחָמָה וּכְחֵק הַיָּשֵׁב עַל הַפְּלִים יַחְדָּו יִחַלְקוּ :

(כה) וַיְהִי מִהַיּוֹם הַהוּא וּמַעֲלָה וַיִּשְׁמָה לְחֹק וּלְמִשְׁפָּט לְיִשְׂרָאֵל עַד הַיּוֹם הַזֶּה :

(כו) וַיָּבֵא דָוִד אֶל צָקֶלָג וַיִּשְׁלַח מִהַשָּׁלַל לְזִקְנֵי יְהוּדָה לְרַעְהוּ לֵאמֹר הִנֵּה לָכֶם בְּרָכָה מִשָּׁלַל אֲיֵבֵי יְהוָה :

(כז) לְאֲשֶׁר בְּבֵית אֵל וּלְאֲשֶׁר בְּרָמֹת נָגֵב וּלְאֲשֶׁר בְּיַתֵּר :

(כח) וּלְאֲשֶׁר בְּעַרְעָר וּלְאֲשֶׁר בְּשַׁפְּמוֹת וּלְאֲשֶׁר בְּאַשְׁתְּמֹעַ :

(כט) וּלְאֲשֶׁר בְּרָכָל וּלְאֲשֶׁר בְּעָרֵי הַיַּרְחָמָאֵלִי וּלְאֲשֶׁר בְּעָרֵי הַקִּינִי :

(ל) וּלְאֲשֶׁר בְּחָרְמָה וּלְאֲשֶׁר בְּכוּר עֶשֶׂן וּלְאֲשֶׁר בְּעַתָּד :

(לא) וּלְאֲשֶׁר בְּחַבְרוֹן וּלְכָל הַמְּקוֹמוֹת אֲשֶׁר הִתְהַלַּךְ שָׁם דָּוִד הוּא וְאָנָשָׁיו :

פרק לא

- (א) וּפְלִשְׁתִּים נִלְחָמִים בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּנָּסוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל מִפְּנֵי פְלִשְׁתִּים וַיָּפְלוּ חַלְלִים בְּהַר הַגִּלְבָּעַ :
(ב) וַיִּדְבְּקוּ פְלִשְׁתִּים אֶת שְׂאוֹל וְאֶת בָּנָיו וַיִּכּוּ פְלִשְׁתִּים אֶת יְהוֹנָתָן וְאֶת אַבְיָנָדָב וְאֶת מְלִכִי שׁוּעַ בְּנֵי שְׂאוֹל :
- (ג) וַתִּכְבַּד הַמִּלְחָמָה אֶל שְׂאוֹל וַיִּמְצָאֶהוּ הַמּוֹרִים אַנְשִׁים בְּקִשָּׁת וַיַּחַל מָאֵד מִהַמּוֹרִים :
(ד) וַיֹּאמֶר שְׂאוֹל לְנִשְׂא כָלְיוֹ שְׁלֹף חַרְבֶּךָ וַדְּקֹרְנִי בָּהּ פֶּן יָבוֹאוּ הָעַרְלִים הָאֵלֶּה וַדְּקֹרְנִי וְהִתְעַלְלוּ בִּי וְלֹא אָבָה נִשְׂא כָלְיוֹ כִּי יָרָא מָאֵד וַיִּקַּח שְׂאוֹל אֶת הַחֶרֶב וַיִּפֹּל עָלֶיהָ :
(ה) וַיָּרָא נִשְׂא כָלְיוֹ כִּי מֵת שְׂאוֹל וַיִּפֹּל גַּם הוּא עַל חַרְבּוֹ וַיָּמָת עִמּוֹ :
(ו) וַיָּמָת שְׂאוֹל וּשְׁלֹשֶׁת בָּנָיו וְנִשְׂא כָלְיוֹ גַּם כָּל אַנְשָׁיו בַּיּוֹם הַהוּא יַחְדָּו :
(ז) וַיָּרְאוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּעֵבֶר הָעֵמֶק וְאֲשֶׁר בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן כִּי נָסוּ אַנְשֵׁי יִשְׂרָאֵל וְכִי מָתוּ שְׂאוֹל וּבָנָיו וַיַּעֲזְבוּ אֶת הָעָרִים וַיִּנָּסוּ וַיָּבֹאוּ פְלִשְׁתִּים וַיֵּשְׁבוּ בָּהֶן :
(ח) וַיְהִי מִמָּחֳרָת וַיָּבֹאוּ פְלִשְׁתִּים לְפִשְׁט אֶת הַחַלְלִים וַיִּמְצְאוּ אֶת שְׂאוֹל וְאֶת שְׁלֹשֶׁת בָּנָיו נִפְלִים בְּהַר הַגִּלְבָּעַ :
(ט) וַיִּכְרְתוּ אֶת רֵאשׁוֹ וַיִּפְשִׁיטוּ אֶת כָּלְיוֹ וַיִּשְׁלְחוּ בְּאֶרֶץ פְּלִשְׁתִּים סָבִיב לְבַשָּׁר בַּיִת עֲצָבִיהֶם וְאֶת הָעַם :
- (י) וַיִּשְׁמְעוּ אֶת כָּלְיוֹ בַּיִת עֲשֵׁתְרוֹת וְאֶת גּוֹיָתוֹ תִּקְעוּ בְּחוֹמַת בַּיִת שֹׁן :
(יא) וַיִּשְׁמְעוּ אֱלֹהֵי יִשְׁבִּי יָבִישׁ גִּלְעָד אֶת אֲשֶׁר עָשׂוּ פְלִשְׁתִּים לְשְׂאוֹל :
(יב) וַיִּקְוֹמוּ כָּל אִישׁ חֵיַל וַיִּלְכוּ כָּל הַלַּיְלָה וַיִּקְחוּ אֶת גּוֹיָת שְׂאוֹל וְאֶת גּוֹיָת בָּנָיו מִחוֹמַת בַּיִת שֹׁן וַיָּבֹאוּ יָבֵשָׁה וַיִּשְׂרְפוּ אֹתָם שָׁם :
(יג) וַיִּקְחוּ אֶת עֲצָמֹתֵיהֶם וַיִּקְבְּרוּ תַּחַת הָאֲשֶׁל בְּיָבֵשָׁה וַיִּצְמּוּ שְׁבַעַת יָמִים :